

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Little DARLINGS

USA Today bestselling author

JENIKA SNOW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÜÇÜK SEVİMLİ

ÇARPIK BİR ROMANTİZM

JENIKA SNOW

KÜÇÜK SEVGİLİ: ÇARPIK BİR ROMANTİZM

Yazan Jenika Snow

www.J

enikaSnow.com

Jenika_Snow@Yahoo.com

Telif Hakkı © Ekim 2024 Jenika Snow tarafından

İlk E-kitap ve Ciltsiz Kitap Yayını: Ekim 2024 Kapak

Tasarımcısı: Hannah Tedd

Editör: Kayla Robichaux

Beta Okuyucu: Jill Reading

TÜM HAKLARI SAKLIDIR: Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın herhangi bir bölümünün izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır. Suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

Bu edebi eser kurgudur. Tüm isimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir. Lütfen yazara saygı gösterin ve yazarın haklarını ihlal edecek telifli materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

İÇİNDEKİLER

[İçerik](#)

[Özeti](#)

[Önsöz](#)

1. Dolly
2. Dolly
3. Dolly
4. [Lars](#)
5. Dolly
6. Dolly
7. Dolly
8. Dolly
9. [Lars](#)
10. [Lars](#)
11. Dolly
12. Dolly
13. Dolly
14. [Lars](#)
15. Dolly
16. Dolly
17. Dolly
18. [Lars](#)
19. Dolly
20. Dolly
21. [Lars](#)
22. Dolly

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK

İçerik uyarılarının bir listesi için lütfen ziyaret edin:
<https://jenikasnow.com/books/little-darling-a-twisted-romance/>

Avrupa seyahatine çıktığımda macera ve özgürlük arayışıındaydım - hayatımı sıfırlayacak bir şey.

Ancak gizemli ve tehlikeli bir adam tarafından kaçırıldığımda rüyalarım hızla bir kâbusa dönüştü.

Şimdi, gözlerden uzak, korkunç güzellikteki hapishanesinde kapana kısılmışken, gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

Bana onun olduğunu, beni gölgelerden izlediğini söyledi.

Korku ve çaresizlik beni tüketti, ama onun beni ne kadar önemsedini fark ettiğimde bunlar kaybolmaya başladı.

Takıntılıydı ve bu her baskın dokunuşta ve beni izlerken gözlerindeki sahiplenici bakışta daha da belirginleşiyordu.

Günler gecelere karışırken, değişen duygularımla savaşmaya çalıştım, ona karşı hissettiğim garip çekimi görmezden gelmeye çalıştım.

Kafa karışıklığı ve arzu içimde dönüp duruyordu ve bir zamanlar bildiğim her şeyi sorgulamaya başladım.

Aklımı mı kaçıyorum diye düşünmeye başladım çünkü... *Sanırım ona aşık oluyorum.*

PROLOGUE

DOLLY

A Gölgele bir figür, yattığım yatağın karşısındaki odada bir sandalyede oturuyordu. Büyüklüğünden bir erkek olduğu belliydi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ona odaklandığımda içimi dolduran farklı türde bir rahatsızlık vardı.

Orada oturmuş beni izliyordu. Etrafını saran, karanlık ve ay ışığının yarattığı gölgeler onu uğursuz, hatta şeytani gösteriyordu.

Konuşmadık ve ben de kesinlikle hareket etmedim - sadece kendimi bok gibi hissettiğim için değil, aynı zamanda korktuğum için.

Panik ve dehşet içimi kapladı çünkü onu *taniyordum*.

Adamı birkaç kez görmüştüm ve beni izleyip izlemediğini merak ediyordum. Beni takip ediyordu. Ve beni gözlemleme şekli sanki kim olduğumu tam olarak biliyormuş gibi görünüyordu.

Hareket etmedi, konuşmadı ve sanki *bir şey* bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Korku, göğsümün üzerinde nefes almayı daha da zorlaştıran soğuk, boğucu bir ağırlık gibi beni kavradı.

Kimsin sen? Bu kelimeleri sadece kafamın içinde fısıldadığımı fark ettim. Kendimi tekrar yukarı itmeye çalıştım, bedenimi itaat etmeye zorlarken ellerim titriyordu çünkü bu yatakta çaresiz kalacaksam lanetlenmeliydim. Ama birkaç santimden fazla hareket edemedim

öne doğru eğildi ve ben donakaldım.

Hava kalınlaşmış, tehlikeli ve tedirgin edici bir şeyle dolmuş gibiydi. Ve hepsi bu adamdan yayılıyordu.

"Ne istiyorsun?" Bu sözleri söylemek çok aptalca *geldi*, çünkü *beni* buraya getirdiği açıktı... *burası* her neresiyse... çünkü istediği şey bendim. Tam olarak ne için olduğunu bilmiyordum.

"Seni gördüm," dedi sonunda, sesi alçak ve derindi ve şimdiye kadar duyduğum en korkutucu şeydi.

Bu ses tonu içime işlerken gözlerim yüzümden daha büyüktü. Ve bana söylediği şeyi zaten biliyor olmama rağmen - söylediği sonraki iki şeyle birlikte - bunları yüksek sesle duymak sistemime şok dalgaları gönderdi.

"Seni istedim."

Bir ürperti tüm vücudumu dolaştı. "Ve ben de seni aldım."

Sözlerindeki kesinlik ve onları sakın bir şekilde söylemesi kanımı dondurdu.

DOLLY

I Kalabalık caddenin kenarında durdum, şu anda içinde bulunduğum küçük şehrin ışıkları etrafımda titriyor ve her şeyi daha canlı gösteriyordu.

Hava, yakındaki bir fırından gelen taze ekmek kokusuyla doluydu; midemin guruldamasına neden olan tatlı, tereyağlı bir aroma. Amerika'nın orta batısındaki küçük bir kasabadan geldiğim için, en küçük Avrupa köyündeki koşuşturma bile benim için aşırı duyusal yüklemeydi. Memleketimdeki hayatımın boğucu sessizliğinden çok farklıydı.

Ev... eğer öyle diyebilirim.

Ama burada -uçaktan inip dışarı adımımı attığımdan beri- aniden nefes alabildim.

Her şeyi

yapabilirdim.

Herkes olabilirdim.

Buna çok ihtiyacım vardı. Tanrım, buna ölmek üzere olan kalbime bir şok ve tükenmiş ciğerlerime taze oksijen gibi ihtiyacım var mıydı?

Bir ay sürecek bir Avrupa seyahati için rezervasyon yaptırmak spontane bir karardı ve hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimdi. Bunu yapmak için ikinci kez düşünmemiştim bile. Birikimlerimi tüketmiş, kimseye tek kelime etmemiş ve öylece gitmiştim.

Ailevi sorunlarım etrafımı saran zincirler gibiydi ve sonunda beni ayaklarımın altına alacaktı.

Bu küçük kafenin verandasında otururken, bildiğim tek yeri düşünmeden edemedim.

Annemle babamın sözleri hala zihnimde yankılanıyor, o kadar acımasız ve derin ifadeler ki. Tüm varoluşum boyunca, onların kişisel kum torbası olarak kullanılmıştım - istismardan başka bir şey değildi. Tutunmaya çalıştığım tüm öz değer duygularımı parçaladılar. Beni asla kendi gözlerinde yeterli görmediler; zeki, güzel ya da hiçbir şey için yeterince iyi değildim.

Yine de, çalışmaya başladığımda ve şehrin dışında kendi evimi aldığımda bile içine doğduğum düşmanca dünyadan kaçamadım.

Çünkü ailemden bile daha kötü davranan bir adamın kollarına düştüm. Ve bana atılan her boku kabul etmeye şartlandığım için, onu yeterince hızlı terk edemedim, bu yüzden vücudumda ve ruhumda bazı kalıcı izler bırakma fırsatı buldu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğimde düşünce sürecimde bu bok parçasına yer bile vermediğimi fark ettim.

Tüm istismarcılar gibi, eski erkek arkadaşım da ilk başta çok şefkatli görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, belki de aşırı tatlıydı. Beni sevgi bombardımanına tuttu ve hayatım boyunca bu tür bir duygu ve şefkatten mahrum kaldığım için, sanki D vitaminine çok ihtiyacım varmış ve ilk kez güneşin tadını çıkarıyormuşum gibi onu içime çektim.

Ama dış görünüşündeki çatlakların ortaya çıkması uzun sürmedi. Ve bir süreliğine kabul ettim, çünkü tanıdık geliyordu, ta ki şok edici bir netlikle tüm varlığım boyunca maruz kaldığım aynı istismar ve manipülasyon modeline takılıp *kalmak zorunda olmadığımı* anlayana kadar.

Bu yüzden olabildiğince hızlı ve uzağa kaçtım, ona dolandırıcılık yaparak hayatıma tekrar girme şansı vermedim. Bir zamanlar zayıf olabilirdim ama artık değildim.

Banka hesabımı boşalttım, kıyafetlerimi ve kişisel eşyalarımı iki çantaya doldurdum, bir uçak bileti aldım ve bir şekilde kendimi Atlantik Okyanusu'nun diğer tarafında buldum. Tanrım, yeni bir yerin sunduğu hiçliğin ve yabancılığın içinde kaybolmaya o kadar hazırdım ki.

Çalışmaya başladığımdan beri deli gibi para biriktiriyordum ve iyi bir yastığım vardı, ama yine de cimrilik ettim ve şirin pansiyonlarda kaldım

-En azından ilk başta.

Hosteller gösterişsizdi, sadece bir yatak ve yakınlarda usulca konuşan yabancıların sesi vardı. Yine de kim olduğumu ya da geçmişimi bilmeyen insanların etrafımı sarmış olması tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir şeydi.

Bana sadece var olabileceğimi hissettirdi.

Ama sonuçta istediğim şey yalnız kalmaktı. Bu yüzden biraz daha fazla harcadım ve bir sonraki durağımda sakın bir sokakta küçük bir daire kiraladım. Artık her sabah uğradığım bir kafeye bakıyordu.

Zihnimin şimdiki zamana geri dönmesine izin verdim ve poğaçamı ve kahvemi bitirdim.

Gezmek benim kaçışım oldu. Her gün, alışılmışın dışındaki sokaklarda dolaştım. Avrupa'da her köşe başında çok fazla tarih vardı. Sanki anlatılması ve görülmesi gereken eski bir hikaye vardı.

Ve hepsini özümsedim.

Yolculuğuma Yunanistan'da, yıkık dökük harabeleriyle başlamıştım. Daha sonra İtalya'ya gittim, büyük katedrallerini keşfettim ve sonra buraya, Fransa'ya indim. Paris yolculuğum sırasında geçtiğim her ürkütücü küçük köye kendimi kaptırdım. Bu, hayatın içinde yaşadığım aşınmış dilimden çok daha fazla katmana sahip olduğunu hatırlatan keskin bir hatırlatmaydı.

Acele etmedim, her şeyi içime çektim. Ve burada ne kadar uzun süre kalırsam, ayrılmak istemediğimi o kadar net anlıyordum.

Kendim için belirlediğim bir aylık zaman dilimi yerine bunu açık uçlu bir gezi haline getirmeliydim.

Bu yolculuk benim koşmamla başlamıştı ama artık koşmuyordum. Yaşıyordum.

Hayatımda ilk kez, her şey üzerinde kontrolüm vardı.

DOLLY

I Sabah güne kiraladığım evin karşısındaki küçük kafede kruvasan ve espresso içerek başladım. Hafta sonunda Paris'in hareketli manzaralarından ve yaşamından ayrılıp trenle Paris'e gitmeyi planlıyordum.

Kuzeydoğudan Amsterdam'a, oradan da güneye, ta ki Romanya'da dağlara yakın izole bir köyde küçük bir kulübe rezerve ettiğim bir aylık seyahatimi sonlandıran kadar.

Bu bölgeyi seçtim çünkü yalnızlığımın tadını çıkarabileceğim alanları araştırırken, genellikle uzak ve erişilmesi zor olan sık ormanlarıyla öne çıkıyordu. Neden yalnız kalmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu, ancak kendime ne kadar uzun süre ayırırsam, bu şekilde geçirdiğim zamanın artmasını o kadar çok arzuluyordum.

Romanya'yı eve dönmeden önce ziyaret ettiğim son ülke yapmak planım olabilirdi, ama şimdi, kahvem son yudumunu bitirirken, gerçek bana bir yük treni gibi çarptı.

Bu işi nasıl yapacağımı nasıl bulacağım beni aşıyordu ama... karar verilmişti.

Artık Amerika'ya geri dönmeyecektim.

Louvre'da biraz zaman geçirdikten sonra Paris'in arnavut kaldırımlı sokaklarında dolaştım, kararım beni daha hafif hissettirdi. Serin hava, yakındaki boulangerie'lerden gelen taze pişmiş ekmek kokusunu taşıyordu. Kısa süreli kalışım sırasında biraz Fransızca öğrendiğim için gurur duyarak gülümsedim.

Vitrin alışverişı benim favorim haline gelmişti ve sonunda Seine Nehri'ne ulaştığımda, birçok köprüsünden birinin ortasında durdum ve sadece uçsuz bucaksızlığına baktım.

Güneş ışığı suyun yüzeyinde dans ediyordu ve sanki milyonlarca kristal suyun üstünü süslüyordu. Havaalanında satın aldığım tek kullanımlık telefonu çıkardım ve birkaç fotoğraf çektim. Yola çıkmadan önce cep telefonumdan kurtulmak aklıma gelen en iyi fikirdi.

Kimsenin benimle iletişime geçememesi ruh sağlığım için o kadar çok şey yaptı ki, şu ana kadar fark ettiğimden çok daha fazlası.

Bu anı yakalamak için birkaç fotoğraf daha çekerken dudaklarımda içten bir gülümseme oluştu. Telefonumu çantama geri koyduğumda Seine Nehri'ne bir kez daha baktım, sonra döndüm ve kiraladığım eve doğru yol aldım. Kiraladığım eve dönmeden önce yeni şeyler görmek için farklı bir yol seçtim.

Engabeli patikada yavaşça ilerlerken, tanıdık ama aynı zamanda sıra dışı olan garip bir his hissettim. Yanından geçerken birkaç adım ötede duran bir adam fark ettim, bakışları nehre yönelmişti ama sonra bir saniyeliğine de olsa bana baktı. Onda beni duraksatan bir şey vardı çünkü... Onu tanıyordum.

Onu *tanımıyordum* ama bugün erken saatlerde Louvre Müzesi yakınlarında gördüğümde *tanıdım* ve dün Eyfel Kulesi'ni gezerken de gördüğümde emindim.

Başımı salladım, bu kadar uzaktayken bile geçmişim üzerime gelmeye çalışıyordu. Paranoyanın burada huzurumu kaçırmasına izin veremezdim. Omurgam boyunca ilerlemeye çalışan tedirginliği bir kenara ittim. Kendime seyahat ettiğimi ve diğer pek çok insanın da öyle olduğunu hatırlattım. Elbette aynı turistleri şehrin popüler turistik yerlerinde de görebilirdim. Bu kaçınılmazdı.

Onu bu birkaç kez fark etmemin tek nedeni, boyunun oldukça uzun ve cüssesinin iri olmasıydı. Çok büyük olduğu ve herkesten yüksek olduğu için göze çarpıyordu.

Düşünce sürecimden memnun hissederek, günümün geri kalanının tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde yürümeye devam ettim. Ancak yaşadığım travma sayesinde hâlâ küçük bir paranoyaya sahiptim. O kaltağın üzerimde kalıcı bir etkisi vardı.

Adamın beni takip etmediğini fark ettim, bu da beni biraz daha rahatlatmıştı. İçimden rahat bir nefes almak geldi ama hâlâ bir şeylerin ters gittiği hissi vardı. Gitmeyi reddeden bir gölgeydi bu.

Evden uzakta yeterince zaman geçirirsem, geçmişimin beni şekillendirdiği kalıcı şüphelerden nasıl kurtulacağımı öğrenecektim. Avrupa benim kaçış yerimdi ve huzur ve macera bulmak tam olarak yapmak istediğim şeydi.

DOLLY

T Şarap şişesini yere bıraktığımda usulca tezgâha çarptı. Zengin kırmızı şarap, caddenin aşağısındaki küçük bir bistrodan aldığım makarna ve et sosuyla mükemmel bir uyum sağlayacaktı.

Bütün gün gezdikten sonra, güzel, huzurlu bir akşam yemeği ve bir filmle bitirmeye karar verdim. Fransa'daki son gecem için mükemmeldi.

Şişenin mantarını açıp bir kadeh doldurduktan sonra televizyonu açtım, mutfaktan duyulacak şekilde sesini açtım ve şarabımı yudumlamaya başladım. Yemeğimi tabaklamak için mutfağa gittim. Bir sonraki maceramın hayalleri aklımdan geçerken heyecandan kendimi alamıyordum.

Ancak seyahat etmeyi ne kadar sevsem de banka hesabım maceracı heyecanımı paylaşmıyordu. Her şeyi nakit ödeyebilmek için Amerika'dan ayrılmadan önce hesabımı boşaltmış olmama rağmen, gelen herhangi bir finansmanım yoktu ve her durakta yerel para birimi için bozdurduğum ABD doları azalıyordu. Romanya'ya vardığımda kalıp kalmayacağıma ya da Amerika'ya dönmek için kendimi zorlayıp zorlamayacağıma karar vermem gerekiyordu.

Başımı kendime salladım. *İkincisini yapmayacağım. Ne olursa olsun.*

Eğer bunun benim hayatım olmasını istiyorsam, bunu gerçekleştirmem gerekiyordu. Bir işe ihtiyacım vardı, hareket etmeye, keşfetmeye devam etmeme ya da belki de kimsenin beni bir daha asla incitemeyeceği kadar uzakta yeni bir ev bulmama izin verecek bir şeye.

Yarın trene binecektim ve Romanya'ya yerleşmeden önce önümüzdeki birkaç gün içinde birkaç yere uğrayacaktım. Oraya vardığımda, büyüdüğüm kıtadan tamamen farklı bir kıtada kendi kendime yetebilmemi sağlayacak bir şeyler aramaya başlayacaktım ve belki o zaman geçmişimle aramda yeterince mesafe olduğunu hissedecektim.

Yemeğimi tabaklara koyduktan sonra oturma odasına geri döndüm ve küçük kanepeye oturdum. Ne tür bir iş yapabileceğimi hayal ederken zihnimin dolaşmasına izin verdim. İki dönem okuduğum devlet üniversitesi bana bir diploma kazandırmamıştı. Ve tek iş deneyimim gençken süpermarkette çalışmam ve kendi kendini yetiştirmiş bir terzi olarak para aldığım ufak tefek işlerdi.

Seçeneklerim sınırlıydı.

Yemeğimi yerken ilk kadeh şarabımı bitirdim ve bir tane daha doldurdum. Alkolün boğazıma ve göğsüme yaydığı sıcaklığın tadını çıkardım ve ikinci kadehimi yemeğimle birlikte bitirdiğimde, kalkıp ikinci bir yardım için plastik kabı almadan önce bir üçüncüsünü doldurdum.

Şarap nihayet etkisini gösterdiğinde ikinci tabağımdaki yemeğin yarısına gelmiştim. Karnımın da günahkâr derecede lezzetli karbonhidratlarla dolu olduğunu görmek biraz zaman aldı. Üzerime garip, karıncalı bir his çöktü. İlk başta sadece bir baş dönmesiydi ama sonra daha da güçlendi, ağırlaştı.

Kollarım ve bacaklarım halsizleşti ve televizyon ekranına odaklanmaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı.

Tanrım, hafif sıklete mi dönüşüyordum?

Hem para biriktirmem gerektiğinden hem de etrafımdaki dünyayı köreltme ihtiyacı hissetmediğimden seyahatimden önceki kadar çok içmiyordum. Ama bu şarap kiracılar tarafından bir teşekkür notuyla birlikte bırakılmıştı ve bedava bir şişe şarabın boşa gitmesine izin verecek değildim.

Bardağı yere bıraktım, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım. Oda hafifçe eğilmiş gibi görünüyordu ve ben inanamayarak güldüm, kendime açıkça çok fazla ve yalnız içtiğimi itiraf ettim.

Düşüp kendimi incitmemek için kanepeye uzanıp televizyona baktım ve Fransızcanın romantik tınısını dinledim.

Tam sarhoşluk sersemliğimin karanlığının beni ele geçirmesine izin vermek üzereyken, ön kapının hafifçe gıcırdayarak açıldığını duyduğuma yemin edebilirim.

Sonra ağır ayak seslerinin yumuşak gümbürtüleri yaklaşıyor.

Ama bu noktada, kendimi kanepede kayamayacak kadar sarhoş hissediyordum. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve zevk dolu bir uykuya daldım.

LARS

Onu haftalar önce fark etmişti; önce Yunanistan'da, sonra İtalya'da, ardından Portekiz'de ve şimdi de Paris'te.

Ve yolculuğu boyunca tüm küçük kasabalarda onu izledim çünkü onu takip etmişim. Onu kıta boyunca takip ettim çünkü onu Atina'da gördüğümde benim olduğunu anlamışım.

Kalabalığın içinde bir anlık bir görüntüydü ama onunla ilgili bir şey içimdeki karanlık ve ilkel parçayı harekete geçirdi. Sanki bağırsaklarımın derinliklerine bir kanca batmıştı ve onu çıkarmanın hiçbir yolu yoktu.

Onu kaldığı pansiyona kadar takip ettim. İçeri girdim, eşyalarını karıştırdım ve bir sonraki durağının İtalya olduğunu gördüm. Onu takip etmek için Yunanistan'daki işimi yarıda kesmişim ama bu onu yanıma alana kadar yakınımda tutmak için küçük bir hazine almadan önce değildi.

Ve işte böyle başladı. Onu takip ettim, her hareketini izledim, gittiği yolları, sevdiği ve sevmediği şeyleri ezberledim. Yürüme şekli ve hatta gülümsemesi bile beni şaşırtıyordu. Ona çok yakındım, o farkında bile değilken tam arkasıydım. Sesinin tatlı tınısının, benim bir parçam olana kadar DNA'mın derinliklerine gömülmesine izin verdim.

Her geçen gün ona daha da yaklaştım. Saçlarının yumuşak tellerine birden fazla kez dokundum. Bu anıyı hatırlayınca elimi cebime attım ve birkaç gün önce ondan kestiğim saç tutamını çıkardım.

Daha önce. İpeksi, çilek sarısı saç tellerini yerinde tutmak için etrafına bağladığı mavi kurdele gözleriyle aynı renkteydi.

Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, sonra burnuma götürdüm ve derin derin içime çektim. Hâlâ kullandığı şampuanın hafif kokusu vardı.

Ve her gece, onu dizlerinin üzerinde bana bakarken hayal ettim, ağzı açık, sikim sert ve tam yüzünün önünde. Bana öyle bir ihtiyaçla bakardı ki, üzerine boşalmamı ya da boğazından aşağı boşalmamı isterdi.

Sadece uzaktan izlemek yeterli değildi ve bu yüzden Paris'te bilerek o kadar sinsi davranmamıştım. Beni görmesini, bana doğru bakmasını istiyordum, böylece gözlerimiz kilitlenebilecekti. Gezisi sırasında beni son birkaç kez gördüğünde yüzündeki anlık şaşkınlığı görmüştüm ve bu yüzden çok sertleşmişim.

İki insanın olabileceği kadar yakın olmaya ihtiyacım vardı. Kahretsin, birbirimize kaynaşmamızı istiyordum.

Sadece bir tutam saçını yanımda tuttum. Geri kalan ıvır zıvırları, kiraladığım odadaki çantamda saklıyordum - odayı seçmemin nedeni neredeyse onunkinin hemen yanında olmasıydı. Yine de yeterince yakın değildi.

Ama lanet olsun, iyi bir koleksiyonum vardı. Bir şeyler almıştım, hemen fark etmeyeceği küçük şeyler. Bir çift külotu, bir keresinde saçında gördüğüm yeşil bir toka ve külotu sikime sarıp 31 çekerken kokladığım küçük bir parfüm şişesi.

Aldığım her bir parça, ona yakın tutabileceğim bir parça oldu, onun tamamına sahip olabileceğim ana kadar beni idare edecek bir şey.

Daha fazla beklemek zorunda kalmayacağım zaman çok yakında geliyordu. Artık kendimi kontrol etmek zorunda kalmayacaktım.

Ama bu gece, beni Dolly'ye yaklaştıran başka bir çizgiyi aşmıştım, çünkü ona sahip olmak için kaşıntı hissediyordum. Bu ihtiyaç beni canlı canlı yiyip bitiren bir şeye dönüşmüştü. Artık buna dayanamıyordum ve içimdeki aç canavarı doyurmak için küçük bir şeye ihtiyacım vardı.

Onu korkutmak istemedim, bu işe dehşetle başlamak istemedim. Bu yüzden, kiraladığı eve girip bir şişe şarabına ilaç koymadan önce, akşam yemeğini almak için sokağın yukarısındaki bistroya koşmasını bekledim. Paris'teki son gecesi için sakladığı hediye şişe hakkında kendi kendine mırıldandığını duymuştum ve oraya birinin girdiğini bile fark etmemesi için nasıl girip çıkacağımı biliyordum.

Sakinleştirici düşük dozdaydı ve zararlı değildi. Bütün gece mışıl mışıl uyur ve hiçbir yan etki olmadan uyanırdı.

Ve her şey söylenip bittiğinde, sadece bekledim. Oturma odasının penceresinin hemen dışındaki gölgede durdum ve kadehini yudumlarken onu izledim. Her içişinde daha da rahatlıyor gibiydi, ikinci kadehini bitirdikten sonra gözleri parlıyor, üçüncüsünün yarısında ise ağırlaşıyordu.

Hareketleri durgunlaştı ve koordinasyonsuzlaştı ve kanımın damarlarımda dolaştığını hissettim. İçimdeki beklenti ve heyecan, avını alt etmek üzere olan ilkel bir hayvan gibi büyüdü.

Ne kadar berbat durumda olduğunu hissettiği belliydi ama oturduğu yerde kalacak kadar akıllıydı ve sonunda kanepeye uzandı. Harekete geçtim, parmaklıkların üzerinden kayarak kendi kiraladığım eve geçtim ve aceleyle aynı oturma odasından geçerek kendi kapımdan çıktım ve onunkine gittim. Ve sonra kapıyı açtım - kendisine verilen ve kaybettiğini düşündüğü iki anahtar kartından biriyle- ve içeri girdim.

Gözleri ağır ağır kapanmasına rağmen hâlâ açıktı ama sonunda kapatmadan önce televizyona odaklanmamıştı. Ona doğru ilerlemeye başlamıştım ve kanepenin yanında durduğumda derin ve yavaş nefes alıyordu, sakınleştirici onu tamamen ele geçirmişti.

Tanrım, mükemmeldi. Vücudu inceydi, uzun bacakları ve yumuşak, kadınsı kıvrımları vardı. Orada durup ona baktıkça ellerim titriyordu.

İyi bir adam değildim, en ufak bir hayal gücüm bile yoktu. Ben bir münzeviydim. Yalnız olmayı tercih ederdim. Bu yüzden gözden uzak yaşadım ve bu yüzden yaşamak için yaptığım şeyi yaptım.

Büyürken pek çok şeyle etiketlenmişim. Okulum benim çekingen ve yıkıcı olduğumu iddia etti. Uzmanlar bana psikopatlıktan antisosyal kişilik bozukluğuna kadar her teşhisi koydular. Hiçbir ders kitabı etiketine uymadım. Neysem oyдум ve kim olduğumu benimsedim.

Ama deli değildim, ne benim standartlarıma göre ne de yasal olarak. Net düşünüyordum, eylemlerimde kesindim ve niyetime odaklanmıştım.

Sonra Dolly'yi gördüm ve odaklanabildiğim tek şey, tek kişi o oldu. O benim saplantımdı ve bunun beni tüketmesine izin verdim.

Ne yaptığımın farkına varmadan -içimdeki karanlık canavar kontrolü ele geçirmişti- kıyafetlerini çıkarıyordum. Her seferinde bir parça. Pürüzsüz ve kusursuz tenini ortaya çıkarırken ağzımın suyu akıyordu.

Mastürbasyon fantezilerim tam şu anda hayata geçiyordu.

Gömleğini başından geçirip taytını çıkarırken ellerim titriyordu. Sütyenini ve külotunu da çıkarmak istiyordum ama onun yerine orada durup önümdeki şeftali rengi, çilli teni seyrettim.

Mükemmeldi - tam da hayal ettiğim kadar mükemmel. Uzandım ve ellerimi açıkta kalan teninde gezdirdim. Sıcacıktı, teni tereyağı yumuşaklığındaydı. Parmaklarım külotunun kenarına yaklaştı, amının ne kadar güzel olduğunu görebilmek için onu aşağı çekmeyi çok istiyordum.

Ama kendimi tuttum.

Henüz değil. Bu şekilde değil. Kendimi kontrol edebiliyordum.

Bunun yerine onu kaldırdım, göğsüme yasladım ve yüzümü uzun saçlarına gömdüm. Derin derin nefes aldım, kokusunu ciğerlerime çektim ve onun tarafından içten dışa damgalanmak istedim.

Onu yatağına götürüp yatırdım, battaniyeleri göğsüne kadar çektim ve sikimin zonkladığını hissettim. Çok sertleşmişim, sikim zonkluyordu, taşaklarım doluydu ve patlamaya hazırды.

O benimdi. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Köşedeki sandalyeye gittim, yatağın onun tarafına çektim ve oturdum, bakışlarım uyurken ona sabitlendi. Birkaç santim ötede oturan karanlığın, gözlerini ona dikmiş yırtıcı hayvanın o kadar farkında değildi ki.

Ellerim yumruk şeklinde sıkılmıştı ve uzanıp ona dokunma dürtüsüne karşı koyamadım. Parmaklarımın dolgun, pembe dudaklarının üzerinde gezinmesine izin verdim ve bıraktığımda tekrar yerine oturmasına izin vermeden önce alt dudaklarını aşağı çektim.

Bu saplantı çok derinlere kök salmıştı ve bu ihtiyaç çok güçlüydü. Dolly benimdi ve yakında bunu anlaması için yeterince zamanı olacaktı.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ona ilaç verdiğim için uyurken ona ilk öpücüğümüzü verdim. Şu anda onu tamamen almamak için kendimi zorladım. Dilimi tatlı dudaklarında gezdirdikten sonra geri çekildim ve sandalyeye oturdum.

Onun seyahat programını ezberlemiştim ve planımın aksamadan gerçekleşmesini sağlamak için kendiminkinde değişiklikler yapmışım. Fısıldadım, "Yakında benim olacaksın, Dolly. O kadar yakında ki dilimde senin tadını alabileceğim. Birlikte olmamız gerektiğini anladığında, ikimiz için de hiçbir şey eskisi gibi

olmayacak."

DOLLY

Koltuğumda arkama yaslandım ve pencereden dışarı baktım. Başımı ovuşturdum, gözlerimin arkasında hafif bir baş ağrısı oluşuyordu.

Avrupa kırsalında güneye doğru yaptığım seyahatin üçüncü günündeydim ve saatler ve günler birbirine karışıyordu. Ama zamanımın tadını çıkardım ve bunu hafife almadım.

Paris harika olmasına rağmen, sadece bir hafta sonra çoktan soluk bir anı haline gelmeye başlamıştı. Hâlâ ışıkları, yerli halkın ve turistlerin gürültüsünü hayal edebiliyordum ama şehirden uzaklaştıkça tüm bunlar zihnimin arka planında daha da donuklaşıyordu.

Başlangıçta planım yol üzerindeki birçok ülkenin her birinde durmak ve yolculuğumu Romanya'da sonlandırmadan önce her varış noktasında bir veya iki gün kalmaktı. Ancak birkaç sabah önce Amsterdam'da uyandım ve ani bir kararla Romanya'ya gitmeye karar verdim. Böylece tren biletlerimi değiştirerek ve kısa bir otobüs yolculuğu ekleyerek seyahat programımı düzenledikten sonra, yeni evim olabileceğini hissettiğim yere doğru yola çıktım.

Bu düşünceye gülümsedim.

Geçen hafta, özellikle de son birkaç gün bulanıktı. Sanki bir sınava hazırlanıyormuşum gibi her durağımı hayal meyal hatırlıyordum, ilk durağım Paris'ten ayrıldıktan sonra Lüksemburg'da bir yerdi. Daha sonra Brüksel üzerinden Amsterdam'a doğru kuzeye yöneldim. Planlarımdaki değişiklikten sonra, tren programını her ülkede inebileceğim şekilde düzenledim, böylece hala çok az sayıda turistik yeri gezebildim

Ben yolculuğuma devam ederken. Gece boyunca seyahat eden özel bir trene binebilir ve Romanya'ya daha da hızlı ulaşabilirdim, ancak en azından gün ışığında her şeyin güzelliğini görmeyi kaçıırırsam kendime bir kötülük yapmış olacağımı hissettim.

Ama şimdi nihayet ruhumu çağırıyor gibi görünen ülkeye giriyordum ve son varış noktama yaklaştıkça göğsümde garip bir beklenti hissi oluşuyordu.

Dağları görmem uzun sürmedi. Uzakta beliriyorlardı, zirveleri sisle örtülmüştü, sanki bir gerilim ya da korku filmindeki uğursuz bir sahneye bakıyordum. Manzara çok eski görünüyordu.

Belirsiz bir süre için evim diyeceğim küçük köy, ufuk çizgisine doğru yükselen o devasa kayaların eteklerinde yer alıyordu. Tren nihayet durana kadar sabırsızlandım ve sonra herkes indirmeye başladığında heyecanım ve beklentim daha da arttı.

Trenden indim ve etrafıma bakındım. İstasyon küçüktü ama şimdiye kadar ziyaret ettiğim diğer tren istasyonlarından farklı değildi. Dışarıya ilk adımımı attığımda nefesimi içime çektim ve şehre baktım. Otobüse bindikten sonra, kiraladığım eve en yakın köye yirmi dakikadan daha kısa bir sürede varmışım.

Köy küçüktü ama otobüsten indiğimde -görünüşe göre bu durağı isteyen tek kişiydim- modern dünyanın küçük dokunuşlarını gördüm ve minyatür kasaba çok geride kalmamıştı. Arnavut kaldırımlı sokakları ve eski, zaman içinde test edilmiş binaları sevdim. Hava berraktı, yakınlardaki ormandan gelen çam ve toprak kokusuyla renklenmişti. Otobüs durağının şehir sınırlarının başlangıcına yakın olmasına sevindim, kiraladığım eve yürüyerek güzel, uzun bir mesafe vardı çünkü yürümek ve sadece keşfetmek istiyordum. Özellikle de son birkaç gündür trenlerde o kadar çok vakit geçirdikten sonra.

Temiz havayı içime çektim ve daha ne yaptığımı anlamadan gülümsemeye başladım bile. Sanki burası en başından beri beni bekliyormuş gibi bir dinginliğin üzerime çöktüğünü hissettim.

Sokaklar günlük insan trafiğiyle doluydu, yüzlerinde meraklı bir ifade vardı ve bana doğru bakıyorlardı. Bir yabancıyı gördüklerinde tanıdıkları açıktı.

Hırkamı üzerime daha sıkı çektim. Hava şu anda oldukça mükemmel olmasına rağmen, aşağı inen bir serinlik vardı

dağların tepelerinden. Onları düşünürken köyün üzerinde yükselen dağlara baktım.

Korkutucu ama tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydılar, kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olan garip bir his.

Kalacağım yere doğru dar sokaklarda yürürken, sanki bu gerçekten hayatımın son yolculuğuymuş gibi arkamdaki yolculuğun ağırlığını hissedebiliyordum. Gördüğüm şehirleri ve bindiğim trenleri düşündüm ve tüm bunların sürekli hareketi içimin derinliklerine indi.

Tüm bunlar ve hayatımda yaşadıklarım beni burada, evim gibi hissettiğim bu yerde olmaya yönlendirdi. Burası kendi küçük dünyamda olabileceğim sessiz, gizli bir yerdi ve bunu tamamen kucaklayacaktım.

Taze meyve ve sebzeleri, bibloları ve el yapımı el sanatları ile küçük tezgahlar ve mağazalar dikkatimi dağıttı, ancak hoş karşılandı. Yol boyunca bu gece ve yarın sabah için birkaç yiyecek aldım. Planım bundan sonra bölgeyi gerçekten gezmek ve sokakları ve binaları ezberlemektir. Yiyecekleri o zaman stoklayacaktım.

Kasabanın sadeliğinde ve geleneklerine sadık ve otantik kalmaya çalışmasında inkar edilemez bir güzellik vardı.

Yola çıkmadan önce yeni tahmini varış zamanımla ilgili olarak, boş yer olup olmayacağından emin olmak için ev sahibiyle iletişime geçmiştim. Sonunda ne sorduğumu anladığında sorumdaki endişeye gülmüştü, bu da beni sırttırdı, çünkü daha sonra kırık bir İngilizceyle burayı dört ay boyunca kiralayan ilk kişi olduğumu açıklamak için elinden geleni yaptı. Oraya vardığımda beni gülümseyerek bekliyordu. Ana-Marie çok az İngilizce konuşsa da ve ben sadece birkaç Romence kelime bilsem de, bana evi gösterirken iletişim kurmak için birbirimizin dilini akıcı bir şekilde konuşmamıza gerek yoktu.

Köyün eteklerinde, bir yatak odası, bir banyosu ve dağların eteklerine bakan küçük bir mutfak olan küçük bir kulübeydi. Arka tarafta muhteşem küçük bir çiçek bahçesi ve arka kapının hemen dışısında yıpranmış ahşap bir bank vardı.

Bahçenin kenarlarını süsleyen birkaç kafes panel vardı, ahşap levhalar boyunca sürünen sarmaşıklar yükseliyordu.

Ana-Marie gitmeden hemen önce mutfaktaki küçük buzdolabına doğru koşuştururken bir şey hatırladığı belliydi. O

Kapıyı açtı ve üstü kapalı bir tabağı işaret etti, hızlıca Romence konuştu ve bana hoş geldin yemeği hazırladığını fark ettim.

Birinin benim için güzel bir şey yapmış olmasına inanmadığımı ve göğsümde bir ağırlık hissettiğimi fark ettim. Bu sadece her misafirin gelişi için stoklanan bir şişe ucuz şarap değildi. Kilometrelerce ötede hiçbir fast-food dükkânı olmadığı için bu ev yapımı bir yemektir.

Ne yaptığımı anlamadan elini elime aldım ve gülümsedim.

"Mulțumesc." *Teşekkür ederim.* Telaffuzumun doğru olduğunu umuyordum ve o da bana gülümseyince rahat bir nefes aldım.

"Cu plăcere." *Bir şey değil.* Sıcak bir sesle cevap verdi ve elimi sıktıktan sonra kendini dışarı bıraktı.

Burada beni bekleyen, köklerimi salmamı ve büyümemi sağlayacak bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum. Yarın sadece mutfağı doldurmak ve gezmekle ilgili değildi. Aynı zamanda bir iş de arayacaktım çünkü artık burada olduğuma göre buradan ayrılmayacağımı biliyordum.

Olmam gereken yer burasıydı.

DOLLY

Ertesi sabah erkenden uyandım ve hemen etrafı dolaşmaya başladım. Yürüyüşe çıktığımda o kadar erkendi ki çoğu yer henüz açılmamıştı, ama çok ihtiyacım olan bir fincan kahveyi aldım ve bir peynirli ve etli kahvaltı sandviçi.

Yolum beni küçük kasabanın etrafına götürdü. Birkaç eski anıta baktım, dükkanlara göz attım ve bankta oturup dağları seyretmeden önce parkta yürüdüm. Gökyüzüne doğru yükselen sivri tepeleriyle nefes kesiciydiler.

Derin bir nefesle sabahın serin havasını ciğerlerime çektim. Çam ve toprak kokusu ile cıvıl cıvıl öten uzak kuşların sesi doğrudan ruhuma işledi.

"Tanrım, ne kadar güzel." Kahvemi ve sandviçimi bitirdikten sonra ormanın içinden geçen patikayı takip ettim. Muhteşem manzaralar ve etrafımdaki her şeye nüfuz etmiş gibi görünen huzur duygusuyla burası çok sakindi.

Patikayı takip ettikçe ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Tepemdeki dallar sabah güneşinin çoğunu engelliyordu, bu yüzden etrafımdaki her şey daha uğursuz hale geldi. İşte bu atmosferde en derin endişelerim ve düşüncelerim ortaya çıktı.

Tüm bu güzelliğe rağmen, Paris'ten ayrıldığım gün uyandığımdan beri görmezden gelmeye çalıştığım, içimin derinliklerine yerleşmiş bu huzursuz hissi üzerimden atamıyordum. İçimi kemiren bir histi bu.

bir şeyler doğru değildi. Bu içgüdüsel, ilkel ve tamamen hayatta kalmakla ilgili bir duyguydu.

Kendime tüm bu endişelerin paranoyadan başka bir şey olmadığını, yalnız seyahat etmenin ve yeni, yabancı yerlerde bulunmanın bir sonucu olduğunu söyleyerek görmezden gelmeye çalıştım.

Ama ne kadar görmezden gelmeye ve zihnimin gerisine itmeye çalışsam da, gitmeyi reddetti.

Uzun bir nefes verdim ama ne sakinleştirdi ne de kafamı boşalttı.

Patika boyunca ilerlerken omzumun üzerinden bakmaya devam ettim, ensemdeki bu gıdıklanma güçlüydü, sanki uyarı çanları vücudumun her yerinde durmadan çalışıyordu.

Ama arkamda hiçbir şey yoktu, beni takip eden kimse yoktu. Orman sessizdi ve tek ses, etrafta koşuşturan küçük hayvanların hışırdayan yaprakları ve yakınlardaki bir derenin şırıltısıydı.

Yine de... İzlendiğimi hissettim.

Manzaranın o kadar güzel olduğu bir noktaya geldim ki bir an durdum ve etrafımdaki her şeyi içime çektim. Ancak yine de dikkatlice etrafımı taradım. Yükselen nabzım dışında hiçbir şey göze çarpmıyordu ve bu karıncalanma hissinin kollarımı ve bacaklarımı kapladığını hissettim.

Ellerimi kollarıma sürterek soğukluğu kovaladım ve birkaç dakika sonra gerginliğin ve tedirginliğin azaldığını hissettim. Paranoyama gülümseyip kıkırdadım ve etrafıma bir kez daha baktıktan sonra patikadan aşağı kasabaya doğru ilerlemeye başladım.

Ama çok yakından gelen bir dalın kırılma sesi beni bir kez daha endişelendirdi.

İşte o zaman onu gördüm ya da gördüğümü sandım. Ağaçların arasında karanlık, devasa bir gölgeydi. Sadece bir hareket ve şekil parıltısıydı ama adımlarımın ortasında duraksamama neden oldu.

Şekil bir adama benziyordu, uzun boylu, kaslı bir figür. Ama onu gördüğüm anda -gözümün ucuyla, görüş alanımın hemen kenarında ve ağaçlar tarafından kısmen gizlenmişti- gözümü kırptım ve o gitmişti. Detayları net olarak seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama kesinlikle dışarıda biri vardı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Başımı salladım, bunun sadece benim hayal gücüm olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Öyle olmalıydı, değil mi? Ama bunu kafamda tekrarlasam bile

beni en ufak bir şekilde sakinleştirmede. Çünkü o figürün görüntüsü zihnime kazınmıştı.

Hızımı artırarak yürümeye devam ettim. Tek istediğim ağaçların arasından geçip kasaba halkının güvende olduğu yere geri dönmekti.

Ama her ne kadar sakin ve ürkmemiş görünmeye odaklanmaya çalışsam da bunda o kadar başarısız oldum. Sürekli arkama bakıyor, hemen arkamda olmasını beklediğim o figürü tekrar arıyordum.

Önümde patikanın açıklığı belirdi ve rahatlayarak nefes verdim, ama arkama son bir kez baktığımda içime keskin bir panik ateşi düştü.

Çünkü onu gördüm. Hâlâ bir anlık bir görüntüydü, hâlâ görüş alanımın sınırındaydı ve yüz hatlarını seçebileceğim kadar net değildi ama onu gördüğümü biliyordum. Ve kesin olarak bildiğim bir şey daha vardı.

Ormanın izolasyonundan çıkmalıyım.

Acı verici bir şekilde inkar edilemez olan şey, takip edildiğim, izlendiğim... izlendiğimdi.

Açıklığa ulaştığımda, yolun hemen karşısındaki köyü ve arnavut kaldırımlarında ve sokaklarda ileri geri hareket eden insanların sabah telaşını görünce "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldım.

Ormandan çıkıp caddenin karşısına geçerken, bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Nefes almayı zorlaştıran baskıcı bir duyguydu bu.

Ama ne kadar korkmuyormuş gibi davranmaya çalışsam da başarısız olduğumu biliyordum.

Bugünkü gezi bitmişti. Yemek konusunu sonra düşünecektim. Pencereleri ve kapıları kilitli kiralık evimin güvenliğinde olmak istiyordum. Bu yüzden eve farklı bir yoldan gittim, takipçimin beni takip etmesini zorlaştırmak -imkânsızlaştırmak- istiyordum.

Muhtemelen nerede kaldığını zaten biliyordur, diye fısıldadı içimden bir ses.

Paris'teki o adamın görüntüsü aniden zihnimde belirdi ama geldiği gibi hızla uzaklaştırdım. Aynı adam olmasına, beni Avrupa boyunca takip etmesine imkân yoktu.

Ancak günlerdir içimi kemiren tedirginlik artık tam anlamıyla bir korkuya dönüşmüştü çünkü... ya olursa?

DOLLY**BİRKAÇ GÜN SONRA**

D Ormandaki yürüyüşümün üzerinden aylar geçmişti ve o zamandan beri hiçbir şey ters gitmiyordu. İşte bu güven duygusu sinirlerimi yatıştırmamı ve sakinleşmemi sağladı.

Bugün, şehrin merkezinde küçük bir bit pazarı tarzı bir kurulum vardı. El yapımı el sanatlarından taze ürünlere ve turtalara kadar her şeyin satıldığı tezgahların sıralandığı arnavut kaldırım sokaklarda dolaştım.

Zengin baharatların, unlu mamullerin, tuzlanmış ve tütsülenmiş etlerin kokularını içime çektim. Bir tezgâhta durdum ve bal ve fındıkla dolu birkaç tatlı hamur işi ve ilk gezi günümde aldığım peynirle mükemmel uyum sağlayacak bir somun sıcak, kabuklu ekmek aldım, ormandaki yakın karşılaşmamdan sonra adrenalinim yatıştıktan ve ne kadar aç olduğumu fark ettikten sonra.

Geldiğimden beri ilk kez gördüğüm turistler ve güneş batmadan önce kalan son ışıkların tadını çıkarmaya çalışan yerliler vardı. Huzurun ve kalabalığın güvenliğinin etrafımı sarmasına izin verdim, tedirginliğin son kalıntılarının da beni tamamen terk ettiğini hissettim.

Hatta beni yardıma ihtiyacı olan bazı dükkânlara yönlendiren birkaç yerliyle konuştum. İşler kesinlikle iyiye gidiyordu.

Çoğunluğu yiyecek olmak üzere on dakika daha alışveriş yaptıktan sonra eşyalarımı topladım ve aklımda ev yapımı yemek düşünceleriyle küçük kulübeme geri döndüm. Akşam serindi ve ben de yeni aldığım el yapımı şalıma sarındım.

sabah omuzlarımda. Soğuşu uzak tutmak için mükemmeldi.

Ben yanlarından geçerken bir grup turist gülüyor ve eski kilisenin fotoğraflarını çekiyordu. Birkaç yerli de yanımdan geçerken bana küçük gülümsemeler attı. Ancak kiraladığım eve giden dar patikadan aşağı döndüğümde içimde bir şeyler değişti.

Hava ağırlaştı. Gölgeleler olması gerekenden daha uzun uzadı ve etrafta kimsenin olmadığını fark ettiğimde her şey tehlikeli bir parıltıya büründü.

Bu köyü, bu kulübeyi tam da bu nedenle seçmişim, ama şimdi umutsuzca arzuladığım yalnızlığın tadını çıkaramıyordum.

Adımlarımı yavaşlattım, içgüdülerim vücudumda bir uyarı zili çalarak bana tetikte olmamı söylüyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve daha önce beni takip eden her kimse şu anda da bunu yaptığını biliyordum - lanet olsun biliyordum.

Beni izliyordu.

O anda her şey çok tekinsiz geldi ve etrafıma bakındım ama çevrede başka kimse yoktu. Güneş henüz tam olarak batmamıştı ama ışık hızla azalıyordu. Hızımı arttırmam ve evimin güvenliğine ulaşmam gerektiğini biliyordum.

Köşeyi döndüğümde kulübenin önündeki küçük kapı göründü ve daha hızlı yürüdüm. Ama tam kapıyı açmak için uzandığımda, boynumun yan tarafına batan keskin bir sızı nefesimin kesilmesine neden oldu, sesi kendi kulaklarım için bile yüksekti.

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çökmeden önce tepki vermek, uzanıp iğnenin battığı yere dokunmak için ancak zamanım oldu. Dünya eğilirken tökezledim ve elimi ahşap kapıya dayadım. Tökezlerken çantalarım parmaklarımdan kayıp yere düştü.

Görüşüm bulanıklaştı, çitlere tutunuşum zayıfladı ve yere doğru eğildiğimi hissettim. Tüm bunların birkaç saniye içinde gerçekleştiğinden emindim ama Tanrım, sanki dünya durmuş ve her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibiydi.

İçimi bir panik dalgası kapladı çünkü bedenim artık bana ait değildi.

Ağzım suda nefes almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapandı. İçgüdülerim bana haykırmamı, yardım çağırmamı söylüyordu. Ama dudaklarım ve dilim çalışmıyordu ve herhangi bir kelime oluşturmıyordum.

Uyuşmuş karanlığa ve hızla yükselen hiçliğe teslim olmadan önce farkında olduğum son şey, devasa ellerin belimi sarması, beni dik tutması ve sert, güçlü bir göğse sarılmamdı.

DOLLY

Kafamda zonklayan bir ağrıyla uyandım, her şeyi bulanıklaştıran türden bir ağrıydı ve fazla kavrulmuş dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Tanrım, bedenim neden bu kadar ağırdı? Ağrıyı hafifletmesi umuduyla elimi alnıma koymak istedim ama uzuvlarım ağırlaşmıştı, onları kaldıramayacak kadar ağırdı. Ağzımdan acı verici bir ses daha geldi ve ses kafatasımı titreştirirken dişlerimi sıktım.

Rahatladım ve yatağa gömüldüm, sadece rahatsızlığımın nefes alıyordum. Ama orada yattığım süre uzadıkça, nerede olduğumu ve neler olup bittiğini hatırlamaya çalıştıkça göğsümdeki panik daha da arttı.

Bu korkunç duyguya yol açan şeyin ne olduğunu anlamak için beynimi zorladım.

Hatırlayabildiğim son şey alışverişten sonra eve dönerken kilisenin dışında selfie çeken bir turist grubunun yanından geçtiğimdi. Ondan sonra... hiçbir şey.

Gözlerimi açmaya çalıştım ve birkaç saniyelik grenli bir his ve sersemliğin azalmasından sonra oturmaya çalıştım. Her şey çok halsizdi, bedenim tepkisizdi.

Kendimi toparladığım ve etrafımdaki şeylerin nihayet yerine oturduğu uzun saniyelerden sonra gerçek korku damarlarımda dolaşmaya başladı.

Çünkü yalnız değildim.

Orada oturmuş beni izliyordu. Karanlık ve ay ışığının yarattığı gölgeler bu yabancıнын etrafını sarmış, onu uğursuz, hatta şeytani bir şekilde parlatıyordu.

Konuşmadık ve ben de kesinlikle hareket etmedim - sadece kendimi bok gibi hissettiğim için değil, aynı zamanda korktuğum için.

Onu *tanıdığım* için içimi panik ve dehşet kapladı.

Birkaç kez gördüğüm, beni izleyip izlemediğini merak ettiğim adam. Beni takip ediyordu. Ve beni gözlemlene şekli, kim olduğumu tam olarak biliyormuş gibi görünmesini sağladı.

Hareket etmedi, konuşmadı ve sanki *bir şey* bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Korku beni göğsümde nefes almayı daha da zorlaştıran soğuk, boğucu bir ağırlık gibi kavradı.

Kimsin sen? Bu kelimeleri sadece kafamın içinde fısıldadığımı fark ettim. Kendimi tekrar yukarı itmeye çalıştım, bedenimi itaat etmeye zorlarken ellerim titriyordu çünkü bu yatakta çaresiz yatacaksam lanetlenmeliydim. Ama birkaç santimden fazla hareket edemedim,

Öne doğru eğildi ve ben donakaldım.

Hava kalınlaşmış, tehlikeli ve tedirgin edici bir şeyle dolmuş gibiydi. Ve tüm bunlar bu adamdan yayılıyordu.

"Ne istiyorsun?" *Beni* buraya getirdiği açık olduğu için bu sözleri söylemek çok aptalca geldi... *burası* her neresiyse... çünkü istediği şey bendim. Tam olarak ne için olduğunu bilmiyordum.

"Seni gördüm," dedi sonunda, sesi alçak ve derindi ve şimdiye kadar duyduğum en korkutucu şeydi.

Ses tonu içime işlerken gözlerim yüzümden daha büyüktü. Ve az önce bana söylediği şeyi zaten biliyor olmama rağmen - söylediği sonraki iki şeyle birlikte - bunları yüksek sesle duymak sistemimde çok dalgaları yarattı.

"Seni istedim."

Bir ürperti tüm vücudumu dolaştı. "Ve ben de seni aldım."

Sözlerindeki kesinlik ve onları sakın bir şekilde söylemesi kanımı dondurdu.

Ve her şey iyice kafama dank ettiğinde, gerçeklik kırmızı bir bayrak gibi yüzüme doğru sallandığında, yolculuğum boyunca bir ara beni gördüğünü anladım,

Beni tüm Avrupa'da takip etmişti, bana ilaç vermişti ve şimdi de beni kaçırmıştı.

Kapana kısılmıştım ve ses tonundaki sahiplenme hissi hiç de yanlış değildi. Gitmeme izin vermiyordu.

LARS

İstesem de odağımı Dolly'den ayıramazdım.

Onu izledim, uyanık kalmak için ilacın etkileriyle boşuna savaşmaya çalışırken bakışlarım yüzünü hiç terk etmedi. Güçlüydü, benim küçük sevgilim, yatıştırıcının çekiciliğine karşı savaşıyordu, her ne kadar hala

Damarlarında dolaşan akıntı yakında kaybolacaktı.

Alabildiği kadar oksijen alırken burun delikleri alevlendi, hiperventilasyonun eşiğindeydi. Ona sakinleşmesini, benim yanımda hayatında hiç olmadığı kadar güvende olduğunu söylemek istedim. Ama şu anda her şeyin çok kırılgan olduğunu biliyordum ve onu zorlamak -sadece kelimelerle bile olsa- işleri daha da kötüleştirecekti.

Yorgunluktan ağırlaşan göz kapakları titriyordu ve uyanık kalma savaşını kaybettiğini anladığında bakışlarındaki paniği görebiliyordum.

Yalan söyleyemem. Yüz ifadesinin ve vücut dilinin bana bu durumda boku yediğini anladığını göstermesi, yine de kaçınılmaz olana karşı savaşması kesinlikle çok güzeldi. Ama ikimiz de kazanamayacağını biliyorduk.

Buna karşı değilim.

Ve çok geçmeden, birlikte olmamız fikrine karşı savaşmanın bir faydası olmadığını anlayacaktı.

Nefes alıp vermesi yavaşladı, gücü azaldıkça vücudu yatağın derinliklerine gömüldü.

Beni izlemeye devam et, Dolly. Bana bakmaya devam et, küçük sevgilim.

Dolly bakışlarını benimkilere kilitlemeye çalıştı ama sakinleştiricinin etkilerini bir süre daha üzerinden atması gerekiyordu. Sonunda gözleri kapandı, vücudu bir kez daha ilaca yenik düşerken gevşedi.

Henüz hareket etmedim. Orada oturdum ve aldığım rahat nefesle göğsünün inip kalkmasını izledim. Şu anda benim merhametime kaldığını, hiçbir şeyi kontrol edemediğini ya da durduramadığını bilmek bağımlılık yaratan bir duyguydu.

Sonunda ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Yatağa yaklaştığımda yer tahtaları çizmeli ayaklarımın altında gıcırdadı. Orada bir saniye durdum, sadece onu seyrettim, sonra dayanamadım ve uzandım, elim yanağına değdi. Bir parmağımı boynunun kenarından aşağı doğru kaydırdım, teni yumuşak ve sıcaktı... *ve çok bağımlılık yapıcıydı.*

Onun ne kadar kırılgan, ne kadar mükemmel olduğunu anladığımda nabızı parmak uçlarımda düzenli olarak atıyordu.

Benim için.

Çömeliye üzerine eğildim ve kokusunu içime çekmekten kendimi alamadım. Çok tatlıydı, tanıdık kokusu son birkaç haftadır hayatta kalmak için bağımlı hale geldiğim bir şeydi. Kokusu çarşafın üzerine yerleşmeden önce her tarafına sinmişti. Bu kokunun içime işlemesini, hücrelerimi onunki gibi işaretlemesini istiyordum.

Çoktan etrafımı sarmış, ona olan sapkın saplantımı daha da güçlü, karşı koyulması daha zor ve dünyadaki her şeyden daha tüketici hale getirmişti.

Kendimi geri çekilmeye ve ona dokunmamaya zorladım ama yataktaki pozisyonunu dikkatlice ayarlayarak daha rahat olmasını sağladım çünkü herhangi bir rahatsızlık hissetmesini istemiyordum. Sakinleştiricinin verdiği baş ağrısına tepki olarak yüzünü buruşturduğunu görmek zaten göğsünün ortasından bir bıçak çıkıyormuş gibi hissettiriyordu. Onu incitmek istemiyordum, büyük olasılıkla düşündüğüm anlamda değil.

Sadece anlamasını, uyandığında ve bu konuyu konuşabildiğimizde artık benim olduğunu kabul etmesini istiyordum.

Tekrar oturdum ve onun uyuyan halini izlemeye devam ettim.

Böyle olması gerekiyordu. Sadece ikimiz. Bizim için hazırladığım bu yerde Dolly'mle baş başa.

Onu gördüğüm andan itibaren planlarımı yapmaya başladım. Ve şimdi bitiş çizgisine gelmişim. Araştırmalarım sırasında bulduğum bu küçük kulübeye göz gezdirdim. Zaman benim yanımda değildi, bu yüzden kiralıktı,

Ama yakında, her zaman sadece ikimizin olabileceği mükemmel, izole bir ev bulacaktım.

Orada otururken, karanlık bir memnuniyet vücudumun her parçasına yerleşti.

O buradaydı. *Sonunda*. Ve kimse onu benden alamazdı.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. "Yakında anlayacaksın sevgilim," diye fısıldadım, sesim odanın sessizliğinde bile zar zor duyuluyordu.

Karanlık etrafımızı sarmıştı, masa lambasının alçak ışığı ancak köşelere kadar uzanıyordu. Kulübenin ötesindeki ormanın kasveti o kadar yoğundu ki pencereden içeri girip her şeyi yutmakla tehdit ediyordu. Etrafımızı bir kefen gibi sarmıştı.

O söz konusu olduğunda duygularım yoğunlaşıyordu ve bu garip bir histi. Hiçbir zaman gerçekten *hissetmeyen*, beni hayatta tutacak temel şeyler dışında hiçbir şey istemeyen biriydim.

Sahip olduğum bu yeni duygular parlak ve gürültülüydü ve her yönümü kontrol ediyorlardı. Yakında uyanacaktı ve uyandığında ben burada olacaktım. Bekleyecektim. İzliyor olacaktım. O konuşmayı yapacaktık ve ben bunu bekliyordum.

Ama şimdilik burada, gölgeli odada oturup onu izlemekle yetiniyordum. Güvende olduğundan ve korunduğundan emin olmak için.

Benden başka kimse ona dokunamazdı.

LARS

Dolly'yi beş dakika önce uyurken bıraktı ve ona yemek hazırlamak için mutfığa gitti. Uyandığında aç olacaktı ve ilaçların vücudundan atılması için bol su içmesi gerekecekti.

Sistem.

Kulübe sessiz, izole ve tam istediğim gibiydi. *Tam da ihtiyacım olduğu gibi.* Kiraladığı evden ve gerçek medeniyetten saatler uzaktaydık. Çılgılık atarsa kimse onu duymayacaktı ve duyacağından emindim. Aslında, duyacağından emindim. Ve bunu düşündükçe sikim damlıyordu.

Küçük mutfakta ilerledim, zihnim olacaklar için karanlık bir heyecanla çalkalanıyordu. Ama Dolly'ye bakmaya odaklandım. Yemek yemesi gerekiyordu.

Buzdolabından birkaç malzeme çıkardım, basit ve midesi için kolay olacak şeyler. Birkaç yumurta, iki parça ekmek ve biraz peynir dilimi. İlk başta midesi bulanacaktı ve sakinleştiriciden dolayı midesi bulanabilirdi ama karnı doyduğunda kendini çok daha iyi hissedecekti.

Başka biriyle ilgilenmek istemek garip ve yabancı bir duyguydu. Ama onun için her şeyin mükemmel olması ihtiyacı beni tüketmişti. Bu yüzden yapabileceğim en önemli şeymiş gibi işime odaklandım. Yumurtaları bir kâseye kırdım ve düşüncelerim sakinleşene kadar çırpтым.

Tüm eşyalarını yanımda getirmiştım. Rahat etmesi için gereken her şeyi. Burada benimle mutlu olabileceğini bilmesini istedim.

Tavaya zeytinyağı döktüm, tuz ve karabiber serptim ve ardından yumurtaları döktüm. Yumurtalar pişerken çıkan cızırtıyı dinledim ve düşüncelerimin *onunla dolmasına* izin verdim. Şu anda önemli olan tek şey Dolly'ydi. O kaçmazdı. Ona izin vermezdim. Ama ya denerse?

Tanrım, eğer deneseydi... Onu avlar ve yakalardım. Ve bu kovalamacanın düşüncesi bile içimde karanlık ve sinsi bir şeyleri harekete geçirdi. Aletim sertleşmişti, ağrıyordu, onu gerdiğimi hissedene kadar küçük amının derinliklerine gömülmek istiyordu.

İster kendi isteğiyle, ister kaçmaya çalışarak, isterse de birinin onu benden alarak gitmesi fikri bile içimdeki kötülüğün şiddetle artmasına neden oluyordu. Peşinden gitmeyeceğim hiçbir yer yoktu. Onu bulamayacağım hiçbir yer yoktu. Beni benim olandan alıkoyacak kadar büyük bir mesafe yoktu.

Ve o benimdi. Bundan kaçış yoktu. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Yumurtaları çırdım ve erimeleri için tavaya birkaç parça peynir ekledim. Daha fazla protein almasını istiyordum, bu yüzden jambon dilimleri aldım ve yumurtaları bir tabağa koyduktan sonra eti karamelize olana kadar pişirdim. Kendimi sıradan şeylerle meşgul etmek bile zihnimin onun uyanacağı anı ve bunu ne kadar beklediğimi düşünmesine engel olamadı.

Ama lanet olsun. Onu nasıl ikna edebilirdim? Anlamasını nasıl sağlayacaktım? Elbette karşı koyacaktı. Başına geleceklerden çok korkacaktı ve onu başka türlü ikna etmeye çalışmam endişelerini hafifletmeyecekti.

Ama içimdeki o uğursuz parça kaçmaya çalışmasını umuyordu. Onu bulup yırtıcı inime geri sürüklemekten önce ne kadar uzağa gidebileceğini görmek istedim. Arzularımın hastalıklı olduğunu biliyordum. Ama onlardan utanmıyordum. Sahip olduğum her bir ihtiyacı kucakladım.

Jambon piştiğinde, ekmeği fırında kızarttım, piştiğinde tereyağladım ve üzerine birkaç dilim peynir erittim. Çok karmaşık bir durum için basit bir yemek.

Dolly'min uyuduğu yatak odasına doğru baktım, hâlâ içine itildiği dünyanın tamamen farkında değildi.

"Geri dönüş yok, küçük tatlı sevgilim."

Yemeği ona götürmeden önce dolaba gittim ve orada saklanan küçük siyah çantayı aldım. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü yaptığım Şeyin onun benim için ne olduğunu ve benim onun için ne olduğumu bir kez daha teyit edeceğini biliyordum.

Geri dönüş yoktu. Onun için yoktu. Benim için de.

Her zaman onun bir adım arkasında olurdum. Onun sessiz koruyucusu.

Bu düşünceyle yemeği ve siyah çantayı odasına götürdüm.

Dolly'nin takipçisi onu yakınında *tutmaya* hazırdı.

DOLLY

M zonklayan başım beni bir kez daha uyandırdı ve daha gözlerimi açmadan irkildim. Boynumun dibinde başlayan ağrı, tüm vücudumu ağırlaştıran bir rahatsızlıktı ve halsiz, nefes almayı zorlaştırıyor.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açtım, bayılmadan önce yaşadığım her şey içime aktı ve başımın daha da fazla çarpmasına neden oldu.

Oda loştu, gölgeler duvarlara ve tavana tanıdık olmayan şekiller yansıtıyordu. Odaklanmakta zorlandım, bana verdiği sakinleştirici ve onun neden olduğu ağır uyku yüzünden görüşümü bulanıklaştıran bulanıklığı göz kırparak uzaklaştırdım.

Gerçeklik sert ve derin bir şekilde yüzüme çarptığında panik içime doldu. Ve herhangi bir şeyi anlamlandırmaya çalıştıkça panik daha da arttı. Hızla doğruldum ama yeni bir baş dönmesi dalgası beni yatak başlığına yaslanmaya zorladı.

Yalnızdım. Bunu biliyordum, bu yüzden ilk kez etrafımı tam olarak inceledim.

Yatak odası, küçük, yaralı ve eskimiş bir şifonyer gibi minimal mobilyalarla mütevazıydı. Solumda, yatağın yanında geniş, sağlam görünümlü bir komodin vardı ve karşımda tek bir pencere vardı. Ağır işlemeli perdeleri çoğunlukla kapalı olan cam hafif buğulu görünüyordu. Kapının yanında bir sandalye vardı.

Her şey... normal görünüyordu, ama başka bir şey olduğunu biliyordum. Görüşüm daha tam olarak ayarlandığında ve odanın daha fazlasını aldığım da, benim

Bakışlarım sol duvardaki kapalı kapının yanında yerde duran açık bir çantanın üzerine düştü. O çantayı biliyordum çünkü *benimdi*.

İçindeki giysilerimi görebiliyordum, en son paketlediğimden beri hâlâ düzgünce katlanmışlardı. Korkum arttı ve daha da doğruldum, kalbimin hızlandığını ve nefesimin hızlandığını hissettim. Komodinin üzerinde, okuma gözlüklerimle birlikte düzgünce yerleştirilmiş şiir kitabım duruyordu. Parmaklarımı yıpranmış kapağın üzerinde gezdirdim.

Yatak odasının kapısına odaklandım ve içinde bulunduğum durumun soğuk farkındalığı içimde ağır bir örs gibi kendini yeniden hissettirdi. Beni kaçırın bu adam tüm eşyalarımı da buraya getirmişti. Bu da gitmeme izin vermek gibi bir planı olmadığı anlamına geliyordu. Ve her nasılsa, her şeyin ötesinde, birinin eşyalarımı karıştırmış olmasından dolayı bir ihlal duygusu hissettim.

Hâlâ başım dönüyor olmasına rağmen, bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve bulantı dalgası içinde nefes almak için kendime sadece bir saniye verdim. Ayağa kalkmak üzereydim ama ellerimi yatağın üzerine koyup baskı uyguladığımda bileğimdeki rahatsızlık hissi beni durdurdu ve nefesim kesildi.

İlk defa etrafına sarılmış küçük bir bandaj fark ettim. Sıkıydı ama daraltıcı değildi ve titreyen parmaklarımla sargıyı açtım, ne bulacağımdan korkuyordum.

Ve altındaki deriyi gördüğümde, ortaya çıkan şey karşısında dehşet içinde nefes nefese kaldım.

Siyah zarif bir yazıyla derime kazınmış tek bir kelime vardı.

Lars.

Dövmeye inanamayarak baktım.

Aman Tanrım. Bana dövme yaptı. Onun malı olduğum hissiyle beni damgaladı.

Korkum yerini öfkeye bıraktı, mürekkebe baktıkça daha da şiddetle çalkalanıyordu. Ne yaptığımı anlayamadan avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Tüm öfkem, korkum ve üzüntüm yüzeye çıktı.

Kapı çarparak açıldığında hâlâ çığlık atıyordum. İnanılmazlık ve kadın öfkesiyle adama, canavara baktım.

Ne olduğunu bilmek için bana adını söylemesine gerek yoktu. Adını sanki bir sıgırmışım gibi etime kalıcı olarak kazımişti.

Lars içeri girdi, kaslı ve heybetli gövdesi kapının girişini dolduruyordu. Koyu renk gözlerini bana dikmişti, yüz ifadesi

İçeriye doğru adım atıp kapıyı arkasından kapatırken okunamıyordu.

Elinde tahta bir tepsi, içinde tabak tabak yemek ve bir bardak su vardı. Yumurta, jambon ve tostun kokusunu aldığım da midem bulantı ve açlık karışımı bir duyguyla sıkıştı.

"Uyanmışsın," dedi sakın bir sesle, ama alaycılığı açıktı.

Belli ki uyanıktım. Sadece çığlık atıyordum.

Cevap vermedim, sadece yatakta geriye doğru kaydım, o yaklaşık tepsiyi komodinin üzerine koydu, kitabımı ve gözlüklerimi karşı tarafa taşıdı, hareketleri telaşsızdı, odağı beni asla terk etmiyordu.

Birkaç saniye önce göklere haykırıyor olmama rağmen sesimi bulamıyordum. Bakışlarım onunla kapı arasında gidip geliyor, onu geçip kaçma şansımı hesaplıyordum. Ama bedenim hâlâ biraz ağırdı ve korkum uzuvlarımı işbirliği yapmaz hale getirmişti.

"Neden buradayım?" Sonunda sordum. Ama aklımda bir sürü başka soru vardı. Yutkundum, boğazım kurudu ve sıkıştı ve o bir bardak su şu anda gerçekten iyi görünüyordu.

Sanki düşüncelerimi okumuş ya da yüzümdeki susuzluğu görmüş gibi bardağı aldı ve bana uzattı.

Dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım.

"İstedğin kadar inatçı ol." Sesi alçak ve derindi, aksanı Amerikan aksanıydı. "Ama hiçbir yere gitmiyorsun, bu yüzden ya açlıktan öleceksin ya da sana ne veririm onu yiyip içeceksin." Bardağı yaklaştırdı, ifadesi sertti. Sert. "Bunu ne kadar çabuk içersen, sakınleştiriciyi atman için sana o kadar çabuk bir tane daha verebilirim."

Sanki bu sözleri söylemesi beni daha da susatmıştı. Beni tekrar uyuşturmak isterse, içkime ilaç katmasına gerek kalmayacağını düşündüm. Sadece başka bir iğneyi boynuma batırırdı ki şimdi bunu çok sinsice yaptığını hatırlıyordum. Bardağı aldım ve sağa doğru hareket ettim, yataktan inmeden önce yanlara doğru kaydım. En azından şilte aramızdaydı ama yine de tek kaçış noktasından daha da uzaktaydım.

Suyu o kadar hızlı içtim ki boğuldum. Boş bardağı aldı ve gitti, ama ben kapıya doğru bir hamle yapamadan, bardağı yeniden doldurmuş olarak geri döndü. Bardağı kaptım ve onu da içtim,

Bitirdiğimde de artık susamamanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek nefes verdim.

Duvara dayalı sandalyeye doğru ilerledi ve onu ahşap zeminde sürükledi, ayakları odanın içinde gürültüyle gıcırdıyordu. Yemek tepsisini aldı ve o tarafa oturmadan önce aramızdaki şiltenin üzerine koydu.

Zaman geçtikçe daha da acıkmama rağmen yemeğe gitmediğimde ve tek kelime etmediğimde, sonunda sandalyede arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi ve "Seni buraya getirdim çünkü seni istedim. Sen benimsin ve biz birbirimize aitiz."

Ona gerçekten bakmak için birkaç saniye ayırdım. Saçları kısa ve koyu renkti, gözleri de bir o kadar siyah, neredeyse dipsizdi. Ekose desenli, uzun kollu, düğmeli bir gömlek giymişti, kolları ön kollarına kadar kıvrılmıştı ve yakasındaki ilk birkaç düğme açıktı. Açıkta kalan teninde bir tutam koyu renk göğüs kılı görebiliyordum.

"Böylesi daha güvenli... burada benimle olman."

İnanılmaz bir öfke dalgasının içimi doldurduğunu hissettim. "Daha güvenli mi?" Sesim düzdü. "Sen-" Derin ve uzun bir nefes aldım ve aynı yavaşlıkta verdim. Bileğime baktım, onu kanıt olarak tutuyordum, etim zonkluyor ve ağrıyordu. "Bana bunu yapan senken senin yanında nasıl daha güvende olabilirim?" Sesim duygusuz olmasına rağmen yükseliyordu.

Bileğime baktı ve piç kurusu dudaklarının kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçirme cüretini gösterdi. "Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı, bunu bir soru gibi söylememişi. Orospu çocuğu bana yaptıklarından dolayı kendisiyle gurur duyuyordu.

"Ama..." diye fısıldadım, "neden?"

"Benim için ne kadar önemli olduğunu ve ikimizin ne kadar kalıcı olduğumuzu anlamana ihtiyacım vardı." Kolunu kaldırdı, elini büktü ve bana derisini gösterdi. Ve orada, tam bileğinde benim adım yazıyordu. "Artık her zaman senin bir parçanı yanımda taşıyacağım ve bunun tersi de geçerli." Dehşet içinde geri çekildim. İsmime bakarken içimden inançsızlık geçti. Cildi kabarık ve hafif pembeydi, dövmesi benimki kadar tazeydi. "Sen k a f a y ı yemişsin." Sesim boğuk ve gergindi, ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

İçini çekti ve sandalyede arkasına yaslandı. "Şimdi böyle düşünüyorsun ama zamanla olman gereken yerin burası olduğunu anlayacaksın. Benimle birlikte. Her zaman."

Başımı salladım, adrenalin hissi zihnimdeki sisin önüne geçti. "Beni burada tutamazsınız." Bunu o kadar emin bir şekilde söyledim ki, sadece bir anlığına bu sözlerle inandım bile, sanki yüksek sesle söylediğimde gerçek olacaklarmış gibi.

Söylediklerimden sonra konuşmadı, kibirli görünmedi, çünkü ikimiz de söylediklerimin yalan olduğunu biliyorduk. Eğer isteseydi kesinlikle yapabilirdi.

"Gelecek hafta dönmediğimde ailem ve arkadaşlarım çıldırmaya başlayacak." Bu sözleri söylerken sesim titriyordu çünkü hiçbir gerçeklik payı yoktu. Ama o bunu bilmiyordu. Değil mi? "Birileri beni aramaya gelecek."

Başını hafifçe eğdi, bakışları sabitti, ifadesi okunamıyordu. "Yalanlardan hoşlanmam, Dolly. Aramızda gerçekleri konuşalım, tamam mı?"

Boğazımdaki kalın, gergin yumruyu bastırmaya çalışarak yutkundum.

"Söylediklerin doğru olsa bile," dedi alçak sesle ve kararlı bir şekilde, "fark etmez. Kimse bizi bulamayacak. Kimse seni benden alamayacak."

"Bu çılgınlık." Sesim öfkemle birlikte yükseldi. "Ben senin için bir hiçim. Bırak beni gideyim." Yüzümün duygularıyla ısındığını hissettim.

"Sen benim her şeyimsin."

Bu sözler karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissettim.

"Seni tanımıyorum bile." Kafamın içinde bu gerçek bir panik dalgasıyla haykırılıyordu ama dudaklarımdan çıkan nefes nefese bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Uzun saniyeler boyunca hareketsiz ve sessiz kaldı ama sonra öne doğru eğildi, dirseklerini kot pantolonunun kalçalarına dayadı ve gözlerini bana dikti. "Ama ben seni tanıyorum Dolly." Ses tonunda sanki bunu anlamamı ve kabul etmemi *istermiş* gibi ateşli bir ton vardı. "Seni izledim. Seni başka hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyor ve tanıyorum."

Aman Tanrım. O bir deli. Psikopat.

Hâlâ yatağın diğer tarafında duruyordum ve vücudum duvara temas ederek birkaç titreşim adım geri attım. "Bu delilik. *Sen delisin.*"

Sonra ayağa kalktı ve yaklaştığında ağzımı açıp çığlık attım... ama hiçbir şey çıkmadı. Korku dolu bir hava akımından başka bir şey değildi ve tam önümde durana kadar onu durduramadım.

"Seni korkutmak istemiyorum," diye öyle nazikçe fısıldadı ki, ona tüm benliğimle inanmak istedim. "Anlamıyor musun?" Uzanıp saçımın bir tutamına dokundu ve ben irkildim, sanki bu dokunuş beni bir dağ gibi yakmıştı. "Birlikte bir gelecek inşa etmemizi istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum. Ve bunun zaman alacağını biliyorum." Parmaklarının arasındaki saç tutamına baktı, sanki bu görüntüden büyülenmiş gibi saç tellerini ovuşturdu. "Ve senin için dünya kadar zamanım var, küçük sevgilim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum, kendimi korumak için bir savunma pozu. Ama taze dövmenin acısı bana kendimi bu adamdan koruyamayacağımı hatırlattı.

İçimde yeniden bir kadın öfkesi dalgası oluştu ve ellerimi göğsüne koyup onu ittim. Şaşırtıcı bir şekilde onu bir santim geriye ittim ama bunu sadece bana izin verdiği için yapabildiğimi biliyordum.

Bileğimi kaldırdım. "Bu güven değil. Bu istismar."

Yüzünün üzerinden bir karanlık gölgesi geçti ve gördüğüm şeyden korkarak sertçe nefes aldım.

"Bu saçmalığı söylemenin hiçbir faydası yok." Lars bir kez daha sert ve inatçı bir bakışla dönüp kapıya yöneldi. "Yemeğini yemeni ve suyunu bitirmeni öneririm. Ondan sonra da biraz dinlen." Bana bakmadı, sadece kapının kolunu kavradığı yere baktı. "Kıyafetlerin çantanda. Onları uygun gördüğün gibi şifonyere koy." Sonra tekrar bana baktı. "Kendini daha iyi hissettiğinde, seni yıkarız ve daha sonra konuşuruz."

"*Seni yıkayalım mı?*" Oh, hayır!

Kapıyı açtı ama çıkmadan önce, "Gitmeseniz daha iyi olur. Kulübe ıssız bir yerde. Orman tehlikeli ve ben sana ulaşmadan önce kendine zarar vereceksin." Soğuk, siyah gözlerle bana baktı. "Ve ben seni bulacağım. Bu konuda akıllı ol, Dolly." Bu uğursuz cümle aramızda asılı kalırken gitti ve sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Bir kilit sesi duymadım, bu yüzden sadece gitmeyeceğimden ya da gidersem beni bulup yakalayacağından o kadar emin olduğunu varsayabilirdim ki beni kilitli ve anahtarlı bu hapisshanede tutmaktan endişe etmedi.

Bir an orada öylece durdum, uyuşukluk içime yayılıyordu çünkü iyi durumdaydım ve boku yemiştım. Savaşmak ya da kaçmak bana ne tehdit ederse etsin kaçmamı söylüyordu. Ama ya gitmeye çalışırsam ve o beni bulursa işler daha da kötüye giderse?

Gerçekler ortaya çıkınca yere çöktüm ve tuttuğum gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Beni takip eden bir adamla ıssız bir yerde kapana kısılmıştım ve berbat ve çarpık bir peri masalında birlikte olmamız gerektiğine inanıyordum.

Tek dövmeme baktım. Artık kalıcı olarak onun adıyla işaretlenmişim. Ne kadar kabus gibi olursa olsun, üzerimde hak iddia ettiğine şüphe yoktu.

Kapana kısılmıştım.

Kendimi çaresiz ve güçsüz hissettim.

Ama beni bu kadar çok istiyorsa, bunu onun için kolaylaştırmamın imkânı yoktu.

DOLLY

bir gün olmuştu. Ama emin olamıyordum çünkü zaman garip, çarpık bir hisle birlikte eriyor gibiydi. Olan biten her şeyin ağırlığı neredeyse boğucuydu.

Lars iki yemek daha getirmiş ve beni birkaç kez tuvalete götürmüştü ama bunu yaptığını hiç görmemiştim. Sadece bir saniyeliğine uyuyakalırdım ve uyandığımda yemeklerin beni beklediğini görürdüm. Güneşin batışını ve doğuşunu birer kez izledim. Neredeyse hiç uyumadım. Çok gergindim, gözlerimi kapatmaya korkuyordum çünkü bana tekrar dövme yapmaya çalışıp çalışmayacağını bilmiyordum.

Ve ne zaman dalıp gitsem, Lars'ın elinde bir iğne ve mürekkeple başımda dikilip beni dikkatle izlediğini ya da belki de bana istediğini yapabilmesi için beni yatağa bağlamak üzere elinde bir ip olduğunu düşünerek panik içinde uyanıyordum.

Ama bu kabus gibi düşüncelerin hemen ardından, bana zarar vermek istiyorsa, bunu yapmak için zaten bolca zamanı ve fırsatı olduğunu biliyordum. Beni besliyordu, tüm konforumu buraya getirmişti ama benimle "ilgilenmesine" rağmen onun tutsağıydım.

Hafif bir öğle yemeğini yeni bitirmiştım... öğle yemeği mi? Kahretsin, kahvaltı mı, öğle yemeği mi yoksa akşam yemeği mi yediğimi bilmek için günün hangi saati olduğunu bilmiyordum. Yatağın kenarına oturdum ve kapıya baktım çünkü birkaç dakika önce dışarıda bir hareket duymuştum.

Ne yapacağımı düşünmek için çok zamanım olmuştu. Kaçarsam muhtemelen beni yakalayacağını biliyordum ama karşı koyacaktım. I

anlamsız bir savaş olsa bile boyun eğmeyecekti.

Lars beni yatak odasına kilitlemedi. Bunu biliyordum çünkü daha önce test etmişim. O anda gitmeye çalışır mıydım? Bunu düşünürken titreyen elimle uzandım ve mandalın hafif klik sesini duyacak kadar düğmeyi çevirdim.

Ama korku beni ele geçirmişti ve açmamıştım. Kendimi buna zorlayamadım. Odadan çıkıp bilinmeyenle yüzleşme fikri -onunla yüzleşme- beni soğuk, felç edici bir korkuyla *doldurdu*.

Pencereyi kontrol ettim ama o da kaçışıma yardımcı olmayacaktı. Bu kulübe o kadar eskiydi ki kalın boya tabakaları kenarlarını kapatmıştı. Cam hareketsizdi ama bunun Lars'tan mı yoksa buranın eski olmasından ve bu şekilde inşa edilmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Ama tüm bunlara rağmen denedim.

Tekrar kapıya odaklandım. Tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum ama hâlâ Romanya'da olduğumu varsaymak zorundaydım. Birkaç kütüğün arasından kulübenin ıssız olduğunu görebiliyordum. Dışarıda sık ağaçlı bir orman ve tehlikeden başka bir şey yoktu.

Buradakinden daha mı tehlikeli?

Çok fazla sessizlik vardı. Araba ya da herhangi bir medeniyet sesi duymuyordum. Duyabildiğim tek ses rüzgârla birlikte ağaçların hışırtısı, kuşların cıvıltısı ve ormanda koşuşturan hayvanların sesleriydi.

Ve sonra Lars bu hapishanenin kilidi ve anahtarı olan kapının hemen arkasında ileri geri hareket ederken ara sıra döşeme tahtalarının gıcırtısı geliyordu.

Lars beni dış dünyadan tamamen koparmak için çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Telefon yok. Bilgisayar ya da internet yok. Odaya sessiz ve ürkütücü bir hava veren onlarca yıllık mobilyalar ve başucu lambasından başka bir şey yoktu.

Sadece o ve ben olduğumuzdan emin oldu.

Hâlâ geri dönmediğinde ve kapıyı tekrar denemeyecek kadar gergin olduğumda, ayağa kalktım ve yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde odada volta atmaya başladım. Düşüncelerim çılgınca ve birbirinden kopuk "ya olursa "lardan oluşan sonsuz bir döngüye dönüşmüştü.

Çıkmak zorundaydım.

Bir şeyler yapmalıyım.

Ve bunun zamanı şimdi gelmişti.

Hayal kırıklığı içimde kaynadı ve öfkemin yükseldiğini hissederek ellerimi sıkı yumruklar haline getirdim. Kontrolü ele almalıydım. Bu odada, bitmeyecekmiş gibi görünen bu kâbusun içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve duvarlar üzerime kapanıyordu.

Yatak odasının kapısı açıldığında düşüncelerim karmakarışıktı ve kalbim boğazıma fırladı. Dondum kaldım, vücudumdaki her kas gerildi ve Lars içeri girerken ona odaklandım.

"Dolly."

Kuru dudaklarımı yaladım, konuşmadım.

Bir bardak su daha içti ve yatağın başucuna koydu. "Dışarı çıkmanı ve kulübeyi daha fazla keşfetmeni bekliyordum." Sanki tüm bunlar son derece normalmiş gibi alçak ve sakin bir sesle konuştu.

Cevap vermedim. Her hareketini izlerken nefes bile almadığımdan oldukça emindim. İfadesi okunamıyordu, varlığı odayı beni felç eden karanlık bir enerjiyle dolduruyordu.

"Zar zor yiyorsun," dedi kesin bir ifadeyle, sesi nazik ama sertti, sanki sebzelerimi yemediğim için beni azarlayan bir ebeveyn figürüydü.

Gözlerimi kısmıştım. Bana iyilik yapıyormuş gibi davranıyordu. Beni kaçırıp tutsak ederek bana değer verdiğini mi sanıyordu?

"Konuşmak zorunda değilsin," dedi sonunda. "Ama hiç fark etmez. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Sana nasıl bakacağımı biliyorum."

Aklımı yitirmeden önce bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyordum. Daha ne kadar bu odada kilitli kalabilirdim, yaldızlı kafesindeki küçük bir kuş gibi tutulabilirdim?

"Ve şu anda ihtiyacın olan şey temizlenmek." Bana cevap verme şansı vermedi ve duygularımla o kadar donmuştum ki onunla savaşıma ve gitmeye çalışma planım bir anlığına unutuldu.

Tek hayal edebildiğim, bu adamın önünde kendimi temizlemeye zorlanmaktı.

"Sana banyo yaptıracığım. İhtiyacın olanı al ve benimle banyoda buluş." Başka bir şey söylemeden dönüp gitti, kapı arkasından açık kaldı.

Ve aynen böyle... Benden istediğini yapmamı bekledi.

DOLLY

Odada olabildiğince uzun süre kalmıştım ama banyo suyunun kapatılma sesiyle - musluğun kaderimi bildiren gıcirtısıyla - hareket etmem gerektiğini anladım.

Tekme atmadan ve çığlık atmadan aşağı inmemeyi düşündüm, ama misilleme yapmak için ne yapacağından korktuğum için savaşıma içgüdümü geri çektim.

Temiz giysilerimi göğsüme bastırarak odadan çıktım ve banyoyu kolayca buldum. İnfazıma doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum. Ama mümkün olan en küçük, en yavaş adımlarla ilerlerken, koşmaya başladığım zaman için çevremdeki her parçayı aldım.

Ve yapacağım.

Eski ayaklı küvet küçük odada uğursuz bir şekilde duruyordu, buhar yükseliyor ve dar alanı dolduruyordu. Beni kaçıranı görmedim ama onu *hissettim*. İçeri girdim, lavaboya doğru ilerledim ve Lars'ın yaklaştığını duydum. Onu görmezden gelmek, onunla ilgilenmeyi reddetmek istedim. Ama omzumun üzerinden baktığımda onun açık kapı aralığında durduğunu gördüm.

İri vücudu tüm girişi doldururken ifadesi her zamanki gibi sakin ve kontrollüydü. Tekrar öne doğru döndüm ama gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Tenim karıncalandı, içimde korku ve meydan okuma karışımı bir his vardı ama tüm bunların altında karanlık ve sıra dışı bir şey bilincimi rahatsız ediyordu.

Ne olduğunu çok derinlemesine araştırmak istemedim çünkü bu beni arkamda duran adamdan daha fazla korkutuyordu.

"Dünya kadar zamanım var," dedi sonunda, sessizliği bozarak. "Ama ne kadar uzun sürerse, su o kadar soğuyacak."

Ona baktım, hâlâ sessizdi.

"Ve yine de yıkanmak zorunda kalacaksın... ama buzlu suda." Sanki bu düşünce onu tahrik etmiş gibi mırıldandı. "Mükemmel teninin tüylerle kaplı olduğunu, meme uçlarının küçücük ve sert olduğunu ve ağzım için yalvardığını hayal edebiliyorum, küçük sevgilim." Son kısmı homurdanarak söyledi ve ben ürperdim, sözlerinin ve sesinin beni... bir şekilde hissettirmesinden nefret ediyordum.

Küvetin yanında durdum, kollarımı kendime doladım, sanki bu beni istediği şeyin gerçekliğinden bir şekilde koruyabilirmiş gibi. Talep etmiyordu.

"Yıkanmana yardım edebilirim, Dolly. İster misin?"

Yıkanmama yardım etmek mi? Beni izlediğini, ellerinin tenimde olduğunu düşünmek midemi... Tanrım, çırpınmama neden oldu.

"Beni yalnız bırak," dedim usulca, belki de beni duyamayacağı kadar alçak sesle. Gözlerinin içine baktım, sahip olduğum gücü ya da göstermeye çalıştığım gücü görmesini istiyordum.

Gözlerini kısmıştı ama bu kızgınlık ya da öfke değildi. Daha çok bir şeyler planlıyormuş gibi hesaplıyordu.

"Çok güçlüsün, tatlı kız. Çok bağımsız," dedi şefkatle ve içeri girdi, arkasına uzanıp kapıyı arkasından kapattı ama tam olarak kapatmadı.

Başımı salladım, o anda neye hayır dediğimden emin değildim.

Her şeyi.

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Değil mi? Her şeye hayır mı diyordum?

Panik yüzeye çıktı ve "Seninle dövüşmüyorum... Lars." diye nefes aldım. Adını söylemenin onu bana karşı yumuşatabileceğini düşündüm. Belki de bu işe razı olmamı ve mücadele etmememi istiyorsa bana karşı nazik olması gerektiğini anlayacaktı. "Mahremiyete ihtiyacım var."

Odadaki hava durgunlaştı, aramızdaki boşluğu gerginlik doldurdu. Döndüm ve onunla yüzleştim ama aramızda birkaç metre bile olsa olabildiğince mesafe bıraktım. Birbirimize bakarken çenesinin nasıl sıkıldığını görebiliyordum. Heybetli cüssesini ve ellerinin iki yanında nasıl büküldüğünü fark ettim.

Bir an için beni çırılçıplak soyup küvete kendisinin sokacağını düşündüm. Ama sonra, savaşan iki tarafımız arasında geçen bir çekişmeden sonra, Lars başını küvete doğru eğdi ve kapıyı açmak için arkasına uzandı.

Gideceğini sanmıştım ama gitmedi. Geniş omzunu çerçeveye yasladı, kalın kollarını kavuşturdu - fanilas geniş bedenini kaplıyordu - ve bana baktı.

Hareket etmiyordu. Kıpırdamıyordu.

"Ben buraya kadar geldim." Sesi şimdi daha soğuktu.

Sanki kaybolacağım korkusuyla gözlerini kırpmak bile istemiyormuş gibi gözlerinin üzerimde kalması o kadar yoğundu ki, beni ikinci bir deri gibi kapladğını *hissettim*.

Yüz ifadesi karanlık ve okunamazdı ve tüylerimi diken diken etti. Lars'ın asla uzakta olmayacağını hiç şüphesiz biliyordum. Her zaman orada olacaktı. Gitmeme asla izin vermeyecekti.

Oyalanmanın bir anlam yoktu çünkü bu anla ne kadar uzun süre savaşırsam onu kızdırma şansım o kadar artıyordu. Ayrıca, bildiğim kadarıyla, ben dışarıdayken beni çoktan çıplak görmüştü. *nk bana ilaç vermişti*.

Soyunurken ellerim titriyordu. Onun bu kadar yakınımda olduğunun, beni izlediğinin ve hakkımda her şeyi bildiğinin farkında olarak dikkatimi yere verdim.

ıplakken kıyafetlerimi katladım, zaman ayırdım ve sanki hala bir şeyler üzerinde kontrolüm varmış gibi onları lavabonun üzerine düzgünce koydum. Herhangi bir şey. Sonra kolumu göğsümün üzerine atarak gğslerimi kapattım ve bir elimle de amımı kapattım.

Bulutlu aynadaki yansımanın hızlı bir bakış solgun yüzümü ve gözlerimin altındaki koyu halkaları gösterdi. Gğslerimi örtmeye devam ederek elimi bktm ve bileğimin iç kısmına baktım. Tenimdeki dövme, şu anda görünüşe göre ait olduğum adamın keskin bir hatırlatıcısıyd.

Lars.

"Kvete gir, Dolly."

İsmimin onun dilinden dökülmesiyle içime dolan sıcaklığı itiraf etmekten nefret ediyordum.

Kvete girdim ve sanki bir ömür boyu orada durmuşum gibi hissetmeme rağmen, su tenime ılık ılık değiyordu ve anında üzerime bir dinginlik çöktüğünü hissettim. Ama tamamen rahatlamak mümkün değildi.

Her parçam titriyordu ve Lars yaklaşıp tuvalete oturduğunda, çok yakındı, bu yalnız olmadığımı ve muhtemelen bir daha asla olmayacağımı hatırlattı.

Göz ucuyla onun kaydığını ve eğildiğini gördüm, sonra bana bir bez uzattı. Tek kelime etmeden aldım ve yıkamaya başladım. Gözlerinin üzerimde olduğunu, yaptığım her hareketi izlediğini hayal edebiliyordum.

"Ben buradayım Dolly," dedi aramızdaki sessizliği bozarak. "Ve her zaman burada olacağım."

Neden daha fazla mücadele etmediğimden emin değildim. Belki de yorgunluktandı, bu kâbusun ağırlığı beni bir çukurdaymışım gibi hissedene kadar yıpratmıştı. Belki de birinin benimle ilgilenmesine alışık değildim - bu berbat şekilde bile olsa. Hayatım boyunca yalnızdım, o kadar istismar edilmiş ve hırpalanmışım ki bu durum da farklı değildi. Bu gerçekliğe alışmıştım.

Belki de derinlerde bir yerde, bunun ne kadar ileri gideceğini görmek, ona arzuladığı şeyi yeterince vermek ama asla gerçekten teslim olmamak istiyordum. O zaman kim daha güçlü olacaktı? O zaman gücü kim elinde tutacaktı?

Asla sahip olamayacağı şeyi görmesine izin verin - tam olarak değil, özgürce değil.

Lars'ın beni izlediğini bilerek bezi kollarımın üzerinde yavaş ve bilinçli bir şekilde gezdirdim, tenim karıncalandı. Beni başka hiç kimsenin istemediği kadar istiyordu. Bunu kendi avantajıma kullanacaktım. Ağır ama kontrollü nefes alışını duyabiliyordum, sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

Daha fazlasını bekliyorum.

Suyun omuzlarımdan aşağı damlamasına izin verdim, buhar bir bulut gibi etrafımda yükseliyordu. Bir şekilde beni koruyan bir kalkan. Bunu *onun* için yapmıyordum. *Kendim* için yapıyordum.

Unutmayın, bu bir kafes.

Çünkü tüm kontrolün *kendisinde* olduğunu düşünürken, *beni* izleyen kişinin *kendisi* olduğuna inanırken, sonunda onu ve hareketlerini ben kontrol ediyor olacaktım. Duygularını.

O zaman ona baktım, sadece başımı eğdim ve kirpiklerimin altından bir bakış attım. Tanrım... bana sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Kontrolün onda olduğuna inansın. Kazandığını düşünmesine izin verdim. Çünkü ben gerçeği biliyordum. Zamanla ben tutsak olacaktım, o da benim tutsağım olacaktı.

LARS

Dolly'nin banyosu saatler önce bitmişti. Daha fazla su içtiğinden ve daha fazla yemek yediğinden emin oldum ve sonra ona alan verdim - şu anda çok ihtiyacı olduğunu bildiğim bir alan. Ve Onunla birlikte olmamama rağmen, yatak odasının kapısının hemen dışında durdum ve sadece dinledim.

Nefesini duymak istedim. Vücut ısısının benimkine sızdığını hissetmek istiyordum çünkü tam önümdeydi. Dilimi boynunda gezdirirken tenini koklamak istedim.

Kahretsin, sertleşmişim, sikim zonkluyordu, taşaklarım kalkmıştı.

Kapattığından beri beşinci kez kapalı yatak odasının kapısının önünde durdum ve aşağı uzanıp kot pantolonumun üzerinden sikimi tuttum. Kapının altındaki aralıktan ışık gelmiyordu ve uyuduğunu biliyordum.

Daha fazla uzak kalamadım. Denemedim bile.

Kapıyı açtığımda oda çoğunlukla karanlıktı ama gözlerim hemen alıştı. Kulübenin önündeki güvenlik lambasının yumuşak ışığı pencereden zar zor görünüyordu ama oturma alanındaki lamba onu görmemi sağladı. Uzak tarafında mışıl mışıl uyuduğu yatağına baktım.

İçeri girdim ve kapıyı aralık bıraktım, böylece odada hâlâ bir parça ışık vardı. Ortalık onun gibi kokuyordu ve ben de Dolly'nin kokusunu ciğerlerime çekerek derin bir nefes aldım. Onu istiyordum

beni örtmesi, kokusu, çıplak vücudunun benimkinin üzerindeki hissi... ben onu becerirken amının suları sikimden aşağı kayıyordu.

Sikim taş gibi sertleşmişti ve şimdi benim olana bu kadar yakınken kalın boyu zonkluyor, tepesinde boncuk boncuk sperm birikiyordu.

Yatağın etrafından dolaşarak, mışıl mışıl uyuduğu uzak tarafa doğru yürüdüm. Dolly'nin nefes alış veriş i düzgün ve derindi ve uzun saniyeler boyunca orada öylece durup onu izledim. Birkaç adım daha yaklaştım ve ne yaptığımı anlayamadan kot pantolonumun fermuarını açtım, düğmesini patlattım ve kocaman sikimi dışarı çıkardım.

Kolanını avucumun içinde tuttum, dolgun, pembe dudaklarına bakarken tabanını sıktım. Yüzünde oynayan gölgelerle rengi daha koyu kırmızı görünüyordu ve tek hayal edebildiğim onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamak ve gözyaşları yanaklarından aşağı akana kadar sikimi boğazının arkasına kadar sokmasını sağlamaktı.

Boştaki elimle uzanıp yanağına düşen saç tellerini topladım. O kadar yumuşak, o kadar kadınsıydı ki. Saç tutamı ipek gibiydi ve başparmağımla işaret parmağımın arasında ovuşturdum.

Dolly hafifçe kımıldadı, bu hareket tuttuğum iplerin elimden kaymasına neden oldu. Derin uykusuna devam ediyordu ama yeni pozisyonu onu sırtüstü yatırmıştı, battaniye göğüslerinin altından kayıyordu, böylece küçük sert meme uçlarının kumaşa bastırıldığını görebiliyordum.

Göğüslerine daha uzun süre baktıkça, areolalarının koyu halkalarını daha iyi seçebiliyordum. Ağzım sulandı ve mastürbasyon yapmaya başladım. Elim i yukarı ve aşağı doğru sürükledim, avucumu yukarı kaydırmadan önce tabanı sıktım ve ucun etrafında sıkarak pre-cum'u dışarı ittim.

İçimden dökülen iniltiyi durduramadım, ses onu hafifçe uyandırdı ve tekrar yatakta kaydı. Ama uyanmadı ve şu anda küçük sevgilimin görüntüsü karşısında mastürbasyon yaparken sapıklık yaptığım için üzgün değildim.

Bir parçam uyanmasını istiyordu, böylece onu sıkıştırdığımı, yatakta çaresiz yatan görüntüsüne yumruğumu geçirirken üzerinde gezindiğimi görebilecekti. Şok içinde keskin bir şekilde nefes aldığını duymak, sonra aletimin ne kadar büyük olduğunu fark ettiğinde gözlerinin genişlediğini görmek istedim.

Şehvetim ve ona olan ihtiyacım çok ileri gitmişti. Kendimi daha hızlı ve daha sert mastürbasyon yapmaktan alıkoymadım. Dolly benim lanet olası

saplantı. Vücudumda bir virüstü, beni tüketiyor ve yavaş yavaş içten dışa doğru öldürüyordu.

Ve ben tedaviyi istemedim.

Kendime dokunurken ona da dokunmam gerekiyordu... orgazmımın beni ele geçirmesine izin verirken onun her yerine boşaldım.

Parmağımı önce alt dudağında, sonra çene çizgisinde ve boynunda gezdirdim. Başını bana doğru çevirdi, mükemmel dudakları hafifçe aralandı. Daha da yaklaşarak bir dizimi yatağın üzerine koydum. Yatak hafifçe eğildi ama Dolly çok yorulmuş olmalıydı çünkü hâlâ uyanmamıştı.

Döl, sikimin yarığından çarşafların üzerine damlayan berrak, yapışkan bir pislikti. Vücuduna o kadar yakındı ki bu beni daha da tahrik ediyordu.

Parmağımı göğsünde gezdirmeye devam ettim, göğüslerinin alt tarafını dolaştım ve gömleğinin eteklerine gelene kadar aşağıya doğru indim. Göbeğinin genişliğini gösterecek şekilde malzemeyi yukarı ittim ve göğüsleri ortaya çıkana kadar yukarı kaldırdım.

Tanrım, tüm kıyafetlerini yırtıp atmak istiyordum, böylece görüşümü engelleyen hiçbir şey kalmayacaktı. Kalçalarımın üzerine çömelip otuz bir çekmeye devam ettim. Meme ucunu ağzıma almak ve canımı acıtacak kadar sert emmek istiyordum ve sadece bu hareketle bile kendimi boşaltabilirdim.

Bu gerçekten doğru hissettirdi.

Dolly'ye olan şehvetim ve saplantım beni son hızla tüketiyordu.

Mastürbasyon yapmak istediğim şey değildi. Beklemek, beni rahatlatan Dolly olana kadar kendimi geliştirmeye izin vermek istedim. Ona istediğim gibi sahip olmak istiyordum, ama cazibe beni pençeledi ve kendimi durduramadım.

Orgazmımın yükseldiğini hissettiğimde dişlerimi çıkardım, azı dişlerimi sıktım.

Gözlerimi kapatıp sadece zevkin içinde var olmak istedim ama bakışlarımı ondan ayırmayı reddettim. Vücudumdaki gerilim artıyor, her bir sinirim yanıyor, kendimi onun düşüncesinde kaybediyordum - onun tadı, sıcaklığı, kokusu... *benim* olduğu düşüncesi.

Ve sonunda salıverilmem geldi ve ürperirken hırıltılı haz hırıltımı tuttum. Zevk içimde yuvarlandı, beni nefes nefese ve ter içinde bırakan bir dalga gibi her tarafa çarptı, ama geçici olarak doymuş olsam bile, yine de yeterli değildi.

Dolly isteyerek ya da istemeyerek bana tamamen teslim olana kadar asla yeterli olmayacaktı.

Kendimi yukarı ittim ve hâlâ sert olan sikime baktım. Orgazmım zemini ve yataktan sarkan çarşafı kaplamıştı. Yapışkan, beyaz bir pislik aletimin altından da damlıyordu.

Temizlemeye zahmet etmedim. Uyanmasını ve ona olan arzusunun kurumuş ürününü görmesini istedim. İçimdeki hastalıklı ve çarpık bir parça, döllerimi yerde ve çarşaflarda görmesini istiyordu, böylece onu uyurken gördüğümde otuz bir çektiğimi bilecekti. Onun bilinçsiz, nefis vücudunun hemen yanında.

Aşağılık bir pisliktim ama kim olduğumu kabul ettim. Her şeyiyle benimsedim.

Arka cebimden cep telefonumu çıkarıp kamerayı Dolly'nin uyuyan bedenine doğrulttum. Bu ıssız yerde telefon çekmiyordu ama kimseyi aramama gerek yoktu. Dolly'den başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacım yoktu.

Birkaç fotoğrafını çektim.

Dudaklarının yakın çekimlerini.

Çilek sarısı saçlarının beyaz yastığın üzerine düşen telleri.

Gömleğinin ince kumaşının altında göğüslerinin hafif yükselişi.

Arka planda onunla birlikte döl damlayan sikim.

Kahretsin, yine sertleşmişim.

Telefonumu bir kez daha arka cebime koyduktan sonra, düşmemesi için dikkatlice soyundum, kıyafetlerimi katladım ve kol saatime bakarak yatağın ayak ucuna koydum. Saat geç olmuştu. Kulübe, Dolly'nin nefes alışının yumuşak sesi ve dört duvar arasında koşturan hayvanların ara sıra çıkardığı sesler dışında sessizdi.

Huzurlu görünüyordu, sanki şu anda hayatındaki tüm korku ve belirsizlik -üzerini kaplayan ağırlık- silinip gitmişti. Benim yanımda güvende olduğunu anlayacaktı.

Onu gördüğümde, onun buraya, benim yanıma ait olduğunu düşündüğümde göğsüm sıkışmıştı.

Benim için.

Şu anda çok kırılgan, çok narindi. Onu korumak istedim... kendimden bile. Yavaşça yatağa, onun yanına uzandım,

onu uyandırmamaya dikkat ettim. O tamamen giyinikti, ben ise tamamen çıplaktım.

Bir kolumu karnına dolayarak onu kendime çektim ve vücudunun sıcaklığını bedenimde hissettim. Gözlerim kapalıyken derin bir nefes aldım, göğsümden alçak bir gümbürtü çıktı. Kıpırdandı ama uyanmadı.

Elimi kalçasına koydum ve gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekmeye devam ettim. Onu tamamen kendime doğru çektim ve daha sıkı sarıldım. Elim gömleğinin etek ucuna götürüp yavaşça yukarı iterek kumaşın altındaki yumuşak tene bir kez daha dokunmaktan kendimi alıkoymadım.

"Mmm," diye mırıldandım usulca. Karanlık arzum yükselmeye ve kontrolü bir kez daha ele geçirmeye çalıştı, ama şeytanı bir intikamla geri ittim.

Yer değiştirdim, kendimi ona doğru bastırdım, sikim daha yeni boşalmış olmasına rağmen kaya gibi sertti. Çarpık uyarılmışlığım yeniden ateş perdesine doğru büyüyordu. Kendini çok iyi, çok mükemmel hissediyordu. Vücudunun benimkine uyma şekli çıldırtıcıydı. *Her yönden benim için yaratılmıştı.*

Sertçe yutkundum, onu alma, uyandırma, bacaklarını ayırma ve kalın sikimi güzel amının derinliklerine sokma dürtüsünü bastırmaya çalıştım. Neyse ki bu sefer otokontrolüm demirden bir duvar gibiydi.

Orada yattım, ona sarıldım, vücudumdaki her kas arzumla gerildi, çok yakında Dolly'nin tamamen benim olacağını biliyordum.

Ve asla kendimi tutmam gerekmezdi.

DOLLY

I Dinlendirici bir uykunun kalıntıları ağır bir battaniye gibi üzerime yapışmış halde uyandım. Nerede olduğumu ve geleceğimin n a s ı l göründüğünü tam olarak bildiğim halde kalkmak istemedim. Her ne kadar pek çok şeyden emin olmasam da, tüm bu yaşadıklarımın sonu ilk kez durum başladı, dinlenmiş hissettim. İyi hissediyordum. En azından fiziksel olarak.

Bu yüzden birkaç dakika orada uzandım, sadece dışarıda cıvıldaayan kuşların sesini dinledim ve eski perdenin arasından süzülen ışık şeridine baktım.

Ama sonsuza kadar burada saklanamayacağımı biliyordum. Gerçek şu ki, saklanmak istemiyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Yüzümde güneşi ve saçlarımda rüzgârı hissetmeye ihtiyacım vardı. Çarşafın altında gerindikten sonra kendimi yukarı itip bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamak üzereyken gözüme bir şey takıldı.

İlk başta neye baktığımı bilmiyordum. Yatağın yanında yerde küçük bir lekeydi, kurumuş ve beyazdı. Çarşafların üzerinde daha fazla işaret fark ettim ve ona baktıkça kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Farkına vardıkça midemde bir düğüm oluştu, korku içime buz gibi yayıldı. Arkamdaki kapalı yatak odası kapısına baktım, sonra tekrar yanımdaki noktaya. İkinci yastık girintiliydi ve parmaklarımı çarşafın üzerinde gezdirdiğimde elimi çektim ve nefes nefese kaldım.

Sıcaktılar.

Dudağımı ısırđım, nefesimi düzene sokmaya çalıştım, zihnim ne düşüneceğimi ve hatta ne yapacağımı bilemiyordu. Ama içten içe biliyordum ki ben uyurken her ne olduysa masum değildi.

Tanrım, diye düşündüm. Ne olduğunu biliyordum. Lars ben uyurken otuz bir çekmiş, sonra da yatağa girip bütün gece yanımda uyumuştı. Ve ben tamamen habersizdim.

Bir parçam iğrenmek istiyordu. Beni tüketen tiksintiden başka bir şey hissetmek istemedim çünkü normal, mantıklı bir insan başka ne hissedebilirdi ki? Ama hissetmedim. Bunların hiçbirini hissetmedim. Aslında.... hissettim. Hayır. Eğer içimi doldurmaya başlayan kötü hisleri kabul etmezsem, belki o zaman akıl sağlığımın bir parçasına daha tutunabilirdim.

Ama belki de aklım başımda değildir? Belki de onun kadar berbat durumda olduğum için burada olmam gerekiyordur.

Yatağın ucuna doğru ilerledim ve bacaklarımı yatağın üzerinde sarkıttım, uyuduğum ayakkabılarım yere tam olarak ulaşmıyordu, sadece içimden dışıma doğru yerleşmeye ve düşüncelerimin de düzelmesine izin vermeye çalışıyordum.

Rüya gördüğümü sandım. Kendimi sıcak ve güvende hissettiğimi hatırlıyordum... ve kesinlikle yalnız değildim. Etrafımı saran ve beni kendine çeken kolların anıları bana çok gerçekçi gelmişti.

Çünkü öyleydi.

Ama uyandığımda yalnızdım, yine de onun hayali dokunuşu bedenimde bir yara iziydi.

Lars'ın bütün gece bana sarılacağı düşüncesi tüylerimi ürpertti ama tamamen korkudan değil.

Ve bu beni her şeyden daha çok korkuttu.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve omzumun üzerinden baktım. Anlık kaygı eksikliğimin endişelenmem gereken bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Zihnim hâlâ ben uyurken neler olup bittiğini düşünmekle meşguldü ama Lars odaya girdiğinde kendimi odaklanmaya zorladım.

Tabii ki, varlığı uğursuz bir niyetle belirdi.

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece beni izledi, görebildiği her santimetrekaremi tararken bakışları tedirgin ediciydi. Bakışlarının bütün gece uyuduğunu bildiğim yatağın yan tarafına kaydığını gözden kaçırmadım. Ama yaptığı pisliğe doğru bakmadı ve ben farkında olmadan uyurken muhtemelen nasıl mastürbasyon yaptığını hayal ettiğimde yüzümün ısındığını hissettim.

Şimdi endişem artmaya başlamıştı ve omzumun üzerinden onu izlemeye devam ederken bir sonraki adımın ne olacağından emin olamayarak battaniyeyi kalçamın altına sıkıştırdım. Ama içeri girip kapıyı sonuna kadar açarak dışarı çıkmamı istediğini ima ettiğinde şaşırdım.

"Nasıl uyudun?" diye sordu, ağzının bir köşesini kaldırarak küçük bir sırıtışla.

Yutkundum, sonra dudaklarımı yaladım. Boğazım cevap veremeyecek kadar gergin ve kuru hissediyordu. Benden iğrenç bir tepki almak istediği için sorduğunu biliyordum.

Ben konuşmayınca bana "Senin için bir şeyim var" dedi.

Aklımdan binlerce olasılık geçerken kalbim hızla çarptı, hiçbiri içimi rahatlatmıyordu.

"Hadi, Dolly. Söz veriyorum beğeneceksin."

Ben kıpırdamayınca, belli ki sinirlenmiş bir şekilde nefesini verdi.

"Bana güvenmeyi öğreneceksin." Gözlerimin içine baktı, sanki bu sözlerin içine işlemesini ve gerçek olmasını umutsuzca istiyordu. "Kahvaltıyı dışarıda yapabileceğimizi düşündüm. Temiz hava ve güneş ışığı seni daha iyi hissettirir."

Yataktan kaymadan önce zar zor tereddüt ettim çünkü dışarı çıkmak çok cazipti ve bu konuda kendimi durduramazdım ve durdurmak da istemiyordum.

Düz yürüyemeyecek kadar titreyen bacaklarımla yatağın etrafından dolaştım. Lars kapının yanında durmuş bekliyordu, sandalyenin önünde durup dün gece banyodan sonra üzerine bıraktığım kazağı alırken gözleri benden hiç ayrılmıyordu. Ona doğru ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Yanından geçmek üzereyken gözlerimi kaçırdım. Bakışları -varlığı- çok yoğundu ve bunu her bir parçamda hissediyordum.

Nabzım kulaklarımda atıyor olsa da, dışarıdan gelen hafif rüzgâr sesi ve kuş cıvıltıları dışında kulübenin sessiz olduğunu duyabiliyordum. Televizyon yok, radyo yok -sadece doğa- ve beni çağırıyordu. Ama yine de durdum, sırtımı koridorun duvarına dayadım ve önüme geçmesini bekledim. Bana doğru eğildiğine ve geçerken nefes aldığına yemin edebilirim.

O yürümeye devam edince ben de onu dar koridorda takip ettim, kulübenin görebildiğim her küçük parçasını incelerken bakışlarım etrafta geziniyordu. Duvarlar koyu renkli, yıpranmış ahşaptan yapılmıştı ve eski dünyaya aitmiş gibi görünen el yapımı sanat eserleriyle kaplıydı.

Koridor küçük bir oturma odasına, samimi bir mutfağa ve şöminesinde çıtırdayan alevlerle çoktan canlanmış taş bir ocağa açılıyordu. Şömineye baktım, yanında düzgünce istiflenmiş bir odun yığını vardı. Daha sert nefes aldığımı fark ettim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Mobilyalar sade ve el oymasıydı. Döşemeli, ahşap koltuklar şöminenin önündeydi, yıpranmış ama rahat görünüyorlardı. Mutfaka yakın iki kişilik yıpranmış bir masa ve altında soluk bir halı vardı. Evle ilgili her şey eski ve zamanın etkisinden kurtulmuş gibiydi, sanki sonsuza dek buradaymış, ormanın içinde saklanmış gibiydi.

Muhtemelen öyledir.

Lars mutfaka gitti ve ben de onun dışarıda yiyeceğimizi söylediği kahvaltılıkları toplamasını izledim.

Etrafıma bakıp durdum, hapishanem hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Bakışlarım oturma odasındaki tek pencereye kaydı. Camın iki yanında güzel işlemeli perdeler vardı ama onlar da eski ve güneşten solmuş görünüyordu. Cam bulanıktı ama dışarıdaki ağaçları ve ağaçların tepelerinden süzülen güneş ışığını görebiliyordum.

Lars'ın topladığı eşyaların gürültüsü küçük iç mekânı doldurdu ve ön kapıya doğru yöneldiğinde zorlukla yutkundum. Kapı kolunu çevirip kapıyı açtığında nefesim boğazımda düğümlendi. Güneş kulübenin içine girdi ve bir an için ne kadar parlak olduğuna gözlerimi kısıtım.

Sabahın serin havası içeri girdi ve tenime dokundu. Temiz havayı hissedip koklamayalı ve güneş ışığı tenimi okşamayalı günler olmuştu. Ne yaptığının farkına varmadan açık kapıya doğru yürüyordum.

"Dışarı çıkmakta özgürsünüz."

Durduğumu fark ettim. Belki de tedirginliğim üzerimden akıp gidiyordu?

İçerideki kapalı kabin havasından başka bir şey solumak karşı koyulamayacak kadar cazipti, bu yüzden kulübeye doğru yolun geri kalanını yürümeye devam ettim, ön kapıdan dışarı çıktım ve küçük, ahşap verandaya çıktım.

"Keşfetmeni istiyorum Dolly," dedi Lars arkamdan, sesi sabit ama bir şekilde daha yumuşaktı. "Buradan başka gidecek bir yer yok." Sözleri bana zincir gibi geldi ve aslında hiçbir şey yapmakta özgür olmadığımı hatırlattı.

Ona dönüp baktım, birkaç metre arkamda durup bana yer vermesine şaşırdım. Tekrar yutkundum ve verandadan indim ama bana karşı sakın tavrını değiştirip fikrini değiştirerek beni tekrar içeri çekmesini bekleyerek ona tekrar baktım.

Ama vücudu hareketsiz kaldı, karanlık bakışları beni izliyordu. Bu noktaya kadar çok kontrolcüydü. Yine de şu anda bana alan açıyor, aramıza mesafe koymama izin veriyordu. Bu bir numara gibi geliyordu ama yine de içimden bir ses bunun gerçek olduğunu söylüyordu.

Ayakkabılarımla uyumuştum, içimdeki hayatta kalma içgüdüsü her şeye hazır olmam gerektiğini söylüyordu. Koşmak için. Ama orman zeminine ilk kez adım **a t t ı ğ ı m d a**, yalınayak olmayı, ayak parmaklarımla altındaki yumuşak toprağı ve ayaklarımla tabanlarını hissedebilmeyi diledim.

Nefes aldım, temiz hava ciğerlerimi bu kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim bir şekilde doldurdu. Kulübeden uzaklaştım, Lars'la aramızdaki boşluk büyüdükçe ormana baktım ve her şeyin doğal güzelliğini içime çektim.

Yürümeye devam ederken, güneşin sıcaklığını tenimde hissettiğimde ve rüzgâr saçlarımla okşayıp dallarıyla oynadığında gülümsememin büyüdüğünü hissettim. Etrafımda sık ağaçlar vardı; gövdeleri genç ve cılızdan, onlarca yıllık devasa kalınlığa kadar değişiyordu. Zemin, topraktan filizlenen ve güneş ışığına ulaşmaya çalışan bitki örtüsünden dolayı engebeliydi.

Yalan söyleyemezdim. İtiraf etmeliyim ki kaçıp kaçmamayı düşünmüyordum bile. Kaçış yolları aramalı ve açık yollar olup olmadığını fark etmeliydim. Ama bunun yerine, ne kadar تنها olduğumuza hayran kaldım. Kaçmayı garantileyecek hiçbir yol yoktu. Kaçsam bile nereye gidebilirdim ki? Kulübenin ormanın derinliklerinde olduğu ve görünürde hiçbir medeniyet belirtisi olmadığı aşikârdı.

Bir ara yardım istemek için dudaklarım titredi ama dışarıda olmayı bunu mahvetmeyecek kadar çok seviyordum. Zihinsel notlar almaya başladım. Kulübeden uzaklaştığım her adımda bilinmeyen bir bölgeye adım atıyormuşum gibi hissediyordum ama keşiflerimi durduramıyordum çünkü içimi bir tür coşkunun kapladığını hissediyordum.

İçimi kemiren garip bir his vardı. Korku olmayan bir şey. Yaptığı şey için Lars'tan nefret ediyordum. Onun tutsağı olmaktan nefret ediyordum. Ama benimle ilgilenme şeklini görmezden gelemezdim.

Kontrolcü ve sahipleniciydi ama içinde başka bir şey daha vardı.

Beni önemsiyor. Gerçekten. Gerçekten.

Düşündükçe bunu daha iyi anladım.

Onu ve beni içine soktuğu bu durumu insanlaştırmak bile beni hasta ediyordu. Ama elimden bir şey gelmiyordu. Yemek yediğimden emin oldu. Bana su ve kıyafet getirdi ve temiz olmamı istedi. Daha önce hiç kimse benimle böyle ilgilenmemişti, kelimenin tam anlamıyla.

Her hareket, esir eden ile esir alınan arasında çizilen net çizgiyi aşındırıyordu. Ve biz de öyleydik. Bu ilişki buydu.

Ama gerçekten öyle mi?

Kafa karıştırıcı düşüncelerden arınmak için başımı salladım.

O anda kendimi hiç de tutsak gibi hissetmiyordum. Beni özgürleştiriyordu... bir anlamda.

Ne kadar yürüdüğümü fark edemeden küçük bir dere göründü. Arkama baktım, Lars benden birkaç metre uzaktayken uzakta kulübeyi gördüm. Zor nefes almıyordum ve nabzım hızlı atmıyordu. Şu anda kendimi rahat ve sakin hissediyordum.

Derenin kenarında durdum, kayaların üzerinden süzülen suya bakarken aklım da bir yandan dolaşıyordu. Ondan ne kadar nefret etmek istesem de kafam karışmıştı ve gerçekten her şeyi daha uzun ve derinlemesine düşünmeye başladım.

Göğsümde bir şey acıyla kıvrıldı ve elimi oraya bastırarak bu hissi bastırmaya çalıştım.

Her zaman çok yalnızdım. *Çok yalnız.*

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama uzun dakikalardan sonra nihayet kendimi dereden uzaklaşmaya zorladım. Döndüğümde Lars'ın bir battaniye serdiğini, getirdiği yiyecekleri koyduğunu ve oturup yemem için bana işaret ettiğini gördüm.

Başka bir şey söylemedi. Beni kendi halime ve kendi hızımda bıraktı. Ama ben oturup başka hiçbir şey söylemeden yemeye başladığımda bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi.

Ve karşıma oturup beni aldığından beri ilk kez yiyecekleri karıştırmaya başladığında... Gerçekten korkmadım. Hem de hiç.

Ondan nefret etmeli ve sadece kaçmaya odaklanmalıydım. Ama neden dün gece yanımda uyuduğu düşüncesi beni sıcak hissettirdi?

Ve neden onun bunu tekrar yapmasını istediğim fikriyle oynuyordum?

DOLLY

We saatlerce dışarıda kalmıştım ve hatta kendimi Lars'ın piknik için getirdiği battaniyenin üzerine uzanıp gökyüzünü seyrederken bulmuştum. Uykuya daldığımdan bile emindim ama

Gözlerimi açtığımda hâlâ aynı yerdeydim ve sadece tepemdeki koyu renkli dalların böldüğü bebek mavisi tuvalin üzerinde süzülen beyaz bulutlara bakıyordum.

Lars beni hiç acele ettirmedi. Aslında, hava değiştiğinde -Rüzgâr gittikçe soğuyor ve gökyüzü kararıyordu, sonunda kulübeye geri döndük.

Esir tutulduğum yere gönüllü olarak geri dönmem gerçeküstü görünüyordu ama işte buradaydım, oturma odasında oturuyor ve önümde kükreyen ateşe bakıyordum.

Karanlık çöktüğünde ormanın sesleri kaybolmadı ama değişti; kulübenin içini, kütükleri yalayan alevlerin çıtırtılarına ve patlamalarına karışan sessiz gece sesleriyle doldurdu. Çoktan banyo yapmıştım, Lars ılık suda ıslanırken bana mahremiyet sağladı. Vücut losyonum hâlâ tenimde duruyordu ve bana birkaç gün önce aldığım yeri hatırlatıyordu.

Özgür olduğumda.

Burada geçirdiğim her dakikanın, onun tuzağına ve kontrolü altına daha da fazla girdiğim bir dakika olduğunu biliyordum. Ve her saniye, hayatımda ve bu dünyada nerede durduğumdan emin olamıyordum.

Daha bu sabah kulübeden çıktığımızdan beri Lars pek bir şey söylememiş olsa da, varlığı çok etkileyiciydi ve her saniye beni izlediğini hissediyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve banyodan sonra giydiğim hırkayı sıkıca üzerime çektim. Ateş çılgınca çıtırdıyor, yıpranmış taş ocağın ve ahşap duvarların üzerinde titrek gölgeler oluşturuyordu. Lars görüş alanıma girdi, elinde iki kupa vardı ve birini bana uzattı. Uzatılan fincanı alırken hiçbir şey söylemedim ve karşımdaki diğer yıpranmış koltuğa otururken ona odaklandım.

Bakışları sonsuza dek bana sabitlenmişti, karanlık ve her zaman okunamazdı.

"Sadece çay," dedi, sesi yumuşaktı ama beni açık kehribar renkli sıvıya bakarken gördüğünde her zamanki ağırlığını taşıyordu. Fincanından bir yudum aldı, sonra fincanı yanındaki küçük masanın üzerine koydu, içinden beyaz dallar halinde buhar yükseliyordu.

Kupamdan bir yudum almadan önce bir an tereddüt ettim. Ellerim sanki onları kontrol edemiyormuşum gibi sıcak porselenin etrafında kıvrıldı, parmaklarım titriyordu.

Sessizce oturduk, benim gözlerim ateşteydi ama onun da bana odaklandığını *hissediyordum*. Alevlere baktım, zihnim bu geceden önce sormaya korktuğum sorularla dolup taşıyordu. Ama şimdi, bugün bana verdiği korku ve sahte özgürlük beni sessiz tutmaya yetmiyordu.

"Beni neden aldın?" Yumuşak bir sesle sordum, daha önce de sorguladığım bir şeydi bu, sesim fısıltının biraz üzerindeydi ama dilimde yağ gibi yoğun bir his vardı. Sessizce konuşmama rağmen, küçük iç mekanda bir çılgılık gibi hissediliyordu.

Lars hemen cevap vermeyince ona baktım. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, gözleri hâlâ bendeydi, yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Her zaman bir psikopatın yüzüne bakıyormuşum gibi hissettiren o soğukkanlı maskeyi takardı.

"Çünkü seni istedim," dedi basitçe, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi bana ilk gün verdiği yanıtın aynısını söyledi. Sesi sakın, neredeyse nazikti ama alt tonunda karanlık vardı.

O saldırmak için bekleyen bir yırtıcı.

Kaşlarımı çattım, kafa karışıklığı kaşlarımı düğümledi. Cevap çok basitti ama şimdiye kadar duyduğum en karmaşık şeydi. "Ama..." Başımı salladım. "Nedenini anlamıyorum. Neden ben? Ben özel biri değilim." Gözlerimin dolduğunu hissettim ama kendimi tuttum.

Lars sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi başını hafifçe eğdi.

"Benden ne istiyorsun?" Soru ben durduramadan ağzımdan döküldü, cevaplara olan çaresizliğim nazik olma ihtiyacımı bastırdı. Oyunun sonunun ne olduğunu, geleceğimin nasıl olacağını bilmek zorundaydım.

"Çok fazla soru soruyorsun, Dolly." Fincanını kaldırdı ve bir yudum daha aldı. "Ama bazılarının cevabını zaten biliyorsun. Öyle değil mi?"

Ses tonu çıldırtıcı derecede sakindi ve ben ona bağırarak, yumruklamak, vurmak ve artık düşünemeyecek kadar yorgun olana kadar onunla dövüşmek istedim.

"Ayrıca, bu lanet olası bir yalan," diye ekledi ve ne demek istediğinden emin olamadığım bu ifadeyle geri çekildim ve o da bunu yüz ifademden anlamış olmalıydı. "Özel olmadığını düşünmek." Fincanı yerine koydu ve öne doğru eğildi, karanlık ve delici gözleri beni rehin alırken kollarını kalçalarına dayadı. "Senden daha özel birini ya da bir şeyi ne tanıdım ne de gördüm, küçük sevgilim."

Sözleri karşısında sesli bir şekilde nefesim kesildi. Bunların Tanrı'nın dürüst gerçeği olduğunu hissettim. Başımı iki yana salladım. "Bunların hiçbiri mantıklı değil. Birini sırf onu istiyorsun diye alamazsın." Dudaklarımı yaladım ve bardağı yere bıraktım, endişem o kadar yüksekti ki şu anda bir şey tüketmeyi düşünemiyordum bile. "Dünya böyle işlemiyor."

Dudaklarının kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçti ama gözlerine ulaşmadı. Söylediklerimin komik olduğunu mu düşündü? "*Senin* dünyanda işler böyle yürümüyor Dolly. Doğru. Ama benim dünyam? *Benim* dünyam tam olarak böyle işliyor."

Tanrım, sanki her şey ve herkes onun iradesine boyun eğmiş gibiydi. Bedeli ne olursa olsun istediğini elde etmeye alışkın bir erkekti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ona baktım. "Bu da ne demek oluyor? *Sen* kimsin, Lars?" Adını ilk kez yüksek sesle söylüyordum ve bunun onu fiziksel, içgüdüsel bir düzeyde etkilediğini görebiliyordum.

Nefes alış veriş değişti. Gözbebekleri büyüdü. İsteddiği şeyin tadına bakan bir canavar gibi alçak sesle hırladığının farkında bile olmadığından emindim.

Hepsi onun adı yüzünden.

"Dünya kimse için bu şekilde işlemiyor. Benden gerçekten ne istediğini bilmek istiyorum." Sesimde talepkâr bir ton yoktu.

Yüzü, onu daha şeytani ve inatçı gösteren gölgeler o l u ş t u r a n ateş ışııyla aydınlanmıştı. Ve onu görmek kalbimin başka nedenlerden dolayı çarpmasına neden oldu, bunları incelemeye çalışmayacağım.

Ama yakışıklı bir adam olduğunu, beni çeken tehlikeli bir havası olduğunu görmezden gelemedim.

Berbat durumdayım.

"Sana ne istediğimi söyleyeceğim Dolly, çünkü bu dünyadaki en basit şey." Bir saniye sessiz kaldı, bu sözlerin içine işlemesine izin verdi. "Buraya, benim yanıma ait olduğunu anlamanı istiyorum. Bu en basit cevap Dolly. Dışarıda senin için hiçbir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bu doğru değil mi?"

Yutkunmaya çalıştım ama sinirsel eylemi tamamlayacak tükürüğüm yoktu. Doğruyu söylediğini kabul etmek istemedim.

"Ve bu gerçek yüzünden, bununla ya da benimle savaşmana gerek yok." Arkasına yaslandı ve rahat bir duruş aldı. "Tek yapman gereken bunun senin kaderin olduğunu kabul etmek ve hayatın mükemmel olacak."

Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü ama bu korkudan değildi. Konuştuğu gerçekler yüzündendi.

"Benim kraliçem olacaksın, küçük sevgilim. Sana daha önce hiç bakılmadığın kadar iyi bakacağım. Bu hayatta *senin için* yaşamaktan başka bir amacım yok."

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü ve onu da sildim.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ama konuşma tarzında, sözlerindeki dürüstlükte nefesimi kesen bir şey vardı. Çünkü söylediklerinde ne kadar samimi olduğunu görebiliyordum.

Takıntılıydı. Benimle ilgilenme ihtiyacından çılgına dönmüştü. Bana her şeyin sonu benmişim gibi bakıyordu. Ben onun dünyasıydım. Soğukkanlılığı tedirgin ediciydi, beni daha da dehşete düşüren iyiliğim için çarpık bir endişeyle doluydu... ama vaat ettiği şey için özlem duymama neden oldu.

Çünkü ben hiç böyle bir şey yaşamadım.

"Ya ben... buraya ait değilsem?" Kelimeleri zorlayarak fısıldadım, çünkü gözyaşlarımdan boğazım çok sıkılmıştı.

Ben konuştuktan sonra ifadesi sertleşti. Söylediklerimin onu kızdırdığı açıktı. "Çok yanılıyorsun Dolly. Sen buraya aitsin. Benim yanıma. Kabul etsen de etmesen de artık benimsin. Gitmene izin vermeyeceğim."

Daha konuşmasını bitirmeden ateşe bakmaya başlamıştım, söylediği her şeyi aklım almıyordu.

"Seninle ilgileneceğim, küçük sevgilim."

"Neden bana öyle diyorsun?" Kömürleşmiş kütüklerin yavaş yavaş ölmesini izlerken mırıldandım.

"Çünkü sen benim için busun. Güvende tutacağım küçük sevgilim."

O zaman ona baktım, bakışlarını tuttum, şaşkınlığımla birlikte öfkem de yükselirken arkamı dönmeyi reddettim.

"Ama gitmek yok Dolly. Kaçmak yok. Eğer denersen, seni bulacağımı biliyorsun. Sana çok söyledim ama kalbinin derinliklerinde kaçış olmadığını biliyorsun."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Biliyorum," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Bir insanın hissedebileceği her duygunun birleşimiydi bu.

"Ve eğer kaçarsan ve seni yakalarsam, pişman olursun, Dolly."

Lars beni geleneksel anlamda tehdit etmiyordu. Bunu biliyordum. Hissediyordum. Ama sözleri soğuk ve hesaplı bir şekilde bir vaatti. Lars ayağa kalktı ve ben tepki veremedim tam önüme geldi.

Elini uzattı ve bana dokunmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar donmuştum. Elini yanağıma dokundurdu, parmakları az önce çay bardağını tuttuğu yerden sıcaktı, içindekiler sıcaktı ve tenini ısıtıyordu.

Açıkçası korkuyordum ama dokunuşu şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve gözlerindeki bakış beni esir aldı. Sanki avucunu yüzüme hafifçe bastırarak ve gözlerinde açıkça görülen duygularla beni sahipleniyormuş gibi beni yerimde tuttu.

"Benim olduğumu söyle," diye mırıldandı dudaklarıma bakarak. "Bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi bunu duymaya ihtiyacım var."

Nefes nefese kalmıştım ve keşfetmek istemediğim duygular yüzünden alnımdan ter damladığını hissediyordum. Beni tüketen en derin, en karanlık olanlardan güç aldım ve sadece tepki verdim. Elim kendi kendine hareket etti ve sonra avucum yüzüne değdi.

Çatırtı anıydı ve iri yarı ve kaslı olmasına rağmen onu hazırlıksız yakaladığımı biliyordum çünkü çarpmanın etkisiyle başı yana eğildi. Şaşkınlığını onu geri itmek için kullandım, avuçlarımı geniş, kaya gibi sert göğsüne koyarak tüm gücümle onu ittim.

Ayağa kalkmak için aramızdaki küçük boşluğu kullandım ve ona tekrar vurdum, sonra tırnaklarımı gömleğinin kolunun olduğu kolundan aşağıya doğru sürükledim.

yukarı itti, böylece çıplak tenle temas ettim. Tıslaması hızlı nefes alış verişimin, kulaklarımda hızla atan nabzımın ve ateşin çıtırtısının sesini bastırdı.

Orada uzun saniyeler boyunca birbirimize bakarak durduk ve bakışlarımı ön koluna kaydırduğımda tırnaklarımdan derisinde dört kırmızı yaranın oluştuğunu gördüm.

Cehennem ateşi aramızda çatırdıyordu, ama tek hissedebildiğim, ne kadar direnirsem direneyim, çoktan çok ileri gitmiş olduğumun baskıcı duygusuydu.

Ve bu nedenle, içimdeki bu her şeyi tüketen duygu sonunda benim iradem dışında kontrolü ele geçirene kadar, savaşmak artık bir seçenek olmadığında savaşacaktım.

Ve sonunda teslim olduğumda Tanrı yardımcım olsun.

DOLLY

I Koşarken beni durdurmaya çalıştığı zamanki elini hâlâ bileğimde hissediyordum.

Kanının yapışkan sıcaklığını tenimde hissettim.

Tanrım, diye düşündüm, elime bakarken. Ön kapıdan çıkıp karanlık ve uğursuz ormana dalmadan önce Lars'a attığım derin çiziklerden dolayı kan içindeydi.

Her şey siyahtı, o kadar mürekkepli ve kalındı ki dallar kollarıma, bacaklarıma, boynuma ve yüzüme çarpıyordu. Ama bu şiddetli darbelerin verdiği acı ve yanık, Lars'ın beni yakaladığında yapacaklarının yanında hiçbir şeydi.

Ve beni yakalayacak.

Ağızma girip çıkan nefesimin sesi yüksekti ama arkamdan koşan Lars'ın sesini bastıracak kadar yüksek değildi, çizmeli ayakları etrafa saçılmış yapraklar ve dallar üzerinde çıtırdıyordu.

Yardım edin! diye bağıırıyordu zihnim ama kimden yardım istiyordum? Beni kurtarması için kime yalvarıyordum?

Hiç kimse çünkü bu kovalamacanın heyecanı kanımı farklı bir nedenden dolayı hızlandırdı.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ağaçların arasında ay ışığının parladığı, bana bir sığınak, bir barınak gösteren bir aralık görmedim. Tek gördüğüm, ormanda sürünen, geniş gövdelerin arkasına saklanan ve gölgelerde gizlenen canavarların korkutucu kollarıydı.

Nefesini enseme hissettim ve kulağında hırıltısını duydum. Ve sonra üzerime çıktı, ellerini belime doladı ve beni döndürdü, böylece sırtımı en yakın ağaca çarptı ve büyük, sert vücudunu bana doğru bastırdı.

Lars tekrar hırladı, dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki sıcak nefesinin dudaklarıma değdiğini hissettim ve göğsünü titreten ve boğazının derinliklerinden gelen halsiz sesleri duydum.

"Kaçtığına çok sevindim." Ağzı çok yakın olmasına rağmen dudakları benimkine değmedi. "Daha fazla sertleşemeyeceğimi düşünmüştüm." Ereksiyonunu karnıma dayadı ve nefesim kesildi. Lars bir elini boğazıma doladı. "Ama o keskin kedi pençelerini kolumda hissetmek, tırnaklarını etime batırmanın sen olduğunu bilmek ve sonra kaçışını izlemek-" Mırıldandı, boğazımdaki tutuşu sıkılaştı, parmakları aniden kırılğanlaşan boynumu kazdı. "Bu beni hiç olmadığım kadar sertleştirdi." Dudaklarını kulağıma götürdü ve fısıldayarak, "Seni uyurken izlerken mastürbasyon yaptığım zamankinden bile daha sert, küçük sevgilim."

Ağzımı açtım ama beni daha da sıktı, parmaklarını tırmalayana kadar hava akışımı kesti, derisini daha fazla parçaladığımı ve daha fazla kanını çektiğimi biliyordum. Lars çok iriydi, kıyafetleri bu gerçeği saklamıyordu ve kumaşın altında tamamen kesik ve sert kaslar olduğunu biliyordum.

"Dur," diye inledim, hınzırca sırıttı, ama tutuşunu gevşetti ve derin bir nefes almama izin verdi.

"Bunu *gerçekten* istemiyorsun... değil mi?"

Bir inilti beni terk etti ve ahlaksızlığım karşısında nefesim kesildi. Bundan tahrik olmuştum. Gözlerim kapandığında, damarlarımda dolaşan endorfin akışına engel olamıyordum. Yapabilsem bile içimdeki her bir parçayı doyurmasını engellemek istemedim. Bu iyi hissettiriyordu, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyi.

"Şu haline bak," diye mırıldandı. "Küçük bir çiçek gibi açıyorsun." Üzerimde yükseliyordu, varlığı çok korkutucuydu ama yine de beni tahrik ediyordu. "Vücudunu istiyorum, Dolly. Aklını, düşüncelerini, duygularını ve... her şeyini istiyorum." Dilini yanağımdan dudaklarıma doğru sürükledi. "Teslimiyetini istiyorum."

Başım ağaca yaslanmıştı, kabuğu sertti ama Lars'ın iri, sıcak bedenini hissetmek tam bir tezat oluşturunuyordu. Elini kalçamda hissetmeme ve sonra dış uyluğuma doğru kaymasına rağmen onu durdurmaya çalışmadım.

Bunu istediğim için hastayım.

Taytımın lastiğini kavrayıp aşağı doğru itti ve külotum da aynı şeyi yapınca ürperdim. Kıyafetler baldırlarımın etrafından sarkıyordu ve fiziksel olarak bunu istememe rağmen - hatta bunun için can atmama rağmen - bacaklarımı sıkıca bir arada tuttum.

"İyi bir kız gibi bana kapıyı aç."

Başımı salladım ama yine de dediğini yaptım. Elini kalçalarımın arasına kaydırmakta tereddüt etmedi, parmakları çıplak amımın üzerindeydi, parmakları yarığımın içinde kayıyor ve ıslaklığımı her tarafa bulaştırıyordu.

En mahrem yerimi parmakladığını hissettiğimde nefesim kesildi ve bacaklarımı daha geniş açmaya çalıştım, tozluklarım tarafından engellendim ve ağladım çünkü aklım bunun çok yanlış olduğunu söylese bile daha fazlasını istiyordum.

Lars'tan bunu istediğim için şehvet ve kendimden iğrenme duygusu içime çöktü. Amımı parmaklarına sürtmeye başladım, kendimi daha da ıslanmış, arzumla daha da ahlaksızlaşmış hissediyordum.

Kelimenin tam anlamıyla çarpık olan bu an, kendimi hiç olmadığım kadar iyi ve canlı hissetmemi sağladı.

"Bu mükemmel amcığı elime sürtmeye devam et. Beni ıslatmaya devam et, küçük sevgilim."

Dediğini yapar yapmaz, Lars'ın taytımı ikiye ayırdığını duydum ve sonra bacağımyı yukarı kaldırıp beline doladı. Ayrıca bir fermuarın aşağı çekilirken çıkardığı kusursuz sesi de duydum.

Aniden sıcak, sert ve büyük horozunun tam kedi dudaklarımın arasına sıkıştığını hissettiğimde amım sular altında kaldı, tacı girişime çentik atmıyordu ama uzunluğu yarığım boyunca hizalanıyordu. "Tanrım, hayatımda gördüğüm en ateşli şeysin."

Kalçalarını yuvarladı, Kendini üzerimde gıcırdatıyor, aletini sularımın arasından geçiriyordu ve tek yapabildiğim tırnaklarımı geniş omuzlarına geçirip planladığı şey için dayanmaktı. "Şu haline bak Dolly," dedi o güne kadar ondan duyduğum en sert sesle.

Gözlerimi araladığımda bana sadece deli değil, aynı zamanda ele geçirilmiş bir adam gibi baktığını gördüm.

"Sana bir kraliçe gibi davranmak istiyorum. Benden sadece tatlı ve yumuşak sözler duymanı istiyorum," diye homurdandı ve geri adım attı ama sadece çok uzakta ve çömelip bacağımyı omzunun üzerinden kaldırmak için tekrar kaldıracak kadar uzun.

Bana baktı, eliyle am dudaklarımı araladığında gözlerinde karanlık bir ihtiyaç parıltısı vardı ve sonra ortaya çıkardığı şeye baktı. Hayal kırıklığıyla karışık bir ihtiyaç sesi çıkardı ve aniden kaldırılıp tam olarak beni istediği yere taşınırken ciyakladım.

Her iki kalçamın arkası şimdi onun omuzlarına dayanmıştı, sırtım ağaca yaslanmıştı ve bildiğim bir sonraki şey, dilini amımda sürüklüyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğim için tekrar nefes nefese kaldım. Ağzı sıcacıktı, dili sanki açlıktan ve susuzluktan ölüyormuş da sadece benim amcığım onu doyurabilirmiş gibi beni yokluyordu.

"Ama şu anda tatlı olamam, Dolly," diye bitirdi önceki itirafını bir hırıltıyla, iç kaslarım neredeyse acı verici bir şekilde kasılana kadar titreşimler klitorisime doğru yayıldı. "Seni aşağılamak istiyorum."

Ne kadar ileri gideceğini görmek için keskin bir nefes aldım.

"Sen benim Mükemmel, lanet olsun küçük Fahişe, Dolly. Sen "Sikimi sertleştiren güzel fahişem." Dilini amımın içinde gezdirdi, kasları düzleştirerek her yerimi sardı ve ben gözlerimi kapattım. "Beni sertleştiren tek kişi sensin. Birlikte olmak istediğim tek kişi sensin, hem de her yönden." Dev bir elin kalçamı terk ettiğinin belli belirsiz farkındaydım ve geri döndüğünde, görüşüm bir kez daha kapanmadan önce şimdi bir bıçak tuttuğunu görecektim kadar uzun süre aşağı baktım. Paniklemedim. Bıçağı uyluğumun iç kısmına yerleştirdiğinde, önce yavaşça içeri bastırıp sonra daha fazla baskı uyguladığında bile paniklemedim.

beni yemek için.

Acının sızısını hissettim, derimi parçaladığını biliyordum. Ama gözlerimi açıp ona baktığımda, amımı yalayıp yutmasını izlerken içime dolan şehvet dalgasına engel olamadım ve sonra iç uyluğumdan aşağı damlayan kan izine baktığımda bir kez daha.

Lars inledi ve klitorisime yaptığı emişi kesti ve sonra hemen dilini uyluğum boyunca sürükledi, kanı yalayarak bir parçamı vücudunun derinliklerine aldı.

"Benim iyi kızım ol ve bana istediğimi ver."

Ağzım kendiliğinden açıldı, dilimin ucundaki soru aramızda asılı kaldı, yine de çıkaramadım. Ama sonraki sözleri, beni açık bir kitap gibi okuması için konuşmama gerek olmadığını söyledi.

"Ağzıma gel. Doyana ve artık senin için açlık çekmeyene kadar o tatlı kedi suyunu kucaklamama izin ver."

İç kaslarım acıyla kasıldı ve onun müstehcen sözleri karşısında keskin bir nefes aldım.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum," dedim sonunda ve Lars gözlerimin içine sertçe bakmak için bir santim geri çekildi. "Ama durmanı istemiyorum."

Sırtışı yavaş ve derinlemesine oldu, sonra tekrar klitorisimi emmeye başladı ve beni boşalmaya zorlamaya yaklaştı.

Bıçağı kalçamda gezdirdi, arada bir baskıyı hafifletti ama arada bir deriyi kırıp kanımı yalamak için amımdan uzaklaştı. Orgazmımın nefes alamayacak kadar hızlı yükseldiğini hissedene kadar uylukları arasında bana işkence etmeye devam etti.

Şiddetle boşaldım, bacaklarım başının etrafında kenetlendi, başım ağaca çarptı. Çığlığım ormanda tek başına ölen yaralı bir hayvan gibi geliyordu.

Ama ben tek başıma ölmüyordum. İşkencecim beni yiyip bitirirken ve daha önce hiç boşalmadığım gibi boşalmamı sağlarken, şu anda birden fazla şekilde esir tutuluyordum.

Sonra ayağa kalktım ve Lars ayağa kalkmış beni öpüyordu. Ağzımı yokladı, beni orgazmımı dudaklarında tatmaya zorladı, tadı misk gibi ama hafif tatlıydı. Geri çekildi ve dilini önce üst, sonra da alt dudağında gezdirirken şaşı gözlerle ona baktım.

"Dokun bana," diye hırladı... talep etti. "Saçımı çek. Canımı yak."

Vücudum sanki bambaşka bir varlıkmiş gibi kendi kendine çalışırken kendimi bir rüyadaymışım gibi hissettim. Saçlarını tuttum ve tıslamasına yetecek kadar sertçe çektim. Elimini indirdim ve avucumda serbest kalan saç tellerini görünce bir nefes çektim. Hiçbir şey söylemedi, sadece o canavar sikini karnımın alt kısmına dayadı.

"Yine," diye hırladı ve ben de ona istediğini verdim -öfkemi ve şehvetimi vahşi bir saldırganlık ve sınırsız bir tutku şeklinde ona verdim.

Ben saçlarını çekiştirip dururken -öfkem ve bu adamın beni sahiplenmesine duyduğum ihtiyaç beni ele geçirmişti- o aramıza uzandı ve amımı tokatlamaya başladı. Bacaklarımın arasına şaplak attı, ona verdiğim acı ve zevk bana on katıyla geri döndü.

"Seni burada, karanlık ormanda, etrafta onca tehlike varken becermemi mi istiyorsun?"

Dudağımı ısırdım, başını salladım, böylece saçımı çekerken oluşan kuvvetten dolayı yana doğru eğildi. Amıma tekrar şaplak attı.

"Evet, istiyorsun," diye mırıldandı. "Seni aşağılamamı ve ne kadar güzel bir sürtük olduğunu göstermemi istiyorsun."

"Tanrım," diye fısıldadım, sikiinin başının yarığıma sürtündüğünü hissettiğimde, kaygan amım onun hafifçe itişini kolay ve kaygan hale getirdi.

"Tanrı burada değil, tatlım. Ve bu işin sonunda söyleyeceğin tek isim benimki olacak."

LARS

"L "Şu haline bak," diye fısıldadım, Dolly'nin ne kadar güzel olduğuna mutlak bir hayranlıkla bakıyordum. Bana karşı titriyordu ve korktuğunu ama aynı zamanda olacaklara hazır olduğunu biliyordum. "Sen sür beni delirtiyor," diye inledim ağzına karşı, sesim hırçın bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, onu öpmedim ama gitmesine asla izin vermeyeceğimi ve onu her zaman yakınımda tutacağımı bilmesini istedim.

"Ne kadar korkuyorsun, tatlı kız?" Bıçağı hâlâ elimde tutuyordum ve tam şahdamarına bastırmışım. Onu hiçbir zaman gerçekten incitmemiştim, sadece yüzeysel olarak incitmişim ve bunun tek nedeni ikimizi de tahrik etmesiydi.

"Beni korkutuyorsun," diye mırıldandı Dolly, vücudu hâlâ benimkine karşı titrerken bana cevap vererek.

Onu ne kadar korkuttuğumu söylediğini duyduktan sonra gözlerimi kapattım ve kontrolümü topladım. Ne kadar sert olduğum için hasta bir sikiciydim. Onu kovaladıkça daha da sertleşiyordum, onu yakalayacağımı ve tam burada, ormanda becereceğimi biliyordum.

Tek istediğim oydu.

Tek istediğim onu iyi hissettirmekti... ve canını acıtmak.

Ve tek düşünebildiğim onu becermek ve benim için kanayıp kanamayacağını görmektir.

Elim boğazındayken ve bıçak şahdamarındayken, onu acı verdiğini bildiğim kadar sert öptüm. Dudaklarını ısırdım, boğazını

endim.

Rahatsızlık verdim ve bıçağı tek elimle kapatıp belime geri koyarken sikimi karnının alt kısmına sürtmeye başladım.

"Sana tatlı ve nazik davranmayacağım, ne ilk seferimizde ne de ondan sonra. Sert ve haşin olacaksın çünkü ben bunu seviyorum ve sonunda... beni memnun etmek isteyeceksin."

Nefes nefese kalmıştım, sert sesler çıkarıyordum çünkü şu anda kendimi kontrol edemiyordum.

Dolly'nin yanında kendimi hiç kontrol edemiyorum.

"Yalvar bana," dedim. "Seni bir hayvan gibi becermem için yalvar bana, küçük sevgilim." Boğazını kavramayan elimi ön kolunu kavramak için aşağı kaydardım, bileğindeki dövmemde yazan isminin hemen üstünden tuttum ve kolunu kaldırarak ağaca bastırdım.

Onu kalıcı olarak işaretlediğim yere baktım, sikim zonkluyordu, pre-cum sürekli olarak sikimden damlıyor ve açık pantolonumu ıslatıyordu. Mürekkebe bir kez daha baktıktan sonra kolunu bıraktım ve uzunluğu kendi yağımınla kaplanmış olan sikimi kavradım. Gömleğini yukarı ittim ve sikimi çıplak karnının derisine gömdüm. Ne kadar sıcak olduğunu görünce inledim.

Ciğerlerini doldurmak için hava emerken dudakları aralanmıştı ve bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Bundan o kadar nefret ediyordu ki, zihni ve bedeni kendini bana verme konusunda savaş halindeydi.

Boğazına doladığım elimi sıktım, sıkılınca nefesi kesildi ama elimi çekmeye zahmet bile etmedi. Zaten ona izin vermezdim.

"Senden nefret ediyorum... bu...."

"Ama yine de istiyorsun." Bir elimi kalçalarının arasına soktum ve ne kadar sıırılsıklam olduğunu hissettim. Ağzım onunkine çarptı ve Dolly'yi o öpücükle yuttum. İlkel ve çiğdi, sert ve talepkârdı. Dişlerimiz birbirine çarptı ve uyluklarının arasında yaptığım gibi dilimle dudaklarının arasından onu becerdim.

"Dokun bana Dolly," diye hırladım ve onu öpmeye devam ettim. Uzanıp omuzlarımı kavradığında, tırnaklarını etime geçirdiğinde tısladım ve dilini etinin açıldığını hissedeceğim kadar sert ısırdım. Kanı ağzımın içini kaplarken haykırdı.

Kalçalarımı ileri geri yuvarladım, ta ki gevşemek zorunda kalana kadar, yoksa her tarafına boşalacaktım, onu güzel ve iğrenç bir sanat eseri gibi dölleriyle boyayacaktım.

Adrenalin damarlarıma hücum etti ve içimdeki canavarın kontrolü ele geçirmesine izin vererek kafayı buldum.

Kesik dilini sertçe emdiğimde acıdan nefesinin kesildiğini duyunca içimden kısık bir inilti döküldü. Ve sonra içimdeki ilkel hayvan tam kontrolü ele geçirerek patladım.

Hafifçe geri çekildim ve dilimi dudaklarında, yanaklarında ve çenesinde gezdirerek topladığım kanı yüzüne bulaştırdım.

"Kanlar içinde çok ateşlisin. Benim iyi kızım," diye fısıldadım. Ellerimi başının iki yanına dayadım, tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçirdim ve onu iyice sıkıştırmak için eğildim. "Şimdi beni içine al." Onun isteyerek boyun eğmesine, benimle savaşıma ihtiyacına karşı çıkmasına ve bu son sınırı kıran kişi olmasına ihtiyacım vardı.

Ama yapmasa bile, yine de kendini bana kazığa oturturdum.

"Yap şunu Dolly. Beni kızdırmadan önce yap ve ben daha önce yaşadığın her şeyden daha iyi hissettirmeye karar verene kadar canını yakayım." Tehditlerim tehditten başka bir şey değildi. Ona vereceğim tek acı, sonunda onu azdıracak türdendi.

Söylediklerimi yapmayarak bana kendi yöntemiyle karşı koydu ve ben de elini tutup vücutlarımızın arasına sokarak sikimi kavramasını ve amıyla aynı hizaya getirmesini sağladım. Çenesini kavradım ve ağzını zorla açtım. "Bana dilini göster."

Nefes nefese kaldı, dili görünüyordu. Onu öptüm, o kası bir kez daha emdim ve yaradan daha fazla kan çektim.

Şaftımı görece kadar geriye yaslandım ve sonra bir ağız dolusu tükürük ve kanı kayganlaştırıcı olarak kullanarak uzunluğuma tükürdüm. Buna ihtiyacım yoktu çünkü ne kadar ıslak olduğunu, küçük amının ne kadar hazır olduğunu görebiliyordum. Ama istedim, iğrenç olma ve onu rahatsız etme dürtüsü kendimi tutamayacak kadar güçlüydü, artık bu duygudan hoşlandığını biliyordum.

Nefes nefese kaldığını duydum, büyük ihtimalle sikimin kan ve tükürükle kaplı olduğunu görünce şok olmuştu. Aletimi okşarken vahşi içgüdülerim daha da yükseldi, avucumu şaftım boyunca ovuşturdum ve tamamen yağlanmasını sağladım.

"Ne kadar ıslak olduğuna bak, her yere damlıyorsun, benim iyi küçük sürtüğüm."

Bir elimde kamışım, diğeriyle boğazını bıraktım, bacağını kalçamın üzerine kaldırdım ve Tanrım, teslim olurken, sikimi kavrarken ve tepemi deliğine yerleştirirken mükemmeldi.

Gözlerinin içine baktım, içimdeki çılgın hayvan yükselirken dişlerimin çıplak olduğunu hissettim ve tek bir hamleyle derinlere daldım. Boynunun arkasından tuttum ve gücümü kullanarak onu ağaçtan uzaklaştırıp yere indirdim. Bunun kirli olup olmadığı ya da ormanın enkazının üstünde canımı yakıp yakmadığı umurumda bile değildi. Onu o kadar çok istiyordum ki, onu hemen şimdi, burada alıyordum.

Vücudunu bedenimle **k a p l a r k e n** bir psikopat gibi nefes nefese kalıyordum, ağırlığım ve cüssem ondan o kadar büyüktü ki ay ışığı bana boyun eğişini aydınlatırken onu cüceleştiriyordum.

Tanrım, sertleşmişim, sikim onun dar, küçük amcığına gömülmüştü, ellerim kışına doğru yol bulmuştu ve yanaklarını acıyla tıslamasına neden olacak kadar sert kavırıyordum.

"Arkana yaslan. O mükemmel göğüslerini kaldır ki küçük meme uçlarını emebileyim." Giysilerini yırtıp atmıştım, gömleği artık yanlardan ve yakadan yırtılmıştı, bu yüzden göğüslerinin altında lime lime sarkıyordu.

Kışını yukarı kaldırdım ve leğen kemiğimi onunkine dayadım, shaftımın her bir santimini vücuduna gerçekten bastırdım. Onu yere yatırır yatırmaz kapalı bıçağın kalçama saplandığını hissettim ve bel kemerimden çekip çıkardım, bir elimle açtım, ay ışığının bıçağı yakalayıp parlattığını gördüm ve daha sonra kullanmak üzere yattığımız yerden birkaç adım öteye fırlattım.

Sonra sırtını dikleştirerek dikkatimi tekrar vücuduna çekti ve bana ne istediğimi gösterdi.

"Bu yanlış," diye fısıldadı. "Hayır demeliyim. Bunu durdurmalıyım."

Böyle bir şey yapmayacağını bildiğim için sııttım. Bunun yerine, ben dışarı çekip tekrar içeri iterken inledi, üç kez daha yaptım, güzel ve kolay, kendimi yaparken görebildiğim tek şey - yapmak istediğim tek şey - onu çiğ ve sert bir şekilde becermek olsa bile.

Tekrar taşaklarına kadar içine girdiğimde öne doğru eğildim, alnımı onunkine yasladım ve gözlerimi kapattım, am kasları etrafımda kenetlenirken inledim. İnledi ve sonra sanki vücudu ne istediğini biliyormuş gibi amını tekrar üzerime bastırdı... *beni*. Ve onu doldurmamı istiyordu.

"*Tanrım*," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, kendimi ona sokup çıkararak, kalın, kocaman aletimi onun küçük, mükemmel amına sokmaya zorlayarak. Arzum beni ele geçirirken görüşüm kırmızıya döndü. "Senin içine gömülmekten daha mükemmel ya da inanılmaz bir şey hissetmemiştim," diye hırladım ve saçından bir parça yakaladım, başını yana doğru çektim ve boğazını açtım.

Onu ısırmak, derisini yüzmek, kanını vücuduma almak için ağzım sulanıyordu. Kendimi inkar etmedim ya da istediğim şeyden vazgeçirmeye çalışmadım. Bunun yerine boynunu emmeye başladım, yaladım, ısırdım, kırmızı ve koyu mor izler bıraktım ve sonunda dişlerimi haykırmasına yetecek kadar sert batırdım ve dilimde kanının bakırımsı tadını bir kez daha tattım.

O zaman onu sikmeye başladım, sert ve hızlı bir şekilde, yarın ağrıyacağını bildiğim *i ç i n* ona vurdum. İş bittikten sonra amcığın bolca ilgi gösterecektim. Boşaldıktan sonra daha da iyi hissetmesini sağlayacaktım.

"Her zaman *benim* fahişem olacaksın. Sadece benim. Sadece bana boyun eğeceksin Dolly." Düzensiz nefes alıyordum, vücuduna tutkulu bir savaş açarken kelimelerim çarpıtılmıştı. Onu sikmeye devam ederken, eğer durmazsam ondan önce boşalacağımı biliyordum ve buna izin veremezdim.

Kendimi yavaşlamaya zorlayarak çekildim, onu yerden kaldırdım ve ters çevirdim. Saçlarında yapraklar ve dallar vardı ve yırtık kıyafetleri yere sürtünmekten kirlenmişti.

Hiç bu kadar muhteşem görünmemiştii.

Onu başka bir ağacın önüne oturttum, ellerini gövdesine dayamaya zorladım ve belinden bükerek kıcının dışarı çıkmasını ve bacaklarının açılmasını sağladım. Bacaklarını daha da ayırdım ve amının dudaklarının gerilmemden dolayı açıldığını gördüğümde sikimi kavradım.

Avucum sanki kendi aklı varmış gibi kıcına çarptı ve güçten titreyen yanağının görüntüsü beni öfkeyle mastürbasyon yapmaya itti. Öne doğru bir adım attım, sikimin başını tekrar amcığın dayadım ve belini kavrayarak onu derinliklerine kadar soktum.

Taşaklarımın ağırlığıyla klitorisine tokat atana kadar içine girdim. Bir sonraki derin ve şiddetli itişimde içinde bir şeye çarptığımı hissettim. Haykırdı ve kıcını daha fazla kaldırdı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve sessizce daha derine inmemi istedi. Tısladım ve geri çektim, uzunluğumun ortaya çıkmasını izledim, tüm kaygan ve parlak, içeri geri çarpmadan önce ucunu sadece bir saniye içinde tuttum.

"Benim için gel," diye emrettim ve teni kızarana ve etinde el izlerim görünene kadar kıkına defalarca tokat attım. Onun tutkumdan mosmor olmasını istiyordum. Saçlarını tuttum, tellerini çektim ve amının sikimi sağlamaya başladığını hissettim. "Hadi kızım. Bana istediğimi ver ki seni doldurabileyim ve döllerimin küçük deliğinden damlayışını izleyebileyim."

Ve sonra tam da bunu yaptı - ağlayarak yanıma geldi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve kendinden nefret ettiği ama tüm bunları hissetmeye ihtiyaç duyduğu yüzünden okunuyordu.

"Onu bana tekrar ver Dolly."

Vücudu tereddüt etmeden emrimi yerine getirdi ve tekrar üzerime boşaldı, aletimin etrafından fışkırdı ve iç uyluklarımı ıslattı.

Kahretsin, bırakmayı erteliyordum, bunu devam ettirmek istiyordum. Elimden geldiğince uzun süre kenara çekildim, ama orgazmımı daha fazla durduramayacaktım, ter gözlerime damlarken görüşümü bulanıklaştırdığında ve görüşüm o an için elimden alındığında hisler arttığında değil. Çekip tekrar içeri itmeden önce kendimi ona yaslardım. "İnanılmaz, Dolly. Bunu hissediyor musun? Her şeyi kabul ediyorsun, seni güzel horoz kılıfım gibi kullanmama izin veriyorsun."

"Seni piç," dedi sonunda, beni aşağılayarak, ama bu beni daha da tahrik etti.

"Ben *senin* piçinim, bebeğim. Ve sikimin her santimini ve yükümün her damlasını alacaksın." Sonunda gözlerimi silecek kadar kalçasını bıraktığımda düşünebildiğim tek şey onun içine boşalmak, deliğinden kaymasını izlemek için dışarı çekmek, sonra onu toplamak ve parmaklarımı yalamaya zorlamaktı.

Kendimi zevke teslim ettiğimi hissettiğimde tüm vücudum bu düşünceyle gerildi. Sikişmekten titreyen kıkına baktım ve yanaklarına tükürdüm, ona vururken elimi üzerlerine sürdüm ve tükürüğümü tenine sürdüm.

Ve beni harekete geçiren de bu oldu.

"Seni kirletmeye bayılıyorum," diye homurdandım, sonra başımı geriye attım ve sonunda sert ve güçlü bir şekilde boşalırken gözlerim kapandı. Taşaklarımı aşırı dolana kadar onun amına boşalttım ve bağlandığımız yerden kaydığını hissedebiliyordum, burada vahşice itmeye devam ettim, asla yavaşlamadım.

Beni terk eden hırıltı sanki bir canavarın kontrolü ele geçirmesi gibiydi ve hareketlerim daha da yoğunlaştı, orgazmım hala güçlü bir şekilde devam ediyordu. I

Kalçalarını o kadar sıkı tutuyordum ki morluklar bırakacağımı biliyordum ve bu zevkimi daha da artırıyordu... ta ki kolları gevşeyene kadar ve ağaca karşı pozisyonun ona zarar vermemesi için durmam gerektiğini biliyordum.

Doymuştum ve taşaklarım boşalmıştı. Tutuşumu yumuşattım ve öne doğru sarktım, bir elimi başının üstündeki gövdeye dayadım ve coşkunun etkisiyle nefes aldım.

"Çok iyi, küçük sevgilim," diye inledim omurgasının uzunluğuna karşı, sonra dilimi sırtının ortasına doğru sürükledim ve tuzlu ter damlalarını yaladım.

Cevap vermedi ama az önce yaşadıklarımızdan sonra tutarlı olmasını beklemiyordum.

Sert bir nefesle kendimi geri adım atmaya zorladım ve sikim amının sıkı, sıcak sınırlarından sıyrıldığında homurdandım. Kalçalarının arasında ne kadar güzel olduğuna baktım ve orgazm sonrası kasılmalarla amından dışarı itilen spermlerimi görünce sikimin yeniden uyarıldığını hissettim.

İki parmağımı yarığına sürdüm, sonra içine sokarak döllerimi topladım. Tamamen ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu çevirdim. Sanki kolay kolay dik duramayacakmış gibi ya da belki de dizleri bükülmek üzere olduğu için hemen sırtını ağaca dayadı. Erkeklik gururu içimi doldurdu çünkü onu muhtemelen şu anda zar zor yürüyebileceği kadar sert becerdiğimi biliyordum.

Parmaklarımı neyin kapladığını görünce yavaşça başını salladı, bu da sırtıtmama neden oldu. Çenesini kavradım, dişlerini araladım ve parmaklarımı ağzına soktum. "Eğer beni ısıırırsan, seni yumruğumla sikerim Dolly."

Gözleri irileşti ama yine de uyarılmanın boğuk iniltisini duydum.

"Yalayarak temizle ve hepsini yut." Dediğimi yaptıktan sonra Onu öptüm, dilimi ağzına soktum ve ikimizin karışımını tattım.

Geri çekildiğimde gözlerimin içine baktı ve bu kadının benim sonum olacağını biliyordum. Onsuz yaşayacağıma ölürdüm.

Bu düşünceyle onu kollarıma aldım ve kulübeye geri götürdüm.

DOLLY

Sleep üzerimde ağır bir şekilde yatıyordu ama kendimi gerçekten iyi hissediyordum.

Kafamın içinde fısıldayan derin bir erkek sesi duydum, hafif boğuktu, bu yüzden tam olarak çıkaramadım, doğru yere koyamadım

Uzakta.

"Tanrım... tadın çok güzel. Bu küçük amcık şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı şey."

Yavaş yavaş uyku bastırdı ve daha bilinçli hale geldim. Gözlerimi açtım ve odanın etrafına bakındım, kapının açık olduğunu ve koridordan gelen yumuşak sarı ışığın içeriye aydınlattığını gördüm.

Açılmış kalçalarımın arasındaki devasa vücudu gördüğümde nefesim kesildi.

Beni yiyip bitirdiğini fark ettiğimde ilk tepkim onu itmek oldu ama bir adak gibi önüne serilmiştim ve o da karanlık bir tanrıydı. Önce bedenim tepki verdi. Ellerimi başına koydum, baskı uyguladım ama bu yarım yamalak bir hareketti çünkü beni yalaması ve emmesi çok iyi hissettiriyordu.

Dilini kedi deliğinden klitorisime sürüklerken ve sonra küçük demeti ağzına emerken saçlarını kavradım. Lars hassas noktanın etrafında mırıldandı ve titreşimlerin tam merkezime nasıl çarptığını görünce nefesim kesildi.

"Çok sertleştim," diye mırıldandı sıırılsıklam olmuş merkezime karşı, ağzını açtı ve emmek için amımı örttü

her şeyi aynı anda. İnledim, başımı arkaya eğdim ve zevkle dudağımı ısırdım.

Ve dilini amıma soktuğunda, iç kaslarım onun etrafında kasıldı, onu daha da içeri çekmeye çalıştı. Bana verdiğinden daha önemli bir şeye ihtiyacım vardı.

Orgazmımın yüzeye çıktığını hissettim ama buna karşı koydum. Kendimi koruma duygusu bana savaşımamı, bunu onun için kolaylaştırmamamı söyledi.

"Hayır, Dolly. Seni boşalttığımda bana bakacaksın."

Hayır. Siktir git, diye düşündüm ama yine de gözlerim açıldı ve Lars'ın bana olan yoğun bakışıyla karşılaştım. Bacaklarımın arasında o kadar iri görünüyordu ki, elleri kocaman ve iç baldırlarıma bastırarak beni açık tutuyordu. Bronz tenliydi. Bense solgundum. Dilini düzleştirip beni eriyen bir dondurma külahı gibi yalamasını izlerken bu tam bir tezattı.

"Benim için gel," diye inledi amıma karşı ve basınç zirve yapıp içimde patladı. Tüm bu süre boyunca Lars zevkimi sürüklerken gözlerimin içine baktı. Etkileri hâlâ üzerimdeyken geri çekildi ve iki kalın parmağını amıma soktu.

Dudağımı sertçe ısırdım. Az önceki yara açılmış ve en iyi şekilde acımişti. Her şey patlayıcı bir his ve bitmesini istemediğim bir deneyimdi. Bu berbat bir duygu değil miydi?

Gözlerimin ağırlaştığını hissettim ve onları kapatıp tüm bunların ne kadar iyi hissettirdiğine yenik düşmekten korktuğumda, Lars'ın amımı tokatlayan hızlı sokması gözlerimi genişletti ve bir nefes beni terk etti.

"Tanrım, bana boyun eğdiğinde çok güzel oluyorsun." Amımı tekrar tekrar tokatladı ve sonra erotik bir şekilde istismar edilen ete bir ağız dolusu tükürük tükürdü, hepsi ben daha fazlası için inlerken.

Sırtım, beni parmaklamasının verdiği güçle kendiliğinden dikleşti. Parmaklarını amıma üç kez soktuktan sonra sonuna kadar çıkardı, parlayan parmakları havaya kaldırdı ve ağzına aldı.

O anda tamamen çıplak olduğunu fark ettim, siki sertleşmiş ve tam bana dönüktü, ucundan ön spermler aramızdaki çarşaflara damlıyordu.

"İğrençsin," diye fısıldadım ve ne yaptığımı anlamadan ayağa kalkıp avucumu sertçe yanağına götürdüm. Çatlak

gürültülüydü, elim anında acıdı ve Lars'ın kafası kuvvetten dolayı yana savruldu.

Başını yavaşça bana doğru çevirip gözlerimiz kilitlenirken bir an için her şey dondu.

Avucuna tükürüp sikine götürdü ve bana kötü kötü sırtarak mastürbasyon yaptı. Mastürbasyon yaparken kasları kasılırken ön kolundaki yaralar -bu gece tırnaklarımla açtığım yaralar- tekrar açıldığında gözlerimin tekrar açıldığını hissettim. Kan akıyordu ama damlayacak kadar değildi.

Gözlerimle oradaki kızarıklığı takip eden Lars, daha yakından bakmak için kolunu kaldırdı. Ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum... belki normal bir insan gibi silmesini. Ama kesinlikle milyon yıl geçse de beklemeyeceğim şey, komodine doğru eğilmesi, bileğinin bir hareketiyle açtığı bıçağını kapması ve ardından keskin ucu açık çizik boyunca derinlemesine sürüklerken gözlerimin içine bakmasıydı.

Nefesim kesildi, ilk içgüdüm uzanıp onu durdurmak, derin kesikten sızmaya başlayan kanı durdurmasına yardım etmek ve bronz teninden çarşafıya doğru bir iz oluşturarak ön spermiyle karışmaktı. Az önce ona saldırıp tokat a t t ı k t a n sonra bile.

"Şu haline bak, tatlım." Artık bıçaktan kurtulmuş olan diğer elini kullanarak kanı koluna ve avucuna bulaştırdı ve ardından kırmızı sıvıyı mastürbasyon yapmak için kayganlaştırıcı olarak kullanmaya başladı. Daha fazla kan toplama eylemini tekrarlardı ve beni şok ederek -yine- kalçalarımın arasına sürdü, beni kanıyla kapladı. "Benim pis, lanet kızım. Kanımla kaplandığında o kadar güzel oluyorsun ki seni becereceğim." Elini ağzına götürdü ve yalayarak temizledi.

Aletin kalın ve ağır görünen uzunluğu, onu kavrayıp tam bana doğrulttuğunda korkutucuydu. Tepesi kaygandı ve ön spermle parlıyordu ve tabanı tutup kendini kökten uca sıktığında, yarıktan daha fazla sperm boncuklandı.

"Benim tarafımdan her yönden işaretlenmiş olman beni zorluyor." Sesi çok derindi. Görünüşe göre sadece birkaç kelimeyle bedenimi tahrik edebiliyordu. "Bu küçük amcığın onu becerdiğim için acıdığını biliyorum. Ama şimdi daha da acıtacağım." Amcığıma bir tokat daha attı ve ıslak ses odada yankılandı.

Nefesim kesildi, onun kabalığı ve hoyratlığı karşısında hiçbir kelime bulamadım.

Amıma tekrar şaplak attı.

Şaplak.

Ve tekrar.

Şaplak.

Ben inlerken ve daha fazlası için kalçalarımı kaldırırken.

"Küçük amcığını tokatlamamdan hoşlanıyorsun." Bunu bir soru gibi ifade etmemiştı. "Bir daha vur," diye emretti ve boştaki elini başımın yanındaki yatağa dayayarak eğildi. "Yap şunu. Acıyla beni daha da sertleştir."

Ona zarar vermemi istediğini -ama yalvardığını- duyunca çenemin yerinden çıktığını hissettim.

Ve bunu istedim. Tanrım, öfkemi onun üzerine boşaltmak istiyordum.

"Devam et, küçük sevgilim. Tokatla beni. Vur bana. Isır beni. Seni incittiğim gibi beni de incit."

Dişlerimi birbirine kenetledim, öfke ve zevkimin yükseldiğini hissettim ve ne olduğunu anlamadan ona bir, iki tokat attım... ve üçüncü seferde onu geri ittim. Döndü, sırt üstü yere düştü ve beni de yanına aldı, böylece şimdi beline sarılmıştım.

Bu hayvanın beni kontrol altına aldığını hissettim. Belimi kavradı ve beni kaldırdı, beni sert aletinın üzerine kaydırarak tamamen içime aldı. Kırmızıyı gördüm ve tırnaklarımı göğsünden aşağı sürükleyerek göğüs kaslarının üzerinde çizikler bıraktım.

Bu ben değildim. Ben şiddet yanlısı biri değildim. Ama tüm bu duygular bedenimde kabarmış ve bu fiziksel formda ortaya çıkmıştı.

Sırada gözyaşları vardı ama bunlar üzüntüden değildi. Rahatlamış olmanın gözyaşlarıydı. Özgürlükten. Hayatta olmanın.

Ve Lars'ı sürdüğüm süre boyunca, ona verdiğim her şeyi alarak orada yattı. Göğsündeki tırnaklarımın acısını. Amımın onun sikini sıkmasının verdiği zevk.

"Tanrım," diye inledi ve beni yukarı ve aşağı doğru yönlendirirken kış yanaklarımı kavradı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel, en mükemmel şeysin Dolly." Ben kalçalarımı yuvarlayıp kendi zevkimi ararken homurdandı ve hırladı. "İşte bu kadar. Sik *beni.*"

Başımı arkaya eğdim ve inledim, uçurumun kenarından geçmeye o kadar yakındım ki el ve ayak parmaklarımın karıncalanmaya başladığını hissettim.

"Sen çok iyi bir kızsın. Seni doldurmak istiyorum Dolly, böylece başka hiçbir şeye yer kalmayacak."

Nefes nefese kalmıştım, çok yakındım... çok... yakındım.

"Her şey değişti," diye tısladı sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bana bak."

Dediğini yaptım, gözlerimi zorla açtım ve onunkilere baktım.

"Benim olduğunu söyle." Sözlerindeki aciliyet ve bunları söyledikten sonra bana bakma şekli, ona bunu vermezsem bu adamın aklını kaçırmanın eşiğinde olduğunu söylüyordu.

Ve yapmadım.

Ama

öyleydim.

Sarsıcı bir patlamayla geldim.

"Bana bak!" Sesi bozuk geliyordu ve gözlerimi tekrar kapattığımı fark ettim. Gözlerimi açtığımda, Lars'ın üst yarısının yataktan kalkmış olduğunu ve yüzünün -vahşi ifadesiyle- benimkinden sadece bir santim uzakta olduğunu gördüm.

"Seni boşaltırken bana bakmanı bir daha söylemek zorunda kalmasam iyi olur."

Ter boncuk boncuk şakağından aşağı dökülüyordu ve ben kendimi ellerimi artık nemli olan siyah saçlarına daldırıp tellerini çekiştirirken buldum.

"Ben seni boşaltırken *sen bana* bak."

Canını yaktığından emin olmak için onu sertçe öptüm. Benim için bir kez daha kan kaybeden o olana kadar dudağını ısırdım.

Lars hırladı ve kalçalarını kaldırmaya başladı, sikini içime soktu ve zevkimi daha da artırdı.

"Bana benim olduğunu söylemeni istiyorum."

Yine aynı şey... Sesindeki o yalvaran nota. Ama bu bağlamda ona teslim olmayı reddettim. Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim.

Bunun yerine, içime girerken nefesim kesildi, vücudum onunkinin ü z e r i n d e zıpladı, başım ona istediğini vermek için "hayır" diye salladı.

İğrenç ve kaba bir şeyler homurdandı ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırarak hırladı, "Lanet olası kelimeleri söyle. Onları *hissetmek* istiyorum çünkü onları *kastediyorsun*."

Korkutucuydu.

İnanılmazdı.

Ve sonra orgazm oldu, serbest kalırken sert bir kükreme onu terk etti. Boyun kasları gerildi, dişlerini gösterdi ve içime boşalırken iğrenç sözler tısladı. Onun hissi

döl kalın ve sıcaktı ve içimden dışıma her santimini doldurdu. Onun doruğa ulaşma hissinin ne kadar içgüdüsel olduğunu görünce nefesim kesildi.

Ve beni ağzına kadar doldurduğunda ve bağlı olduğumuz yerden dışarı taşıtığında, yatağa geri sarktı ve beni de yanına aldı, vücudum onunkinin üzerine yayıldı, nefesimiz kesildi, vücutlarımız terledi.

Orada sessizce yatıyorduk, iç kaslarım onun sikinin etrafında ritmik bir şekilde sıkılıyordu.

Tanrım, hala çok sert.

Yanağımı göğsüne dayayarak gözlerimi kapattım ve orgazmımın baş dönmesini engelledim. Parmaklarının sırtımda yavaş, ritmik hareketlerle ilerlediğini hissettim ve bu hareketler beni uyutmaya başladı.

Bilincimi kaybetmenin eşiğindeyken, sert fısıltısını duymadan önce başımın tepesinde onun sıcak nefesini hissettim.

"Bizi ayıracak tek şey ölümdür, Dolly."

DOLLY

I tamamen açık perdelerin arasından süzülen sabah ışığının sıcaklığını hissetti. Hava değişimi hızla yaklaşıyordu ve odadaki hava serindi. Battaniyeleri üzerime kadar çektim. ve pencereden dışarı baktı.

Uykunun kalın kalıntıları üzerime yapıştı - dün gece olanlar gibi. Bacaklarımı birbirine sürttüm, uyluklarımın arasındaki acı hafifçe yüzümü buruşturmama yetti. Tenimde bir yapışkanlık hissettim ve Lars'ın beni becerdikten sonra dışarı sızan döllerini hatırladım.

Dün gece kafamda tekrar tekrar oynarken, bu erotik, sapıkça ve tehlikeli film makarası kendi pornom gibi tekrarlanırken adrenalin içime hücum etti.

Yavaşça göz kırptım, bedenim çarşafların sıcaklığına gömülmüştü ve dışarı çıkıp yaptığım şeyin gerçekliğiyle yüzleşme fikri -Lars'la tamamen kendi rızamla yaptığım şey- beni çok korkuttu.

Ama tabiri caizse müzikle yüzleşme korkusuna rağmen, bir şeyler farklıydı, yabancıydı... ama hoştu. Bildiğim şey, içinde büyüdüğüm küçük odada olmadığım. Her zaman hayatım olan arafta değildim.

Kendimi bildim bileli kaçmaya çalıştığım hayat.

Gözlerimi kapadım ve içime çektim. Çarşaflar Lars'ın derin ve tamamen erkeksi kokusunu taşıyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Odamda olmadığımı hatırladım - hayır, benim değil, beni tuttuğu odada. *Onun* yatak odasıındaydım.

Dikkatlice yer değiştirdim, vücudum bana dün gece önce ormanda sonra da yatağında onun fahişesi olduğumu hatırlattı.

Ve bunların hiçbirinden pişman değilim.

Zihnim anılarla doluydu - Lars'ın beni ormanda kovalaması, beni tüketen ham yoğunluğu... ve daha fazlasına nasıl ihtiyaç duyduğum.

Ve sonunda beni yakaladı, sahiplendi ve fahişesi yaptı. Korkmalıydım, Lars'ın her yönünden dehşete düşmeliydim. Başlarda öyleydim de. Neyin değiştiğini bilmiyordum ama farklı hissediyordum.

Daha fazla mücadele etmeliydim, ama işte buradaydım, onun yatağında yatıyordum ve hissedebildiğim tek şey, Lars'ın bana verebileceğinden daha fazlasını istemek etrafında dönen kafa karıştırıcı bir duygu karışımıydı. Yanımdan baktığımda uyuduğunu gördüm, nefes alıp veriyordu.

Doğrudum ve odaya göz gezdirdim. Yatak odası hayal ettiğim gibiydi - karanlık ve seyrek, sağlam ama düzenli, sanki her şeyin yerli yerinde olması gerekiyormuş gibi.

Köşede benim odamdakine benzer büyük bir gardırop vardı. Yatağın yanına çekilmiş köhne görünümlü bir sandalye, küçük bir komodin ve üzerinde oturan iki kitap vardı.

Onun kokusu her şeye sinmişti ve kalbimin daha hızlı attığını hissettim çünkü bu beni... güvende hissettiriyordu.

Aman Tanrım. Ben deliyim.

Tüm bunları düşünürken gözlerim tekrar komodine takıldı ve nefesim kesildi. Bunlar *benim* eşyalarımdı.

Çıplaktım, bu yüzden yatağın ucundaki battaniyeyi üzerime çektim ve sessizce yataktan kayarak yavaş adımlarla masaya doğru yürüdüm. Hayatımın parçalarını almıştı. Haftalar önce kaybettiğim bir saç bağıını elime aldım. Seyahatlerimde kaybettiğimi sandığım en sevdiğim parfümün küçük şişesini elime aldığımda nefesim kesildi.

Onları aldığını ve ganimet gibi sakladığını fark ettiğimde boğazım düğümlendi.

Saç bağıyla oynadım, parmaklarımın arasında tanıdık dokusunu hissettim. Yolculuğa çıkmadan önce aldığım ucuz bir şeydi sadece. Çok önemsizdi ama Lars'ın onu kaç kez eline alıp lastiğini kendi parmaklarının arasında gezdirdiğini merak ediyordum.

Bu eşyalar önemsizdi, ama onları burada görmek bana sanki benden bir parçaya ihtiyacı varmış gibi hissettirdi. Ve aynı zamanda, bu eşyalar şimdi uzun zaman önce terk ettiğim bir hayatın parçası gibi görünüyordu.

Masanın üzerindeki diğer şeylerin yolculuğum boyunca topladığım şeyler olduğunu fark ettim. Tanrım... beni uzun zamandır takip ediyordu, tüm o farklı ülkeler boyunca ve gölgelerde saklanarak. Her bir eşya beni ne kadar yakından izlediğini hatırlatıyordu.

Kendimi tecavüze uğramış ve öfkeli hissetmem gerekirdi ama bunun yerine garip bir sakinlik hissi kapladı içimi.

Bunları saklamış olması hoşuma gittiği için ne kadar sapkındım?

Beni gerçekten takip ettiğini mi?

Kapıya yaklaştım ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Lars'la birlikte olmanın -bu karanlık ve çarpık şekilde- hayatım boyunca hiç olmadığı kadar arzulandığımı hissettirdiğini aklımdan çıkaramıyordum. Ama elim kapı koluna dolandığında, kaçma düşüncesi aklımdan geçerken, bir kez daha Lars'a baktım.

Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, göğsü inip kalkıyordu. Bir an orada durdum ve çıplak göğsünü seyrettim. Çarşaf belinde toplanmıştı, böylece geniş omuzları ve koyu renk ama kesilmiş kıllarla kaplı belirgin göğsü sergileniyordu. Beli incelmışti ve V kasları çarşafın altında kaybolana kadar görülebiliyordu.

Kaçmalıyım. Gitmeliyim.

Onun yerine tekrar yanına uzandım, sıcaklığı beni bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. Hafifçe kıpırdandı ve kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde uyandığını anladım. Vücudu katı ve sıcaktı ve artık tanıdık gelen kokusu beni bir koza gibi sarmıştı.

İçten içe neden kaçmadığımı biliyordum. Hiçbir yere ait değildim. Ama buraya aittim. Lars'a. Geçmişim en iyi ihtimalle istismarcı ve kayıtsız, en kötü ihtimalle de zalim insanlarla doluydu. Bu dünyada sürüklenip duruyordum, kaçmak istiyordum. Ve kaçtım da. Düşündüğümünden çok daha uzağa gitmiştim.

Evet, Lars beni almıştı ama bunu yaparken sadece beni istediğini değil, bana *ihtiyacı olduğunu* da açıkça göstermişti. Benden parçalar sakladı - hayatımın çalınmış parçaları - ama çarpık bir şekilde de olsa beni her şeyden çok önemsiyordu.

Vücudumu onunkine yaslayarak uzandım ve bunu hissetmeme izin verdim; beni kaçıran ve tutsağı olarak tutan bir adam tarafından bile olsa, istenmenin yasaklanmış rahatlığını. Parmakları omurgamda hafifçe aşağı yukarı hareket etti. Hayatımda ilk kez kendimi bir yere ait hissediyordum ve o yer onun yanıydı.

Burada, onunla birlikte, aşk ve saplantı arasındaki çizginin bulanıklaştığı bu karanlık yere demir atmıştım, çünkü ikisi de aynıydı. Tehlikeliydi, yine de buradaydım... bunu kabulleniyordum.

LARS

S D n geceden beri Dolly'de bir şeyler değişmişti. Bunu sikimi sürerken bana bakışından anlamıştım.

Bunu, bu sabah kapıdan dönüp benimle birlikte yatağa girdikten sonra ona sarılmama izin verişinde hissettim. Birlikte pişirdiğimiz akşam yemeğini yeni bitirmiştik. Cehennemde, Onun tencere için patates ve havuç kesmesini izlerken, o bıçağı tuttuğunu görünce, onu kovaladıktan sonra boğazına dayadığım bıçağın aynısı olduğunu bildiğim için sertleştim ve sonra onu becerdim.

Ben bulaşıkları temizlerken Dolly de banyo yapıyordu. Alacakaranlığın yumuşak kehribar rengi ışığı küçük oturma odasının penceresinden içeri süzülüyordu. O kendini temizlerken küvette hafifçe şırıldayan suyun sesi kulaklarıma ulaştı. Manyetik bir çekim gibiydi, beni bilinçli bir düşünce olmadan banyoya yaklaştırıyordu.

Saniyeler sonra açık banyo kapısının  n ndeydim ve işte oradaydı, banyoya dalmıştı, etrafından buhar yükseliyordu ve  ilek sarısı saçlarından birkaç tutam ensesine ve sırtına yapışmıştı.

Uzun saniyeler boyunca ona, bezi pembeleşmiş teninin üzerinde gezdirdikten sonra su damlacıklarının aşağıya süzüldüğü narin omuzlarına baktım. Beni henüz fark etmemişti - o anın sessizliğinde kaybolmuştu - ve ben de onu sessizce izleyerek ge irebildiğim tüm zamanı değerlendirdim.

Ama yavaşça başını çevirip bana baktığında, kızımın başından beri orada olduğumu, onu izlediğimi bildiğini ve umursamadığını fark ettim. Bana bıraktı. İçimi doldurmama izin verdi. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde ve küvetin içinde kıvrılarak tüm ihtişamıyla dik ve güzel göğüslerini görmeme izin verdiğinde yanıldığımı ve bunu umursadığını anladım. Çünkü bundan *hoşlanıyordu*. Artık benim için bir gösteri yaptığı çok açıktı.

Hava vahşi bir ihtiyaçla doluydu, ama bu sefer sadece benden gelmiyordu. O da en az benim kadar açmış gibi bana bakıyordu. Benden kaçışının, onu yakalayışımın anısı düşüncelerimi ele geçirdi ve uzanıp kot pantolonumun üzerinden sikimi yakaladım. Akşam yemeğini hazırladığımızdan beri sertleşmişim ve şimdi ağrıyı hafifletmem gerekiyordu.

O benimdi ve artık *ikimizin* de içinde olduğu tehlikeli oyunu inkâr etmesi için bir neden yoktu.

Banyoya girdim, eski zemin ağırlığının altında gıcırdıyordu. Çok sakin ve rahat görünüyordu, yapmak üzere olduğumuz şey için çok hazırdı. Söyleyecek söz yoktu. Şimdi olmaz.

Arkasından küvete girmeden önce gömleğimi, sonra da diğer giysilerimi çıkardım. Yerleştiğimde su kaydı, bacaklarım onunkilerin iki yanına uzandı ve onu göğsüme doğru çektim.

Bana karşı anında gevşedi, nefes alış verışı eşitti, ikimiz de küvetteyken su yükseliyordu ama göğüsleri hâlâ görünüyordu. Meme uçları soğuk hava nedeniyle sertleşmişti ve uzanıp uçlarını çimdikledim. Nefesi kesildi, ayırık dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı.

Göğüslerini okşadım ve dokunuşum nazik olsa da, karanlığım her zaman yüzeyin altında kaynadı.

Elim göğüslerinin üzerinde kayarak onlara masaj yaptı, meme uçlarıyla oynadı ve sonra karnından aşağı inerek amını avuçladı. Ağrısı olduğunu biliyordum, bu yüzden onu okşadım, rahatsızlığına neden olacak çok fazla baskı uygulamadığımdan emin oldum.

Diğer elimle parmaklarımı benden kaçarken kollarında oluşan küçük kesik ve sıyrıkların üzerinde gezdirdim. Her gece onlarla ilgileniyor, krem sürüyor ve enfeksiyon kapmadıklarından emin olmak için izliyordum.

Daha önce hiç hissetmediğim bir sızı içimi doldurdu. Suçluluğun çarpık bir biçimiydi. "Normal" insanlar böyle mi hissediyordu? Bu bir

Her bir sıyrığını fark ettiğimde göğsümü sıkıştıran bir his. Kesikler küçük ve önemsizdi ama onlara baktıkça teninde beni kızdıran izler olduğunu fark ediyordum.

Takmasını istediğim tek iz, amının derinliklerine gömüldüğümde ona verdiğim izlerdi.

Başparmağımla ön kolundaki bir kesiğin izini sürdüm ve hâlâ rahat olmasına rağmen odak noktası ona dokunduğum yerd.

Parmaklarım bir süre oyalandıktan sonra göğsüne doğru ilerledi ve mükemmel bir tümseği kavradı. Omzuna doğru ilerlemeye devam ettim, sonra elimi boğazına doladım. Hâlâ sahiplenici bir şekilde kavradığım amına biraz daha baskı uygularken su etrafımızda yumuşak bir şekilde dalgalanıyordu.

"Yıka beni, Lars," diye fısıldadı ve bedenim onun küçük ricası ve ardından dudaklarından dökülen adımla elektrik çarpmış gibi hissetti.

Sabun kalıbına uzandım, iki elimi de köpürttüğten sonra teninde gezdirdim. Her dokunuşum yavaş, parmaklarımın her okşayışı kasıtlıydı. Ve tüm bu süre boyunca tamamen ona odaklandım. Kollarını, kalçalarını, karnını yıkadım ve göğüsleriyle bitirdim.

Dolly her şeyi benim yapmama izin verirdi.

Saniyeler geçtikçe vücudu daha da yumuşadı. Sert sikimin sırtının alt kısmına girdiğini hissettiğini biliyordum ve çok azmıştım. Onu kaldırıp kucağıma oturtmaktan başka bir şey istemiyordum, böylece o güzel amına girebilecektim.

"Saçımı yıka." Sözleri yine fısıltıydı ama ses tonunda daha çok bir talep vardı ve dudaklarımın büküldüğünü hissettim. Küvetin yanında yerde duran küçük s ü r a h i y e uzandım ve onu suya daldırdım. Ilık sıvıyı dikkatlice başından aşağı dökerek saçlarını ıslattım. Memnun bir iç geçirdi ve başını arkaya sarkıttı.

Saçları ıslandıktan sonra tepesine biraz şampuan döktüm ve parmaklarımı saç tellerinde gezdirerek köpük oluşana kadar kafa derisine masaj yaptım. Saçlarını duruladım ve işim bittiğinde Dolly bana yaslandı, başı göğsüme yaslanmıştı. Nefes alış verişindeki istikrarı, vücudunun benimkine uyum sağlama şeklini hissedebiliyordum.

Ve ilk kez, kontrol ya da güç hakkında düşünmüyordum, onun bana ait olduğunu görmesini sağlamaya çalışmıyordum. Ben sadece

Anın tadını çıkarıyordu ve görünüşe göre o da öyleydi.

Kolunu kaldırdım, bakışlarım bileğinin iç kısmındaki dövmede yazılı olan ismime takıldı. Parmaklarım hâlâ iyileşmekte olan mürekkebin kenarlarında gezindi.

"Beni yatağa götür."

Havluya uzanmadan önce bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Ayağa kalkıp küvetten çıktım ve Dolly'nin çıkmasına yardım ettim, havlu bezi vücuduna sarıp onu kendime çektim. Tepesine bir öpücük kondurarak onu nazikçe ovdum, ardından saç telleri sadece nemli ve omuzlarının etrafında kıvrılmış olana kadar aynısını saçlarına yaptım.

Tek kelime etmeden alnına yumuşak bir öpücük kondurdum, ellerim bir süre daha omuzlarında kaldı. O kadar yumuşak ve sıcaktı ki... benim.

Ne hissettiğimi söylemedim - artık içimdeki her şeyin ona bağlı olduğunu ve öyle görünse bile Dolly'nin benim sahip olduğum bir şey olmadığını. Hissettiklerim derin ve inatçıydı.

Onu banyodan çıkarıp kendi *odama* götürürken tek kelime etmedim, çünkü artık başka bir yerde olamazdı.

İkimiz de çıplakken yatağa girmesine yardım ettim ve onu kendime çektim. Kalçalarını ayırıp içine girdiğimde bana karşı koymadı. Yumuşak ve tatlıydı ve omuzlarını ve boynunu emip ısırarak kırmızı ve mor izler bırakırken Dolly ile seviştim.

DOLLY

HAFTALAR SONRA

I romanya'da tam anlamıyla sonbahar yaşıanıyordu ve havadaki soğuk yadsınamaz ve rahatsız ediciydi.

Dallardan orman zeminine düşen yaprakların yumuşak hışırtısı ara sıra duyulabiliyordu ve bir zamanlar canlı yeşil olan renkler artık sessiz turunculara ve kahverenginin tonlarına dönüşmüştü.

Geçen hafta Lars'la birlikte kasabadan aldığım yeni ceketimi üzerime daha sıkı geçirdim. Ormanın kenarı boyunca yürüdüm. Yavaş adımlarımın altındaki zemin yakın zamanda yağan yağmurdan dolayı nemliydi ama ayaklarımı kuru ve sıcak tutan su geçirmez botlar giymiştim. Lars'la yeni bir alışveriş daha.

Attığım her adımda toprak hafifçe eğiliyordu.

Rüzgâr yaprakların arasından esiyor, çam kokusu ormanın barındırdığı her şeyi ıslatırken fısıldıyordu. Yalnız yürümeme rağmen Lars'ın arkamda bir yerlerde olduğunu biliyordum, varlığını hissedebileceğim kadar yakındı.

Her zaman yakınımıdaydı, ama artık bunun baskıcı bir aura olduğunu hissetmiyordum. Artık rahatlatıcı bir auraydı çünkü bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum.

Dışarı çıkmama "izin verilmiyordu", izin istemem gerektiği anlamında değil. İstedığımı yapmakta özgürdüm. Sanırım bana güveniyordu ve kaçmayacağımı biliyordu.

Neden yapayım ki? Kendimi hiç onunla olduğum kadar evimde hissetmemiştim. Bizi bir araya getirmek için berbat bir durum gerekmiş olabilir, ama bunun benim hayatım olduğunu kabul ettim ve doğrusu, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Artık onun tutsağı olmasam da, gerçekten özgür olmadığımı da biliyordum. Beni asla gözünün önünden ayırmazdı ve her zaman beni dikkatle, sessizce izlerdi. Ama varlığı artık rahatlatıcıydı. Gölgesinin her şeyin üzerine düşüyor gibi görünmesi, koruyucumun yanımda olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Derenin yakınındaki küçük bir açıklığa doğru ilerledim ve büyük bir kayanın üzerine oturdum. Hava taze ve serindi, içime çektiğimde neredeyse acı veriyordu. Dereye bakarken büyük kayaların ve küçük çakıl taşlarının üzerinden sıçrayan suyun sesi beni daha da sakinleştirdi.

Bir an için gözlerimi kapattım ve o anın sakinliğinin üzerime çökmesine izin verdim. Ancak bu huzurlu sessizlikte bile haftalardır içime attığım sorular yeniden su yüzüne çıktı.

Burada ne kadar kalacaktık? Lars'ı bırakmayacaktım -ya da bırakmaya çalışmayacaktım- o nereye giderse ben de oraya gidecektim.

Beni esir alan kişiyle daha ne kadar bu tuhaf, çarpık varoluşun bir parçası olacaktım? Benden bıacak mıydı? Bu düşünce kalbimi hızla çarptırdı, içimi bir huzursuzluk kapladı.

Sanki düşüncelerimi okumuş ve umutsuz duygularımı hissetmiş gibi, adımlarının hışırtısını arkamda duydum, çünkü son bir kilometrede olduğundan daha yakına gelmişti.

Kendimi durduramadan, "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordum. Sesim sessiz ama netti ve hemen cevap vermese de beni duyduğunu biliyordum.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, aniden omuzlarıma binen bir ağırlık gibi ağır bir varlık. O zaman ona baktım ve yüz ifadesini inceledim. Sorduğum soruyu zihninde evirip çevirdiği belliydi. Bunu sık sık yaptığını fark ettim; konuşmadan önce sessiz kalıyordu, sanki ağzından çıkacak her kelimeyi tartıyormuş gibi.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu ve *bunun onu* terk etmek anlamında olmadığını biliyordum.

Suya bakarak soruyu bir süre havada asılı bıraktım. Lars'tan önceki hayatımın anıları zihnimi doldurdu. Ondan nefret ediyordum. Beni tüketmesine izin vermek istemiyordum.

Şimdi mutluyum.

Ailemi düşündüm; bana sanki kırık dökük ve sevgiye layık olmayan biriymişim gibi davranmışlardı. Bilinçaltımda yankılanan sert sözlerini hâlâ duyabiliyordum. Onların acımasız kayıtsızlığı uzun zamandır üzerime giydiğim bir palto olmuştu.

Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar çok çalışırsam çalışayım, bu onlar için asla yeterli olmadı. Olduğum kişiyi sevememeleri, beni ben olduğum için kabul edememeleri için bende neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışarak o kadar uzun zaman geçirdim ki... ben.

Ve bir de romantik ilişkim vardı - çocukluğum ve ailemle ilgili yanlış olan her şeyi yansıtan bir ilişki.

Tanrım, o da çok acımasızdı. Aynada gördüğüm tek şey bir insan kabuğundan ibaret olana kadar zihinsel ve fiziksel olarak dövülmüştüm.

Tüm hayatımı sadece hayatta kalarak geçirmiştım ve bunu da zar zor başarmıştım. Ve sonunda özgürlüğümü kazandım. Ayrıldım. Seyahat ettim. Ve her dakikasını sevdim.

Ama geçmişimin acısının her zaman devam edeceğini biliyordum. İstismardan sonra asla gerçekten iyileşemezsiniz. Sadece yara izleriyle yaşamayı öğrenirsiniz.

Kendimi ait hissettiğim bir yer bulamamıştım.

Şimdiye kadar. Lars ile.

Her ne kadar çarpık ve karanlık olsa da, kendimi bütün ve *görünür* hissetmemi sağlayan tek kişi oydu. Ve bunu kaybetmeye niyetim yoktu.

Onun ne kadar tehlikeli olduğunu, her şeyin ne kadar zehirli başladığını ve bunun hiçbir şekilde geleneksel olmadığını bilmeme rağmen, burada onunla olduğum kadar huzurlu hissetmediğimi inkar edemezdim.

"Gitmek istemiyorum," diye cevap verdim sonunda, hâlâ dereye bakıyordum. "Bu kulübeden değil. Romanya'dan değil. Ve senden de." Rüzgâr ağaçları yeniden hışırdatmak için o anı seçti ve bir an için orada öylece oturup ormanı dinledim ve Lars'ı yanımda hissettim.

Bu ormanın ve kulübemizin dışındaki dünya -şimdi Lars'la yaşadığım hayattan uzakta- artık çok uzak geliyordu. Her şey bir rüya gibiydi.

Lars arkama yaklaştı ve büyük ellerini omuzlarıma koyup güven verici bir şekilde sıkmadan önce oradaki varlığının sıcaklığının tadını çıkardım.

Bir süre sonra yanımdaki kayanın üzerine oturdu. Karanlık bakışlarının bana ne kadar dikkatle odaklandığını görmek için ona

baktım. Gözlerinde iğ bir şey vardı, kalbimi sızlatan bir şey.

"Doğru cevap bu," diye konuştu sonunda ve beni öyle bir çekti ki, şimdi kolları beni sıkıca sarmış bir şekilde kucağında oturuyordum.

Ve sonra tutsağın kendisini tutsak edene aşık olmasının ne anlama geldiğini düşünürken kalbimin sabit atışından başka bir şey yoktu.

EPILOG

LARS

Birkaç ay sonra

Simdi ormanın zeminini örtüyordu, kış mevsimi her şeyin üzerini örten ağır bir pelerin gibiydi. Pencereleri kaplayan kırağı ile hava çok soğuktu ve rüzgârın soğuğu her şeyi donduracak kadar soğuktu.

açıkta kalan deri.

Kulübe cehennem gibi eskiydi ve buz gibi hava yapının her köşesine sızıyordu. Ocağı odunla doldurdum ve sürekli yanan bir ateş küçük iç mekânı ısıtıyordu.

Pencerenin yanında durdum ve kışın sessiz durgunluğuna baktım, gece çökerken gökyüzünün turunculara ve pembelere dönüşmesini izledim. Kar yoğun bir şekilde yağıyor, her şeye daha da fazla santim ekliyordu.

Romanya ormanları bizim sığınağımız, bizi sadece dünyanın kaosundan değil medeniyetten de uzak tutan özel cennetimiz olmuştu.

Arkamda Dolly kendi kendine usulca mırıldanıyordu ve kulağına kadar güzel geldiğine gülümsedim. Omzumun üzerinden baktığımda bizim için kestğim küçük ağacı süslediğini gördüm. Günler öncesinden şehir merkezinden süsler ve dekorasyon malzemeleri almış, ayrıca daha fazla malzeme stoklamıştık.

Bu kulübeden ayrılmak gibi bir planımız yok gibiydi. İyi ki uzun vadeli bir kira sözleşmem vardı ve

ve çevresindeki araziye satın alma sürecinde.

Alışverişe gittiğimizde özgürce dolaşmış ve kırmızı mumlar ve ışıltılı süsler gibi bayramı simgeleyecek birkaç basit şey bulmuştu. Kulübeye hafiflik getiren küçük şenlik dokunuşları ekleyerek süsleme şeklinden gerçek bir zevk almak garipti.

Çok derindeyim.

Tanrım, çok zarıftı ve parmaklarının süslemelerin üzerinde gezinmesini izlerken büyülenmiş gibiydim. Ama yüz ifadesi düşünceli olduğunu gösteriyordu.

"Ne düşünüyorsun, küçük sevgilim?" Döndüm ve duvara yaslandım, saplantılı bir şekilde onu izledim, cevap vermesi için ona istediği kadar zaman tanıdım.

"Sadece çocukken yapmadığım her şeyi ve şimdi nasıl her şeyi deneyimlemek istediğimi düşünüyorum."

Duvardan uzaklaştım ve yanına gittim, saçlarını omzundan ittim ve ensesini öptüm. "Artık istediğin her şeyi yapabilir ve sahip olabilirsin." Dudaklarının hafifçe yukarı doğru eğildiğini görebiliyordum.

"Büyürken bunları hiç yapmadım." Ağaca cicili bicili süsler koymaya başladı, ben de kollarımı ona doladım ve göğsüme doğru çektim.

"Tatil sadece başka bir gündü. Özel bir şey değil," diye fısıldadı, sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi.

Omzunun üzerinden uzanıp cicili bicili bir şeyler aldım ve daha yüksek bir dala ekledim. Ağacı süsledikten sonra, onu ateşin önünde duran kanepeye çektim ve kucağıma oturttum, parıldayan ışıklara ve ağacın tepesindeki yıldıza bakarken ona sarıldım.

Burada geçirdiğimiz aylar boyunca Dolly, sonunda güneş ışığını bulup açan bir çiçek gibi daha da açılmıştı. Bana kendinden parçalar göstermeye devam etti ve ben de her geçen gün Dolly'nin gerçekte kim olduğunu gördüğüm için minnettardım.

Elimi kalçalarının üzerinde kaydırdım, nazıkçe masaj yaptım, yavaşça yukarı kaydırdım ve parmaklarımı amını avuçlayana kadar eşofmanının lastiğinden aşağı doğru gezdirdim. Gerildi... ama sonra rahatladı ve bacaklarını daha fazla açmak için hafifçe kaydı.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye fısıldadı ve parmaklarımı külotunun altından kaydırıp am dudaklarına dokundum. Sıcacıktı ve

yumuşak ve şimdiden ıslanmaya başladı.

"Ben de tatlım." Daha önce hiç kimseye karşı *bir şey* hissetmediğimi itiraf etmedim. Bana gerçek duyguyu ve ait olduğum yerin burası olduğunu hissettiren tek kişinin o olduğunu söylemedim. Birlikte olmam gereken kişi oydu.

Bana verdiği her bir parça, bizi mümkün olduğunu hiç düşünmediğim ya da en azından yakın zamanda deneyimlemeyeceğim bir şekilde yakınlaştırdı.

Aminin deliğiyle oynadım, sonra içine girdim, nefes nefese kalıp elime yaslanana kadar onu parmakladım.

"Yeni anılar yaratacağız," dedim sesimi alçaltarak. "Daha iyilerini." İnledi ve sularının elimi kapladığını hissettim. Parmağımı içinden çektim ve klitorisini acıttığını bildiğim kadar sert bir şekilde çimdikledim.

Ama başını çevirdi ve beni acı verecek kadar sert öpmeye başladı. Siktir, bu iyiydi.

Kendim hakkında onun kadar açık olmaya çalıştım, ancak ruhumun en derin, en karanlık girintisinde kalması gereken bazı kısımlar vardı. Belki bir gün ona yaptığım şeyleri, incittiğim insanları ve şimdi onu benim gibi deli bir orospu çocuğunun sevebileceği tek şekilde seven bir psikopata nasıl bağlı olduğunu anlatırdım.

Takıntılı bir şekilde.

Ama onunla paylaştıklarım, onun gördükleri, tıpkı benim onun kendi içinde kırılmış olduğunu düşündüğü parçaları kucakladığım gibi, olly de bunları kucakladı.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde birlikte bu hayata alışmıştık. Dolly'yi kulübeden çıkarmak ve sosyalleşmek için haftada bir kasabaya gidiyorduk. Romence öğreniyordu ve her gece alıştırma yapmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Arnavut kaldırımli dar sokaklarda dolaştık ve liderliği onun almasına izin versem de, her zaman yanıdaydım, her zaman onu izliyor ve koruyordum. Ormanı keşfettik - ya da daha çok küçük sevgilim keşfetti. Etrafındaki her küçük ayrıntıyı kavrarken gözlerinden süzülen merakı izlemeyi çok seviyordum.

Onu almaya karar verdiğimde hayatımı geride bırakacağımı biliyordum. Ama hayatım -mesleğim- bir parmak şıklatmasıyla yok olmamı sağlayacak bir şeydi.

Kiralık katil olmak, yaşamak için para alan bir katil olmak, ortadan kaybolmayı kolaylaştırıyordu.

Aynı zamanda içimdeki karanlığın arzuladığı çarpık açlığa da yardımcı olan bir meslekti.

Dolly'nin benimle olduğu kadar onunla da derin bir ilişki içinde olduğunu bildiğimde, ona bir seçenek sunmuştum; ben yanında olduğum sürece her yere gidebilirdi. Özgürlüğüne sahip olabilirdi ama sadece ben yanındayken.

Ama şimdilik kalmak istediğı yer Romanya ormanlarındaki bu kulübeydi.

Önce bir, sonra iki parmağımı daracık amına sokarken keskin tırnaklarının ön kolumu çizdiğini hissettiğimde şimdiki zamana geri döndüm. Sırlıklam olmuştu, parmaklarım içine girip çıkarken çıkardığı ses bunu açıkça belli ediyordu, suları elimi ve iç kalçalarını ıslatıyordu.

Çelik gibi sertleşmişim, sikim zonkluyordu ve taşaklarım onu doldurma ihtiyacıyla doluydu. Elimi pantolonundan çekmeden önce üç kez daha pompaladım ve o parmakları temizlemek için ağzıma getirdim.

"Mmm, çok güzel." Ama göğsümün sıkışmasına neden olan şey, elinin karnının üzerinde durduğunu görmektir. Artık yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı. Karnı, büyük beden kazağının yumuşak kumaşının altında hafifçe yuvarlaklaşmıştı.

"Benim yüzümden karnının büyüdüğünü görmek hoşuma gidiyor." Bebeğimin orada, onun içinde güvende olduğunu bilmek içimde bir sahiplenme duygusu uyandırdı. Bu, onu güvende tutma arzumu artıran bir yoğunlukta idi çünkü artık sadece ona değil, çocuğumuza da göz kulak olmam gerekiyordu.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve Dolly bana gülümsedi, avuçlarımızı yumruğunun üzerine koyarken hiçbir şey söylemediğimiz için gözleri yumuşadı.

Biriyle bir hayat yaşamak -kendimin herhangi bir parçasını paylaşmak- yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama bir bebek? Kendimi nereye gittiğime dair hiçbir düşüncemde bunu kendim için hayal etmemiştim.

Ve yine de, işte buradaydık. O benimdi. Ve bu bebek benimdi. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde. Dolly ile aramızda aşk, sahiplenme ve bu hayatı sürdürmek için katlanacağım mesafeler arasında hiçbir çizgi yoktu.

Bebeğimiz, onca karanlığın içinde birlikte inşa ettiğimiz bu hayata doğabilirdi ama bu bizim mükemmel, çarpık hayatımızdı. Dışarıdaki dünyanın ve toplumun bizi ilgilendiren konularda ne düşüneceğinin artık hiçbir önemi yoktu.

Arka plandaki gürültüden başka bir şey değildi.

Ve Dolly'm beni hiç kimsenin yapmadığı ve yapamayacağı şekilde kendine bağladı. Onun beni tükettiği gibi ben de onu tükettim. Şimdi ve sonsuza dek birbirimizin bir parçasıydık.

Eğildim, dudaklarımı şakağına bastırdım ve onu içime çektim. "Burada hâlâ mutlu musun? Benimle?" Ona sessizce sordum, ona düzenli olarak sorduğum aynı soruyu.

Gerçi cevabı zaten biliyordum.

Başını kaldırıp bana baktı. Bakışları benimkileri aradı ve sonra hafifçe başını salladı. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve bana her sorduğunda, Lars, bu his daha da artıyor."

Gülümsedim, göğsüme karanlık ve tatmin edici bir his yerleşti. "Güzel, tatlım," diye mırıldandım, elim karnının üzerinde hafifçe kıvrıldı. "Geri dönüş yok."

"Asla," dedi, mükemmel dudakları kendi karanlık gülümsemesiyle kalktı.

Son.

YAZAR HAKKINDA

ÜCRETSİZ okumak ister misiniz?

Kopyanızı buradan alın:

<https://dl.bookfunnel.com/70kysmttbw>

Jenika'yı şu adreste bulabilirsiniz:

www.JenikaSnow.com

Jenika_Snow@yahoo.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.